

Seçim oyununun kazananı sermaye oldu

ÇÖZÜM: DEVRİMCİ SINIF HAREKETİ!

1 Kasım seçimlerinde kendisine parola olarak "istikrar" ve "güven" söylemlerini seçen AKP'nin tek başına hükümet olması, temkinli de olsa bütün sermaye çevrelerini sevindirdi. Zira bu iki söylem tam anlamıyla bütün bir sermaye düzeninin çıkarlarını ifade ediyordu.

Kazananı sermaye düzeni olan bir seçim dönemi daha geride kalmıştır. Bu böyle olmakla beraber sermaye düzeni için işlerin hiç de kolay ilerlemeyeceği de ortadadır. Zira seçim propagandalarında kulakları tırmalayan "istikrar" ve "güven" vaatlerinin, yapısal çelişkileri her geçen gün derinleşen kapitalist sistemde seçim sonuçları ile gerçekleştirilemeyeceği açıktır. Keza seçim sonuçlarının bütünüyle gerçek toplumsal ilişkileri yansıtmadığı bilinmektedir ve sermaye düzeni bu gerçekliğin tüm çıplaklığıyla farkındadır. Toplumun derinliklerinde mayalanan ve her geçen gün yıkıcı etkisi artan emek-sermaye çelişkinin seçim aldatmacasıyla dizginlenemeyeceği onlar adına da tarihsel deneyimlerle sabittir. Ekonomik ve sosyal alanda yaşanabilecek herhangi bir kırılma bir anda herşeyi alt üst etmeye yeterlidir ve Türkiye kapitalizmi buna fazlasıyla açık bir yapıya sahiptir.»s.2

» 1 KASIM SEÇİMLERİ - EKİM s.16

» PARLAMENTER HAYALLER VE İKİ SONUÇ s.3

» DIŞ BASINDA 1 KASIM DEĞERLENDİRMELERİ s.23

» HEGEMONYA KRİZİ DERİNLEŞİYOR s.21

» DEVLET HAPİSHANELERDE DAHA DA SALDIRGANLAŞIYOR s.31

IFF İŞÇİLERİ: KAZANANA KADAR DİRENECEĞİZ!

s.11

Gebze'deki direnişlerinde 2 ayı geride bırakan IFF işçileri, kararlı bir şekilde gece-gündüz direniş çadırında beklemeyi sürdürüyor.

İZMİR'DE KENT EKMEK İŞÇİLERİ GREVE BAŞLADI

s.12

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Kent Ekmek Fabrikası'nda toplu sözleşmede anlaşma sağlanamayınca 65 fırın işçisi greve çıktı.

'KALELER DÜŞERKEN' YAZISINA CEVAP

s.14

Metal fırtınası yoğun hareketli günlerini ve bir çok deneyimi geride bıraktı. Geride bıraktığı deneyim sınıf tarihinde büyük bir dönüm noktasını göstermiş oldu ve üzerine tartışmalar yapıldı, yapılmaya da devam ediyor.

ŞAN OLSUN
EKİM DEVRİMİ'NİN 98.,
YENİ EKİMLER'İN PARTİSİNİN
17. YILINA...

'Buz kırılmış,
yol açılmıştır!'

Lenin, Ekim Devrimi'nin 4. yıldönümünde şunları söylemişti: "Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar, bunun önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır."

s.18-19

Seçim oyununun kazananı sermaye düzeni oldu

Çözüm: Devrimci sınıf hareketi

Seçim gündemi, Türkiye toplumunu neredeyse 2015 yılı boyunca meşgul etti. Önce 7 Haziran'da, ardından 1 Kasım'da gerçekleştirilen seçimler üzerinden estirilen gerici burjuva rüzgar, toplumsal yaşamın üzerine bütün bir ağırlığıyla çöktü.

Bunun kendisi -bu aynı dönem içerisinde patlayan Metal Fırtınası dışta tutulursa- işçi sınıfı ve emekçilerin dikkatinin bu alana yoğunlaşmasına ve ciğerlerinin verili boğucu atmosferle dolmasına yol açtı. Düzen cephesinde derinleşen siyasal bunalımın yarattığı sert çatışmalar ve kriz ortamı, bu ortamdan beslenen baskıcı politikalar, akıtılan zehirin daha da etkili olmasına yol açtı.

Aylara yayılan seçim süreci içerisinde gerici burjuva partileri ve onlardan geri kalmayan parlamentarist sol, işçi ve emekçileri sersemletmek için ellerinden geleni yaptılar. Her türlü hile ve hurdanın devreye girdiği, gerici kapışmaların ve çıkar kavgasının gırla gittiği, kirli savaş ve psikolojik harp yöntemlerinin pervasızca uygulandığı bir dönemin ardından bir kez daha dinci-faşist parti hükümet koltuğuna oturdu. Seçim sürecinin ardından ortaya çıkan bu tablo dahi, tam anlamıyla yaşanan toplumsal travmanın yansıması oldu.

Seçim sonuçlarından en memnun olan kesimin dinci-faşist parti ve temsil ettiği sermaye çevreleri olduğu açık. Ama durum bununla da ibaret değil. 1 Kasım seçimlerinde kendisine parola olarak "istikrar" ve "güven" söylemlerini seçen AKP'nin tek başına hükümet olması, temkinli de olsa bütün sermaye çevrelerini sevindirdi. Zira bu iki söylem tam anlamıyla bütün bir sermaye düzeninin çıkarlarını ifade ediyordu. Söz konusu olan "istikrar" ciddi kırılmalara gebe ekonominin idare edilmesi bağlamında yeni saldırı paketlerinin kararlıca uygulanmasını, "güven" ise her koşulda sermaye düzeninin devamlılığını temsil etmekte idi. AKP'nin kukla başkanı Davutoğlu'nun seçim öncesi İMES patronları ile yaptığı bir toplantıda "Sizler için ne gerekiyorsa yapmaya hazırız" demesi, kimin istikrarı ve neyin güvenliği için çalıştıkları konusunda açık bir fikir vermeye yeterli.

Her ne kadar 7 Haziran'da elde ettikleri "sürpriz" başarıyı 1 Kasım'da yakalayamasa da, HDP merkezli reformist blok da seçim sonuçlarından hoşnut olan diğer bir kesimi oluşturuyor. Zira varlık zeminini ve bütün bir politik yaşamını parlamentarizm eksenine oturtan reformizmin temel ölçütü seçim sonuçlarıdır. Buradan bakıldığında 7 Haziran seçimlerinde elde edilen başarı yakalanamasa da; tüm kirli savaş uygulamalarına, seçim hilelerine ve propaganda yasalarına rağmen baraj aşılı olarak onlar adına bir başarı elde edilmiştir. Öte yandan, AKP'nin seçimlerden tek parti hükümeti kuracak bir tabloyla çıkması, parlamentarist solda ciddi bir hayal kırıklığı da yaratmış bulunuyor. HDP etrafında öbeklenen reformist solda 7 Haziranda oluşan iyimserlik yerini bugün ciddi bir karamsarlığa ve kaygıya bırakmış görünüyor.

Geriye seçimlerin asıl kaybedenleri kalıyor; işçi sınıfı ve emekçiler. Zira örgütsüz ve dağınık bir sınıfın, toplumsal yaşama ve politik süreçlere kendi bağımsız devrimci tutumuyla müdahale edememesinin en ağır bedelini -celladına boynunu uzatma misali- en çok işçi sınıfı ve emekçiler ödemektedir. Seçim öncesi ve sonrası dillendirilen "istikrar" paketleri en çok emekçileri vuracak, "güvenlik" adına her geçen gün tırmandırılan faşist baskı ve devlet terörü ise en çok onları boğacaktır.

Evet kazananı sermaye düzeni olan bir seçim dönemi daha geride kalmıştır. Bu böyle olmakla beraber sermaye düzeni için işlerin hiç de kolay ilerlemeyeceği de ortadadır. Zira seçim propagandalarında kulakları tırmalayan "istikrar" ve "güven" vaadlerinin, yapısal çelişkileri her geçen gün derinleşen kapitalist sistemde seçim sonuçları ile gerçekleştirilemeyeceği açıktır. Keza seçim sonuçlarının bütünüyle gerçek toplumsal ilişkileri yansıtmadığı bilinmektedir ve sermaye düzeni bu gerçekliğin tüm çıplaklığıyla farkındadır. Toplumun derinliklerinde mayalanan ve her geçen gün yıkıcı etkisi artan emek-sermaye çelişkinin seçim aldatmacasıyla dizginlenemeyeceği onlar adına da tarihsel deneyimlerle sabittir. Ekonomik ve sosyal alanda yaşanabilecek herhangi bir kırılma bir anda herşeyi alt üst etmeye yeterlidir ve Türkiye kapitalizmi buna fazlasıyla açık bir yapıya sahiptir.

Seçim sürecinin ortaya koyduğu diğer bir gerçeklik ise, her türlü burjuva gericiliğinin panzehirinin sosyal mücadeleler olduğu gerçekliğidir. Seçim döneminin hemen öncesinde, hem de bütün bir toplumun seçimlere odaklandığı ve sersemletilmeye çalışıldığı bir dönemde metal işçilerinin büyük çıkışı bunu tartışmasız bir şekilde göstermiştir. Aynı anlama gelmek üzere tutulması gereken yolu da. Birileri kapıldıkları ham hayallerle kitleleri sandığa ve bu yolla düzene bağlamaya çalışırken, toplumun üzerine bir ağırlık gibi çöken gerici-burjuva gericiliğin böyle gerileteceğini iddia ederken, daha da vahimi tüm sorunların çözümü olarak parlamentoyu gösterirken; metal işçileri o mütevazı ama bir o kadar da sarsıcı çıkışlarıyla toplumsal yaşamda temiz bir rüzgar estirmiş, asıl olanın sosyal mücadeleler olduğunu hatırlatmıştır. İşte kapitalist bir düzende gerçek bir alternatif olmak isteyen, toplumsal süreçlere yön vermeye ve burjuva gericiliğini alt etmeye çalışan her kesimin tutunması gereken yer burasıdır; gerçek sınıf mücadeleleri alanı.

Sınıf devrimcileri dün olduğu gibi bugün de dikkatlerini bu alandan ayırmayacaklardır. Tüm çabalarını ve enerjilerini devrimci bir işçi hareketi yaratmaya yoğunlaştıran sınıf devrimcileri, bugün olduğu gibi yarın da seçimler gibi önemli politik gündemleri bu amaçla değerlendireceklerdir. Ta ki yeni Greifler, yeni Metal Fırtınaları ile devrimci bir işçi hareketi yaratana kadar. Ta ki yeni Ekimler yaratarak proleter bir devrimci düzeni temellerinden sarsıp alaşağı edene kadar.

Parlamente hayaller ve iki sonuç

Sınıfsal çıkarları gereği burjuvazi, seçim oyunlarına dayalı parlamentarizme büyük bir önem atfeder. Zira seçimler hem sömürü çarkının istikrarlı dönmesi, hem de kapitalist sisteme toplum nezdinde meşruluk kazandırılması için gereklidir.

Sermaye fraksiyonlarının artı-değerden aldıkları payın belirlenmesinde de seçimlerin rolü var. Çünkü başa geçen sermaye kesiminin sömürüden, ranttan, yolsuzluktan, rüşvetten, hırsızlıktan aldığı pay katlanmaktadır. Tıpkı AKP şefleriyle “yandaş/yeşil sermaye” diye adlandırılan kapitalistlerin dinci-gerici iktidar döneminde servetlerini katlamaları örneğinde görüldüğü gibi...

Sınıf çatışmaları sertleşip toplumsal hareket dalgası kabarmadığı sürece işçi sınıfıyla emekçilerin çoğunluğu, sermayenin bu rezil oyununda figüran olmaktan kurtulamazlar. Temelden yoksun vaatlerin bol olduğu, sahte umutların yayıldığı seçim süreçleri burjuvazinin şu veya bu fraksiyonu arasındaki rekabet ve atışmalara da sahne olur, ancak sömürü ve kölelik çarkı işlemeye devam eder.

8 Haziran'da iyimserlik

Sermaye partilerinin seçim süreçlerinde yarattıkları sahte umutlar, vahşi kapitalizmin icraatlarıyla kısa sürede yerle yeksan olur. Sömürü, baskı, zorbalık, yolsuzluk, rüşvet gibi belalar tüm iğrençliğiyle emekçilerin tepesine çöker. İşçi sınıfı hareketi ya da toplumsal muhalefet dalgası kabarmadığı sürece burjuvazi için hava hoş. Ne de olsa vaatler ikinci bir seçime kadar ertelenmiştir.

Seçim defterini kapatan sermaye işine bakarken, parlamente hayalleri diri tutma talihsizliği sosyal-reformist sola düşer. Orta sınıf ve küçük-burjuvazinin siyasi alandaki bu temsilcileri parlamente hayallerle avunmakla kalmaz, işçi sınıfıyla emekçileri de aynı tuzağın içine çekmeye çalışırlar. Ufku kapitalizmin ötesine uzanamayan bu siyasi anlayışın temsilcileri iyimserlik yaymaya eğilimli oldukları gibi, karamsarlığa kapılmaya da yatkınlar. Nitekim HDP'nin 7 Haziran seçimlerindeki başarısı, bu çevrelerde abartılı bir

iyimserlik havası yarattı. Buna göre 8 Haziran'da ülkede artık yeni bir dönem başlıyordu.

Kısa sürede görüldü ki, burjuva cumhuriyetini demokratikleştirme programı etrafında birleşen Kürt hareketi ile devrim umudunu yitirmiş Türkiye solunun “parlamente zaferi” ne siyasal yaşamda, ne toplumsal yaşamda kayda değer bir gelişme yaratabildi. Dinci-mezhepçi-faşist polis rejimi seçim sonuçlarını da “milli irade”nin kutsal mekanı olan parlamentoyu da bir kenara itti. Sermaye iktidarının Suruç Katliamı'yla başlattığı saldırı dalgasında kirli savaş, faşist baskı ve terör, katliamlar, tehdit, şantaj vb. icraatlar Ankara Katliamı'yla had safhaya ulaştırıldı. Sermayenin saldırganlığı karşısında etkisiz kalan reformist anlayışın “seçim zaferi”ne dayalı iyimserlik ve umutları kısa ömürlü oldu. Hal böyleyken düzenin efendilerini rahatsız etmemek için meşru/militan mücadeleden kaçınan reformist blok umutları yeni seçimlere havale etti. Çıta yükseltildi, “Bizler iktidara!” şiarı temel alındı. AKP dahil bütün partilerle koalisyona hazır olduğu ilan edildi...

2 Kasım'da karamsarlık

8 Haziran'da oluşan iyimser havayı dağıtan sermaye iktidarının sınır tanımayan saldırganlığına rağmen, umutlar 1 Kasım seçimlerine endekslendi.

Meclisteki sandalye sayısının 110'a çıkacağı, AKP ile de koalisyona hazır olduğu ilan edilmişken, ortaya çıkan seçim sonuçları, reformist blok için umut kırıcı oldu. 8 Haziran'da iyimserliğe kapılanlar, 2 Kasım'da umutsuzluğa kapılıp karamsarlaştılar.

Fiilen iktidarı elde tutmanın avantajıyla 7 Haziran seçimlerini yok sayan AKP'nin yeniden tek başına hükümet kuracak imkana kavuşması, parlamente hayallere yeni bir darbe indirdi.

Kabul etmek gerekiyor ki ırkçı, dinci, mezhepçi bir partinin bu kadar oy alması rahatsız edicidir. Buna rağmen 8 Haziran'da iyimserliğe kapılmak ne kadar temelsizse, 2 Kasım'da karamsarlığa düşmek de o kadar tehlikelidir. Zira burjuva parlamentosu ne işçi sınıfıyla emekçilerin ne Kürt halkının ne Alevi emekçilerin, ne gençliğin ne kadınların sorunlarına çözüm üretebilir. Hal böyleyken bu kuruma bağlanan umutlar boş bir avuntu, karamsarlık ise felç edici bir etki yaratmaktan başka bir işe yaramaz.

Geleceği kazanmanın yolu meşru/militan direniştir

AKP'nin tek başına hükümet kurması, dinci-faşist polis devletini daha da tahkim edecek olması rejim krizini ortadan kaldırmayacaktır. Dolayısıyla 7 Haziran sonrasında olduğu gibi, 1 Kasım sonrasında da sermaye iktidarının pervasız saldırganlığı devam edecektir. Sermayenin önemli bir kısmını, devlet kurumlarının çoğunu, medyayı, meclisin yarısını ele geçiren AKP'nin, ilerici devrimci güçlere, işçi ve emekçilere, Kürt halkına/hareketine ve diğer ezilenlere saldırdıkça daha da pervasızlaşacağını hesaba katmak gerekiyor.

Bu hücumu karşı durabilmek için parlamente hayallere de, felç edici karamsarlığa da yer olmamalıdır. Saldırı bir ve aynı merkezden geliyor. O halde birleşik, meşru/militan direnişler örmenin nesnel koşulları mevcuttur. Yapılacak olan fabrika ve işletmeler başta olmak üzere üretim, eğitim ve yaşam alanlarında örgütlenmek ve direnmektir. Vurgulamalıyız ki, sorunları çözmek de talepleri kazanmak da işçi sınıfıyla emekçileri dinci-ırkçı ideolojinin esaretinden kurtarmak da ancak birleşik meşru/militan mücadele ile mümkündür.

HDP'den seçim sonuçlarına ilişkin ilk açıklama

Seçim sonuçlarına ilişkin olarak HDP Genel Merkezi'nde düzenlenen basın toplantısında konuşan HDP EŞ Genel Başkanı Figen Yüksekdağ, “Zor koşullar içerisinde partimizin bugün meclisteki 3. parti olarak seçim sürecini tamamlaması bir başarıdır” dedi.

1 Kasım seçimlerini değerlendirirken son 5 aylık gelişmeleri göz önünde bulundurmak gerektiğini belirten Yüksekdağ, “Geride bıraktığımız 5 aylık süreç içerisinde çatışmalarda 258 sivil yurttaşımız hayatını kaybetti. Yine bu süreç içerisinde Suruç Katliamı ve Ankara Katliamı'nda 100'ün üzerinde yurttaşımız hayatını kaybetti. Bu süreçte parti binalarımıza saldırılar oldu, 500'ün üzerinde üyemiz tutuklandı” diye konuştu. Kendilerine oy verenlere teşekkür

eden ve HDP'nin muhalefete devam edeceğini belirten Yüksekdağ, sözlerini “İnadına barış” diyerek tamamladı.

Ardından söz alan HDP EŞ Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, ortada eşit ve adil bir seçim olmadığını belirtti. Seçim kampanyası yürütmediklerini ifade eden Demirtaş, bu süre boyunca insanları korumak için çalıştıklarını söyledi.

Seçime katılımın yüksek olduğunu ve bunun önemli olduğunu söyleyen Demirtaş, HDP'nin oy kaybı yaşadığının ortada olduğunu ancak mecliste çalışmaya devam edeceklerini dile getirerek gerekli değerlendirmeleri yapacaklarını söyledi.

Seçimlerin ardından...

Bir seçim aldatmacası daha geride kaldı. Düzeninin çok yönlü açmazlarının derinleştiği bir dönemde kurulan sandıklardan bir kez daha AKP hükümeti çıktı.

Sermaye çevrelerinin ve emperyalist güçlerin 7 Haziran seçimlerinden temel beklentisi sermaye adına istikrar ve güvenli bir ortamın yaratılması idi. 7 Haziran'da esasen sermayenin beklentilerine yanıt veren bir sonuç da çıkmıştı. Gerilemiş bir AKP'nin toplumsal duyarlılıkları dizginleyen CHP ile kuracağı bir koalisyon hükümeti, yanı sıra Kürt halkının ve emekçilerin öfkesini düzene kanalize eden HDP'li bir meclis, sermaye açısından özlenen bir sonuçtu. Fakat olayların seyri aksi yönde ilerledi.

AKP'nin iktidar gücünü elinden bırakmamak için ortaya koyduğu direnç ve bu konuda gözü dönmüşçesine başvurduğu faşist baskı ve kirli savaş uygulamaları, sermaye düzeni açısından halihazırda yaşanan siyasal kriz ortamını daha da ağırlaştırdı. 7 Haziran seçimlerinin çöpe atılması, tüm koalisyon telkinlerinin boşa çıkması ve AKP'nin bu konudaki pervasız tutumu yeni bir seçim sürecinin kapılarını araladı ve 1 Kasım'da bir kez daha sandıklar kuruldu.

Sonuç olarak 1 Kasım seçimlerinden AKP bir kez daha hükümet kuracak bir sandalye sayısı çıktı. Bir çok ihtimali içerisinde barındıran bir siyasal ortamda gerçekleştirilen seçimlerden AKP'nin böylesi bir sonuçla çıkması çok da şaşırtıcı olmadı. Zira haftalardır yürütülen kirli savaş politikaları, yaratılan toplumsal gerilim ve güvensizlik ortamı ve tüm bunlarla birlikte seçim günü yapılan bir dizi hile AKP'nin yeniden hükümet olma yolunu düzledi.

Sermaye örgütlerinden ve emperyalist merkezlerden yapılan ilk açıklamalar, temkinli de olsa verili tablodan duydukları memnuniyeti ortaya koyuyor. Zira siyasal belirsizlikler içerisinde debelenen bir Türkiye yerine tüm çıkıntılarına rağmen kendilerine hizmet eden bir sermaye hükümetinin kurulmasını tercih etmekte. Dün büyük koalisyon beklediklerini bugün AKP hükümetinden beklemekte. Seçimlere yönelik TUSİAD'ın yaptığı açıklama bu gerçekliği tüm açıklığıyla gözler önüne seriyor. Giderek ağırlaşan ve büyük bir

tehlike oluşturan iktisadi kriz olgusu karşısında hep bir ağızdan hükümeti göreve çağırıyorlar. Kapsamlı yıkım programlarına kesintisiz devam edilmesini istiyorlar. AKP hükümeti ile güvencelenecek siyasal istikrar ortamında bunların çok daha kolay işletilebileceğini umut ediyorlar.

Bu yönüyle 1 Kasım seçimlerinin kazananı yine sermaye düzeni olmuştur. Zira AKP, her ne kadar sermaye çevrelerini rahatsız eden aşırılıkları olsa da, 13 yıldır kesintisiz olarak sermayenin genel çıkarları için çalıştı. İşçi ve emekçileri hedef alan en acımasız iktisadi-sosyal programları harfiyen hayata geçirdi. Tam bir savaş hükümeti olarak hareket etti. Emperyalist savaş ve saldırganlığın en sadık taşeronu oldu... Tüm bu olgular sermaye açısından fazlasıyla yeterli referanslardır. Bu nedenle sermaye çevreleri seçim sonuçları üzerinden temkinli de olsa memnuniyetlerini ve beklentilerini ortaya koymaktadırlar.

Bu böyle olmakla beraber, sermaye düzeninin siyasal ve iktisadi çelişkileri her geçen gün derinleşmektedir. Türkiye her an derin bir siyasal bunalım içerisine girme potansiyellerine fazlasıyla sahiptir. Seçim sonuçları bu açıdan yanıltıcı olmamalıdır. Bugün için her ne kadar tek parti hükümetinin önü açılrsa da, verili durumunun kendisi toplumun önemli bir kesiminde ciddi bir huzursuzluk ve öfke biriktirmektedir. Dahası ekonomik kiriz dinamikleri gün be gün olgunlaşmakta, giderek sürdürülebilir olmaktan çıkmaktadır.

Önümüzdeki dönem tüm bu kriz ve bunalımların faturasının işçi ve emekçilerin omuzlarına yükleneceği açık. Demek oluyor ki sınıf ve emekçiler açısından zorlu bir dönemin daha kapıları aralanıyor.

Bu böyle olmakla beraber oluşacak sert koşullar emek-sermaye çelişkinin yeni boyutlar kazanmasını koşullayacaktır. Yeni ve çok daha güçlü toplumsal mücadele dinamiklerini hazırlayacaktır.

Şimdi görev bu dinamiklere yaslanarak "düzene karşı devrim" çağrısını çok daha güçlü bir alternatif haline getirmektir. Şimdi zaman, işçi sınıfını sermayenin karşısına örgütlü bir güç olarak çıkarma zamanıdır.

KCK: AKP savaşı tırmandıracak

KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanı, 1 Kasım seçimlerinin ardından yazılı açıklama yaparak seçim sonuçlarını değerlendirdi.

7 Haziran seçimlerini "meclisin Türkiye'nin tüm toplumsal sorunları çözecek bir bileşime sahip olduğu düşüncesi ortaya çıkmış" ifadeleriyle değerlendiren ve bunun ilk andan itibaren AKP ve Tayyip Erdoğan tarafından yok sayıldığını dile getiren KCK, 1 Kasım'ın "zoraki bir seçim" olduğunu belirtti. 7 Haziran sonrası içerde ve dışarda yürütülen savaş, "hükümete fiilen el koymanın resmi gaspı", "darbe içinde darbe" olarak tanımlanırken, 1 Kasım seçimleri için de "toplumsal mühendislik aracı" nitelemesi yapılarak bu gaspın üstünü örtmenin kılıfı olduğu belirtildi.

Yeni hükümetin savaşı sürdüreceğine ve bu açıdan tek maddelik siyasi programa sahip olacağına vurgu yapılırken "Türkiye'nin ihtiyacı var olan kutuplaşmayı ortadan kaldıracak ve sorunları çözecek bir hükümettir" denildi. Ömer Çelik'in "Sonuna kadar savaşaacağız" sözlerinin Dolmabahçe mutabakatının reddi olduğuna değinilerek seçim öncesi ilan edilen eylemsizlik kararına rağmen AKP'nin savaşta ısrarcı olduğu ve bunun devam edeceği belirtildi. Açıklamada son olarak demokrasi güçlerine bir araya gelme çağrısı yapıldı.

'Başkanlık referandumu' sinyali

Dinci-gericiliğin şefi Tayyip Erdoğan'ın başkanlık sistemi hevesi 1 Kasım seçimlerinin ardından yeniden öne çıkan tartışma başlıklarından biri oldu. Seçim öncesindeki açıklamalarında "400 milletvekili verin bu iş çözülsün" diyerek devlet terörünü başkanlık sisteminin kozu olarak kullanan gerici şefin, şimdi de 'başkanlık referandumu'na hazırlandığının sinyali verildi.

4 Kasım günü düzenlediği basın toplantısında gündeme ilişkin açıklamalarda bulunan Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü İbrahim Kalın, gazetecilerin 'başkanlık sistemi' ile ilgili sorularına "1 Kasım seçimlerinin sonuçlarını da dikkate alıp, bu konuda milletimize sorulmak suretiyle bir karara varılacaktır" yanıtını verdi.

Çeşitli konularda açıklama yapan Kalın, gazetecilerin "milletimize sorarak" diyerek neyi kast ettiğini sormaları üzerine de "Tabii ki, bu tartışma milletten bağımsız elbette düşünülemez. Bunun mekanizması referandumsa referanduma gidilir" diye yanıt verdi.

Patronlar: Önümüz açıldı

İstanbul Ticaret Odası (İTO) Başkanı İbrahim Çağlar, seçimlerin ilk sonuçlarına ilişkin değerlendirmede bulundu. Seçim öncesinde yaptığı açıklamalarda AKP-CHP koalisyonu ile hükümet kurulması isteğini dile getiren Çağlar, seçim sonrası değerlendirmesinde AKP'nin tek başına hükümet kurabilecek olmasını "Türkiye'nin önü açılmıştır" ifadesiyle yorumladı.

Türkiye İhracatçılar Meclisi (TİM) Başkanı Mehmet Büyükekşi de AKP'nin tek başına hükümet olmasını sevinçle karşılayarak sömürü çarklarını büyütmek için "kazanımları daha ileriye götürme zamanının geldiğini" söyleyerek yeni hükümetten beklentilerini dile getirdi.

Bursa Ticaret ve Sanayi Odası (BTSO) Yönetim Kurulu Başkanı İbrahim Burkay da "seçimlerden tek başına iktidar olarak çıkma başarısını gösteren" diye tanımladığı AKP'yi ve meclise giren partileri kutlayarak sermaye için reform ve teşvik paketlerinin bir an önce devreye girmesini istedi. "Uzlaşma kültürünü öne çıkaran bir yaklaşımla yeni anayasa için adımlar atılmasını" beklediklerini belirtti.

TÜSİAD da yaptığı yazılı açıklamada "yeni

parlamentonun Türkiye'deki özgürlük alanlarını genişletme, demokratik standartları yükseltme, hukuk devletini güçlendirme ve refah seviyesini artırma yolunda uyum içinde çalışması" temennisinde bulundu. Açıklamanın sonunda "iş dünyasının beklentileri" siyasal, kamu yönetimi, kalkınma ve rekabet gücü alanlarında düzenlemeler, AB üyelik sürecinin güçlendirilmesi olarak sıralanırken toplumsal kutuplaşmanın sona erdirilmesi ve uzlaşma anlayışı içinde hareket edilmesine dikkat çekildi.

Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği adına açıklama yapan Rıfat Hisarcıklıoğlu da seçimlere katılım oranlarına değinerek 1 Kasım seçimlerinin Türkiye'nin "güçlü ve sağlam demokrasi geleneğini" ortaya koyduğunu iddia etti. Seçim sonuçlarının sermayenin çıkarlarının hayata geçirilmesi için bir fırsat olduğunu dile getiren Hisarcıklıoğlu "Yeniden ve güçlü bir tek parti iktidarının sandıktan çıkmış olması, istikrar, huzur ve güvenin daha da güçlenmesi açısından büyük bir fırsattır" diyerek ekonomiye ve reformlara odaklanmak gerektiğine işaret etti.

Seçimlerin ardından yandaş medya saray soytarılığına soyundu

Seçim sonuçlarına ve AKP'nin tek başına hükümet kurabilmesinin yolunun düzlenmesine en çok sevinen ve alkış tutanların başında yandaş medya yer aldı.

Manşetlerine yaşadıkları zafer sarhoşluğunu taşıyan saray medyası, AKP önünde sergiledikleri soytarılığa adeta yarışa girdi.

7 Haziran seçimlerinin ardından AKP gericiliğinin propaganda merkezi olarak iş gören, yürütülen kirli politikaların toplum çapında etkisini yoğunlaştırmak için bin bir türlü yöntemi pervasızca kullanan medya kuruluşlarının, ortaya çıkan seçim sonuçlarındaki payı elbette küçümsenemeyecek boyutlarda. Dolayısıyla AKP'nin elde ettiği seçim zaferi en çok da onlar

tarafından ayakta alkışlandı.

Saray medyasının belli başlı kesimleri seçim sonuçlarını şu manşetlerle karşıladı:

"Sabah: Sandık devrimi, Yeni Şafak: Muhteşem zafer, Milat: Şrraaak! Osmanlı tokadı, Türkiye: Ezdi geçti, Star: Nerede kalmıştık, Akit: Ümmetin gözü aydın..."

Burjuva toplumda etkin bir propaganda, manipülasyon ve dezenferyasyon merkezleri olarak iş gören medya kuruluşlarının bu pratiği dahi gerçekleştirilen seçimlerin nasıl bir oyun olduğunu gözler önüne sermeye yetti.

AKP'lilerden itiraflar

"Artık şehit gelmeyecek"

1 Kasım akşamı, İzmir Cumhuriyet Meydanı'nda AKP'lilere seslenen AKP İzmir İl Başkanı Bülent Delican, seçimlerden istediklerini aldıklarını belirterek "Artık ülkemize şehit gelmeyecek" dedi. Delican, 7 Haziran yenilgisi sonrası tırmandırdıkları savaşta yaşanan katliamların, asker ve polis ölümlerinin seçimden galip çıkmak için yapıldığını adeta itiraf etti.

Asgari ücret vaadinden çark etti

Erdoğan ve Davutoğlu'nun seçim vaatleri arasında sıraladığı "asgari ücret 1300 lira olacak" gündemi ilgili konuşan ekonomiden sorumlu eski Başbakan Yardımcısı Ali Babacan, "1300 lira nettir ve 2016 yılında uygulanacak bir rakamdır. Ancak burada nihai kararı Asgari Ücret Komisyonu verecektir" dedi. Üstelik Babacan, "Komisyonun vereceği kararda hükümetin tavsiyesi çok etkili oluyor" sözleriyle de Asgari Ücret Komisyonu'nun bir ortaoyunu olduğunu da itiraf etmiş oldu.

AB: Yeni hükümetle çalışmaya devam edeceğiz!

AB Dış İlişkiler ve Güvenlik Politikası Yüksek Temsilcisi Federica Mogherini ile AB Komisyonu Komşuluk Politikası ve Genişleme Müzakerelerinden Sorumlu Üyesi Johannes Hahn, 1 Kasım seçimlerinin sonuçlarına ilişkin ortak bir açıklama yaptı.

Yazılı açıklamada "Türk halkının demokratik sürece bağlılığını yeniden teyit ettiği ve kurulacak yeni hükümetle çalışmaya devam edecekleri" ifadelerine yer verildi. AB'nin Türkiye-AB ortaklığını ilerletmek için yeni hükümetle çalışmaya devam edeceği belirtilen açıklamada, seçimlere ilişkin gözlemci raporlarının "dört gözle beklendiği" dile getirildi.

Düzenin seçim oyununda ayak oyunları

Plakasız araçlar, sahte oylar, ıslak imzalı tutanaklar...

7 Haziran'da olduğu gibi, plakasız araçlar bu seçimde de kendisini gösterdi. Antalya, İstanbul Kocamustafapaşa ve İzmir Menemen'de okulların bahçesinde plakasız araçlar görüldü.

Gölbaşı Zübeyde Hanım Kız Teknik Lisesi 1172 numaralı sandıkta sandık kurulu üyeleri zarfları damgalamadan kendi oylarını kullandı. Üyeler, "sandık açılınca kendi zarflarımızı damgalar geçerli sayarız" diye tutanak tuttular. 1176 numaralı sandıkta sandık başkanı müşahitleri sınıfa almadı.

Keçiören Hayri Erişen İlkokulu'nda 3314 numaralı sandıkta sandık listesinde ismi bulunmayan iki kişiye oy kullanıldı. Tutanak tutuldu.

Ankara'nın Polatlı ilçesinde bulunan Cumhuriyet İlköğretim Okulu'nda Dilan Çiftçi adlı HDP sandık görevlisi, "Telefonunda HDP amblemi var" gerekçesiyle okul dışına çıkartılarak darp edildi.

Dikmen'deki İlker Turan Fevziöğlü İlkokulu'nda ise silahlı sandık görevlileri olduğu bildirildi.

Esenyurt İBB Prof. Dr. Sebahattin Zaim İlkokulu'nda 1449 No'lu sandıkta önceden hazırlanmış ıslak imzalı sandık tutanakları bulundu, imha edildi.

Eskişehir Dr. Halil Akkurt Ortaokulu'nda AKP'liler 2 Oy ve Ötesi müşahidini sınıftan çıkardı.

İstanbul Altunizade Hafize Özal İÖO'nda üzerinde YSK amblemi olmayan 100'e yakın zarf bulundu.

İstanbul'un birçok ilçesinde seçmen kayıtlarının silindiği ortaya çıktı. 7 Haziran genel seçimlerinde YSK seçmen kaydı listesinde kaydı olan ancak hiçbir neden gösterilmeden isimlerinin silindiği ortaya çıkan birçok kişi oylarını kullanamadı.

Eskişehir Cumhuriyet İÖO'da polis, müşahitlere engel olurken, GBT dayatmasında bulundu.

Samsun Recep Tanrıverdi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nde 1040 nolu sandıkta 20'ye yakın kişiye verilen pusulalar mühürsüz çıktı.

Adana'da Şakirpaşa'daki Seyhan Belediyesi İlkokulu'nda, AKP'nin asil üyelerinin 2 ayrı sandıkta oy kullandıkları tespit edildi.

Mersin Toroslar ilçesine bağlı Eyüp Aygar Anadolu Lisesi'nde HDP sandık görevlilerini ve müşahitlerini okuldan çıkarmak isteyen polisin halka ve sandık görevlilerine silah çektiği iddia edildi. Akdeniz ilçesinde oy kullanmaya giden Rahmi Sarıca polis tarafından gözaltına alındı.

İzmir'in Buca ilçesinde bulunan Saadet Emir İÖO'da HDP adına okul sorumlusu olan Nermin Sevim gözaltına alındı.

Kürdistan'da polis, asker, Hüda-Par ve korucu baskısı

Kürdistan'ın bir dizi bölgesinde polis ve askerler bizzat oy kullanılan okullarda yer alırken adeta terör estirmeye çalıştı. Ağrı'nın Patnos ilçesinde sandık başkanlarına zorla "Koruma talebi" dilekçeleri imzalatmaya çalışan polisler, "dilekçeleri imzalamazsanız güvenliğinizi sağlayamayız" tehdidinde

bulundu. Doğubayazıt'taki sandık başlarında bekletilen polisler ise oy kullananların isimlerini teker teker not aldı. Hakkari'nin Yüksekova ilçesine bağlı Helevis (Akocak) Köyü'nde oy kullanılan okula gelen Jandarma Komutanı, Hakkari Valiliği'nin talimatı olduğu iddiasıyla seçmen listesini aldı. Bajirgeh (Esendere) beldesi ve köylerinde ise sabah saatlerinden itibaren elektrikler kesildi.

Diyarbakır'ın Sur ilçesinde aralarında Mevlana, Fatih ilkokulları ve 1 Eylül Anadolu Lisesi'nin de bulunduğu birçok okulda polis, yasaya aykırı bir şekilde seçmenleri seçmen kâğıdını ve kimliğini kontrol ederek okullara alırken Bağlar'da sabah saatlerinden itibaren elektrik kesintisi yaşandığı bildirildi. Diyarbakır İkinci Sınıf Emniyet Müdürü Yardımcısı Alattin Akman, geldiği Bağlar ilçesi Yunus Emre Mahallesi'nde bulunan Kazım Karabekir Orta Okulu'nda kendini kaymakam olarak tanıtarak müşahitlere sözlü saldırıda bulundu.

Şırnak'ın İdil ilçesine bağlı Tepeköy'de (Xirabêripin) Hüda-Par üyeleri, toplu oy kullanmak üzere köy sakinlerinden zorla kimliklerini toplamaya çalışırken buna karşı çıkan köylüler ile Hüda-Par üyeleri arasında gerginlik çıktı. Üçok (Babek) Köyü'nde ise korucular tehdit ettikleri köy halkını açık oy kullanmaya zorladı. HDP sandık görevlilerinin itirazlarına rağmen açık oy kullanma işleminin Jandarma gözetiminde devam ettiği bildirildi.

Urfa'da Viranşehir'e bağlı Yeşilaliç Mahallesi muhtarı, beraberindeki yaklaşık 100 kişilik bir grupla HDP'nin sandık görevlilerine saldırarak darp etti. Yolbilen Mahallesi'ndeki HDP'nin resmi sandık görevlisi Vedat Erdemci, AKP'liler tarafından darp edildi.

Urfa'nın Eyubiye ilçesindeki Ulu köy İlköğretim Okulu'nda sahte oy kullanmak isteyen AKP'lilere izin vermeyen sandık başkanı İ.Ş.'nin, AKP'liler tarafından darp edildiği belirtildi. Haliliye'de ise İMKB Çok Programlı Lisesi'nde sandık bölgesinde HDP'nin 2 müşahidini alıkoyan polislerin, müşahitleri tehdit ettikten sonra serbest bıraktığı öğrenildi.

Siverek Hemam Vêran (Hamam Veren) Mahallesi'nde HDP'nin sandık görevlisinin AKP'lilerin saldırısına uğradığı ve başından yaralandığı öğrenildi. Halfeti ilçesinde 7 Haziran seçimlerinde oy kullandıkları okullara giden bazı seçmenlerin seçmen listesinde isminin olmadığı öğrenildi. Muhtarların da

seçim öncesi dağıtması gereken seçmen pusulalarını dağıtmadığı, bu yüzden karışıklığın yaşandığı belirtildi. Merkez Haliliye ilçesindeki Mehmet Saçlı Ortaokulu'nda ise polisin HDP'li müşahitleri okula almadığı iddia edildi.

Urfa merkez Eyubiye ilçesine bağlı Cudeyde (Yeniköy) Mahallesi'nde çekildiği tespit edilen fotoğraflarda, Felhan soyadlı kişilerin, seçim sandığını evine götürdükleri ve AKP'ye basılı her oy pusulasından sonra fotoğraf çektiği görüldü.

Adıyaman'ın Sincik ilçesinde merkez ve Dilektepe ile İnlice köylerinde açık oy kullanımına itiraz eden HDP Sincik İlçe Başkanı Hacı Sevindi'nin AKP'liler tarafından darp edildiği öğrenildi.

Antep'in Şehitkamil ilçesine bağlı Abdullah Kepkep Okulu'nda HDP sandık görevlisi Ahmet Dağ, polislerce gözaltına alındı.

Bingöl'ün Karlıova ilçesinde Hüseyin Hüsnü Tekişik Okulu'nda bulunan 1005 nolu sandıkta AKP'li Nurattin Bingöl, oy kullanmaya gelenlerin kimliklerini toplayarak AKP'ye oy vermelerini istedi.

Bingöl merkeze bağlı Kumgeçit, Uzundere, Sudüğümü, Alatepe, Yenibaşlar köyleri, Genç ilçesine bağlı Bayırlı ve Balgöze köyleri ve Solhan ilçesine bağlı Aksakal, Hazerşah ve Kale köylerinde toplu oy kullanıldı. Korucular tarafından kadınların oyları kullanılırken, imzaların tek elden atıldığı öğrenildi. Batman'ın Sason ilçesinde seçimleri takip eden yabancı gözlemcilerin şoförü Veysi Baltaş, daha önce bir arama kararı olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı.

Oy verme bitti, hileler bitmedi

7 Haziran seçimlerinde olduğu gibi yine oy sayımının yapıldığı çok sayıda merkezde elektrikler kesildi. İstanbul'un Şişli ilçesinde, Bandırma Haydarçavuş Mahallesi'nde, Şırnak merkezde, Van Cumhuriyet Anadolu Lisesi'nde, Diyarbakır Ali Gaffar Okan ve Cahit Sıtkı Anadolu liselerinde ve daha birçok merkezde oy sayımı yapılırken elektrikler kesildi.

Bitlis Mutki'ye bağlı Üstyayla Köyü'nde 29 seçmenin olduğu sandıktan 45 oy çıkması, YSK'nın açıkladığı oy oranlarıyla sandık tutanaklarındaki oy oranlarının birbirini tutmadığı belirtilirken YSK seçim sonuçlarına erişimi engelledi.

MGK: Devlet terörünün “yasal” koordinatörü

“Milletimizin bir arada yaşama iradesini, ülkemizdeki refah ve barış ortamını ortadan kaldırmak hedefleniyor” diyor MGK’nın Ekim ayı toplantı bildirisinde. Bunlar “Milli Güvenlik” Kurulu adı altında bir araya gelen, sermaye devletinin en üst bürokrasisinden, TSK’nın en üst kademelerinden oluşan ve adeta “tanrı” mertebesine erişen(!) bir kurumun açıklamalarında yer alıyor.

“Tanrı katında” zaten bilirse de, “milletimizin” içerisinde üretenlerin, işçi ve emekçi sınıfların, sömürülenlerin, yoksul kesimlerin, “ayak takımının” yer almadığı açık. Çünkü refah ve barış ortamı, bir arada yaşama gibi “lüksler” bu kesimler için nispeten uzak kelimeler. İş cinayetlerinde katledilenler, ağır sömürü koşullarıyla yaşamları karartılanlar, aldıkları maaş yetmediği için birden fazla işte çalışanlar, “çok şükür” yuvarlanıp gidenler bu sınıflar. Yetmediği gibi “milli güvenlik” meseleleri de en çok bu sınıfları etkiliyor, çocukları katlediliyor, huzursuzlukları daha da bozuluyor, öfkeleri büyüyor.

Tabii ki Kürt halkının sömürülen sınıflarını kapsamıyor bu “milletimiz” kümesi. Zira en çok katledilenler, yerlerinden yurtlarından olanlar onlar.

Aynı şekilde ilerici, devrimci güçler; “terörist”, “provokatör” diye tabir edilenler de “milletimizin” dışındalar, ki onlar hedefleniyor “milli güvenlik” meselelerinde...

Bu kesimlerin bir arada yaşama imkanları sürekli ellerinden alınmaya çalışılıyor. Din, mezhep, ulus, cinsiyet ayrımlarıyla bölünmeye zorlanıyor bu kesimler.

Deseniz ki “Hayır, biz milletiz!”, o zaman da bu “Tanrı katında” “millete” karşı sürekli bir savaş tasarlanıyor, “milli güvenlik” bu sınıflara karşı doludizgin yürütülen bir devlet terörü olarak hayata geçiriliyor.

Mülkiyetin güvenliği

İşte MGK adı ile toplanan bu savaş çıkırtkanları, refahı ve huzuru satın almış, onu mülk edinen patronlar sınıfının güvenliğini sağlıyor. Üretenlerin değil, onları mülk edinenlerin, sermayenin güvenliği! “Millet” onlardan oluşuyor. Üretenlerden; sizden ya da bizden değil. Bizler, “Millet” ve onun “Güvenlik Kurulu” tarafından katlediliyoruz. Onun katında ölüm fermanımız yazılıyor. MGK, bu isimlendirmeye,

misyonuyla, yaptıklarıyla her açıdan sömürülen sınıflara, ilerici ve devrimci güçlere karşı bir suç şebekesi olarak işliyor.

Bu suç şebekesinin adeta her toplantısında devlet terörünü sürdürmeye dönük “kararlılık” mesajları veriliyor. Özellikle Haziran Direnişi’ndeki öfke patlamasının ardından bu “kararlılığa” kavuşan, sömürülen sınıflara karşı baskı ve devlet terörünü tırmandıran sermaye iktidarı, 6-7 Ekim’de ağırlıklı olarak Kürt sömürülen sınıflarının öfke patlamasının ardından da bunu gözle görülür bir biçimde arttırdı. Son olarak da 7 Haziran sonrasında daha aşıktan bir kirli savaş başlattı.

Şimdi 1 Kasım’la “refah gelecek” dediler ya, o da yalan... Sömürülen sınıflara, işçi, emekçilere, onların örgütlü kesimlerine karşı azgın bir devlet terörü planlandı MGK katında.

Dün Roboski’de, Ankara’da, Suruç’ta ve daha birçok katliamda bu şebekenin “kararlı” bir sorumluluğu, yani anlayacağınız örgütlü bir hazırlığı vardı. MGK bu hazırlıkla katliamların önünü açtı. Son olarak bu “kararlılığı” sürdüreceğini Ekim ayı toplantısından sonra da duyurdu.

Hani “olağanüstü” diyorlar ya bugünkü durum için, MGK için hiç de öyle değil. “Devlet terörünün koordinasyon kurulu”nun misyonu ve görevi bu. Gücünü sermayeden, emperyalizmden alan, kendisini yasalarla, medyayla ve devletin diğer birçok aracıyla meşrulaştırmaya çalışan bu suç şebekesi; sömürülen sınıfların, sizlerin, bizlerin huzurunun, bir arada yaşamamızın, barış ve kardeşliğimizin önüne engeller örmekle sorumlu. Her türlü eşitsizliğin, baskının ve sömürünün güvenliğini sağlamak onun sorumluluğunda. Bizi bölüp parçalayan, huzura, refaha ve içini boşalttığı her türlü hakkımıza engel olan bu kurum “yasal” olabilir mi!

Düzen kökünden bozuk olunca, evet olabilir, ama bizim çıkarımız bunu reddetmekten geçiyor!

Kürdistan’da devlet terörü sürüyor

Silvan’da yasak sonrası üç genç katledildi

Diyarbakır Silvan’da, 3 Kasım günü 6. kez sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Tekel, Mescit ve Konak mahallelerini kapsayan sokağa çıkma yasağı, zırhlı araçlardan ve camilerden sabah 05.00’te yapılan anonslarla duyuruldu. Polisin zırhlı araçlarla mahalleye girmeye çalışması sonucu patlama ve silah seslerinin yükseldiği mahallede Müslüm Tayar (22) adlı genç evine giderken zırhlı araçtan ateş açılarak katledildi. Tekel Mahallesi’nde de 20 yaşlarındaki Sertip Polat isimli genç polisler tarafından silahla vurularak katledilirken 4 Kasım günü ise caddeden karşıdan karşıya geçerken 24 yaşındaki 3 çocuk babası Engin Gezici katledildi. Yeğeni Gezici’nin vurulduğunu öğrenen ve olay yerine giden halası İsmet Gezici de yeğenine kalkan olmaya çalışırken karnından vurularak yaralandı. İlçede, GSM operatörlerine

ait şebekeler ve internet kesilirken özel hareket timlerinin zırhlı araç ve ağır silahlarla saldırıları gece boyunca ve ertesi gün de devam etti. Bingöl’de ise 5 ilçedeki 14 alan 4-18 Kasım tarihleri arasında ‘Geçici Özel Güvenlik Bölgesi’ ilan edildi.

Gever’de iki genç katledildi

3 Kasım günü, Hakkari’nin Gever (Yüksekova) ilçesinde özel hareket timleri, saat 09.30’ta zırhlı kepçe ve panzerler eşliğinde Cumhuriyet Mahallesi’ne operasyon başlattı. Özel hareketçiler tarafından barikatlara doğru el bombaları ve bombaatarla saldırı gerçekleştirildiği ve zırhlı araçlardan mahalle içlerine hedef alınarak ateş açılması sırasında 20 yaşındaki Doğan Doğma ve 18 yaşındaki Çetin Dara’nın polis tarafından katledildiği bildirildi. Aynı sıralarda direnişe

geçen halkın zırhlı araçları mahalleden püskürttüğü kaydedildi. Saldırının ardından çarşı merkezinde kitlesel yürüyüş gerçekleştiren kitleler, katliamın yaşandığı Cumhuriyet Mahallesi’nde nöbete geçti.

TSK PKK mevzilerini bombaladı

3 Ekim sabaha karşı Hakkari Yüksekova’ya bağlı ve PKK’nın bulunduğu Geliyê Doskî, Oremar, Avaşın, Zap ve Xakurke bölgeleri TSK’ya ait savaş uçakları tarafından bombalandı. Savaş uçaklarının gece boyunca bölgede alçak uçuş gerçekleştirdiği ve kimi noktaları bombaladığı belirtildi.

Mardin’de ev baskınları

Mardin’de 3 Kasım sabah saatlerinde yapılan operasyonda Mazıdağı Belediye Eşbaşkanı DBP’li Ali Özkan, Alaattin Ürek, Mehmet Şık, Hikmet Eres ve Adem Doğan olmak üzere 5 kişi gözaltına alındı.

Kürtçe ifade verme talebine ret

Adana'da gözaltında cinsel işkenceye uğrayan ve çekilen çıplak fotoğrafları sosyal medyada paylaşılma tehdit edilen Figen Şahin'in, polisler hakkında avukatı aracılığıyla yaptığı suç duyurusu sonrası başlatılan soruşturma kapsamında Kürtçe ifade verme talebi savcılıkça reddedildi.

DiHA'da yer alan habere göre, Şahin'in avukatı Beyhan Günyeli, Şahin'e işkence yapan polisler hakkında suç duyurusunda bulduklarını ve bu suç duyurusu neticesinde Adana Cumhuriyet Savcılığı tarafından soruşturma başlatıldığını aktardı. Şahin'in Adana Cumhuriyet Savcılığı'nın talimatıyla Karataş Savcılığı'na ifadeye çağrıldığını söyleyen Günyeli, savcılıkta Şahin'in "Yargılanma adil değil. Anadilim olan Kürtçede ifade vermek istiyorum" beyanında bulunduğunu ve bu beyanın savcılıkça reddedildiğini belirtti.

Düzen yargısı: Sahte ihbarla 5 yıl tutuklu

Şırnak'ta, 2010 yılında PKK'ya yardım ettikleri gerekçesiyle gönderilen bir elektronik ihbar nedeniyle beş yıl dört aydır tutuklu bulunan üç kişi, Maraş 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nce 22 Ekim'deki duruşmada tahliye edildi. Savcılık, esas hakkındaki mütalaasında, bir hukuk skandalını ilan etti: Savcılık, üç kişi hakkındaki ihbarı gönderen kişinin araştırmalara rağmen bulunamadığını, gönderilen e-mail hesabının sahte olduğunu ve ihbar içeriğinin çelişkiler barındırdığını açıklayarak, sanıkların hem tahliyelerini, hem de beraatlarını istedi. Mahkeme de üç kişiyi tahliye etti. Tutuksuz dokuz sanık için de delil yetersizliği nedeniyle beraat verilmesi; yalnızca bir sanığın "örgüt üyeliği ve vahim nitelikte silah bulundurma" suçlarından cezalandırılması istendi. Mahkeme; Yakup Hezer, Mehmet Şerif Uçkan ve Behice Tanrıverdi'yi tahliye ederek, sonraki duruşmayı 12 Kasım 2015'e bıraktı. Sanıkların 5 yıllık tutukluluk süreleri de dolmuştu.

Katledilen gençleri on binler uğurladı

Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde özel hareket polisleri tarafından katledilen Doğan Doğma ve Çetin Dara'nın cenazelerini, 4 Kasım günü Hakkari Devlet Hastanesi'nde yapılan otopsi işlemlerinin ardından yüzlerce araçlık konvoy karşılayarak çarşı merkezine getirdi. Kepenklerin kapalı olduğu çarşı merkezinde binlerce kişi Cengiz Topel Caddesi üzerinden Mehmet Şerif Kutlar Camisi'ne yürüdü. Katılımın giderek arttığı yürüyüşte sayı on binleri buldu. Camide dini törenin yapılmasının ardından cenazeler Orman Şehitliği'nde defnedildi.

Burada konuşma yapan HDP Hakkari Milletvekili Abdullah Zeydan, gençleri daha görkemli bir şekilde sahiplenme çağrısı yaptı. Aile adına söz alan Dara'nın amcası Ahmet Dara "Şehit hepimizin şehididir" dedi. Doğma'nın babası Ekrem Doğma da "Hepimizin başı sağ olsun. Biji Serok Apo" dedi.

Basına baskı özgürlüğü dağıtıyor

Basına yönelik baskı hep var olsa da son dönemde bu baskının tavan yaptığı görülmektedir. Haziran Direnişi'nin ardından gazetecilerin işine son verilmesi, "hükümete karşı haber yaptıkları" gerekçesiyle 59 gazetecinin işten çıkarılması buna bir örnek teşkil ediyor. Gazeteciler hakkında yapılan bir çalışmaya göre Türkiye'de işsizlik % 8'ken basında işsizlik oranı % 20'lerde.

3 Mayıs 2014 tarihli Basın Özgürlüğü Raporu'na göre, Türkiye basın özgürlüğü sıralamasında 197 ülkeden 134. oldu ve böylelikle "kısmen özgür ülkeler" tanımıyla içerisine giren Türkiye "özgür olmayan ülkeler statüsüne" düştü. Bununla birlikte Uluslararası Gazetecileri Koruma Komitesi'nin (CPI) raporuna göre Türkiye tutuklu gazeteciler sıralamasında birinci.

Mahkeme kararı olmadan sitelere erişimi engelleyen internet yasasıyla da basına yönelik baskı konusunda birinciliğe oynayan Türkiye, Twitter'da içerik sildirme noktasında da ilk sırada. 2012 senesinde savcılık ve hükümet müesseseleri üzerinden 7 tane içerik sildirme isteği, 2013 senesinde 9'a, 2014 senesinde ise 663'e yükselmiş. 2015 senesinde Twitter'a 718 tane içerik sildirme isteği ulaşmıştır.

*Gazetecileri Koruma Komitesi tarafından verilen istatistiklerde, 2013'te tutuklu olan 211 gazeteciden 40'ı Türkiye'de bulunmaktadır. 2013'de gözaltına alınan basın mensubu sayısı 39 iken 2014 senesinde 72'ye yükselmiştir. 17-25 Aralık operasyonunu haberleştirdiği, köşesine taşıdığı için 60 gazeteciye ceza ve tazminat davası olmak üzere 100'ün üzerinde dava açılmıştır. Sadece bir yıl içerisinde "Cumhurbaşkanına kötü sözden" toplam 392 gazeteciye dava açılmıştır.

Bu düzende rejim içi kapışmalar, burjuva medya alanında da sürmektedir. Aşağıdaki örnekler dahi iç çelişkiler ve çatışmaların kesintisiz sürdüğü kapitalist sistemde basın özgürlüğünün olamayacağını açıkça göstermektedir.

*"Hürriyet" gazetesi örneğinde olduğu gibi medya kurumlarına yönelik saldırıları, basın mensuplarına yönelik saldırılar izlemiştir.

*Bakırköy Cumhuriyet Başsavcılığı, 9 Ağustos günü Siirt'te ölen askerlerin fotoğraflarını sansürsüz yayınladığı ve Cüneyt Özdemir'in PKK'ya katıldığı öne sürülen Ayşe Deniz Karacagil ile yaptığı röportajı gerekçesiyle Doğan medya grubuna dava açmış ve

soruşturma başlatılmıştır. Soruşturmanın dayandırıldığı suç 'terör örgütü propagandası' yapmak olmuştur.

*Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'na bağlı olan 'Anayasal Düzene Karşı İşlenen Suçlar Soruşturma Bürosu' tarafından talep edildiği dile getirilen 8 Ekim günü, abonelerine televizyon hizmeti sağlayan Digtürk isimli platform, Bugün TV, Kanaltürk, Samanyolu TV, S Haber, Mehtap TV, Irmak TV ve bir çocuk kanalı olan Yumurcak TV'yi listesinden çıkarttığını açıklamıştır.

*Seçimlere 4 gün kala Koza-İpek Medya grubuna yönelik polis baskınları gerçekleşmiştir.

Basına yönelik uygulanan baskı ve sansür karşısında Türkiye ve dünyadan 30'dan fazla insan hakları, medya ve siyasal düşünce kuruluşu, ülkede internet sansürünün durdurulması çağrısı yaptı.

120 ülkede faaliyet gösteren ve 36 bin yayıncıyı temsil eden Dünya Gazeteler ve Haber Yayımcıları Birliği (WAN-IFRA), Dünya Editörler Forumu (WEF), Uluslararası Basın Enstitüsü (IPI) ve Uluslararası Yazarlar Birliği (PEN) öncülüğünde hazırlanan mektupta "Türkiye'de giderek kötüleşen basın özgürlüğüne ilişkin derin endişeden" söz edildi. Mektupta Erdoğan'a "Türk vatandaşı ya da uluslararası basın mensuplarının korunması ve engel olmaksızın işlerini yapabilmeleri için nüfuzunu kullanma" çağrısı yapıldı.

Öte yandan aralarında İnsan Hakları İzleme Örgütü, Ankara Barosu Bilişim Hukukçuları, Alternatif Bilişim Derneği, Gazetecileri Koruma Komitesi (CPI), European Digital Rights Initiative, Elektrik Mühendisleri Odası, Kaos GL, Korsan Parti Türkiye, Punto 24 Bağımsız Gazetecilik Platformu, Tüm İnternet Derneği'nin de bulunduğu 30'un üstünde kuruluş 1 Kasım seçimleri öncesi internet sansürünün kaldırılması çağrısında bulundu.

Başbakanlığa mektup gönderen bu kuruluşlar, 2013 yılından bu yana internet üzerindeki içeriklere erişimin yasaklanması ya da içeriklerin kaldırılması taleplerinde ciddi oranda bir artış olduğunu ifade ettiler.

Mart 2015'te düzenlenen internet yasasının hem Anayasayı hem de Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi hükümlerini ihlal ettiği belirtilen mektupta, Ekim 2015 itibarıyla engellenen web sitesi sayısının 100 bini aştığı vurgulandı.

G20 Zirvesi için lüks oteller ve gözaltı merkezi...

Dünyadaki toplam servetin %85'ine sahip olan 20 "gelişmiş ülke"nin devlet başkanları ile Avrupa Birliği Komisyonu'ndan şefler 15-16 Kasım'da Antalya Belek'te toplanacak. Dünyadaki en zengin, en sömürücü, en yağmacı, en küstah, en saldırgan kapitalist emperyalist devletlerin şeflerinin zirvesi, Tayyip Erdoğan başkanlığında toplanacak. (Türkiye, Kasım 2014'te Avustralya'dan devraldığı G20 Dönem Başkanlığı'nı Belek'teki zirve sonrasında Çin'e devredecek.)

Zirvenin amacı "kapitalist sömürü ve soygun çarkındaki aksamaları gidermek ve yeni uğursuz planlar yapmak" şeklinde özetlenebilir.

Lüks, şatafat ve küstahlık gösterileriyle özdeşleşen bu zirveleri polisin zorbalık ve terörü tamamıyor. Her zirve, kapitalist/emperyalist sömürü ve yağma karşıtı ilerici-devrimci güçler tarafından protesto edildiği için, polis terörü de eksik olmuyor. Belli ki, lüks içinde sefahat süren şefler, protestocular tarafından rahatsız edilmekten korktukları için polis ordularını sefer ediyorlar. Nitekim 8 bin nüfuslu Belek'te toplanacak 20 şef için 6 bin polis seferber edilecek. Zirveye katılacak devlet başkanlarının yanında getireceği özel güvenlik ve istihbarat elamanları bu rakama dahil değil. Sadece ABD Başkanı Barack Obama'nın "özel güvenlik ekibi"nin 200 kişiden oluşacağı açıklandı. Bu arada FBI ajanlarının Belek'e gelerek ön keşif yaptıkları da bildirildi.

Zirveye kurşungeçirmez "zırlı villa"

Antalya Valiliği tarafından yapılan açıklamaya göre kaçak sarayın histerik efendisi başkanlığında toplanacak zirve için Regnum Carya Golf&Spa Resort'teki çok özel bir villa tahsis edildi. Demir parmaklıklarla çevrili villanın 4 bin metrekare civarında ve "kurşun geçirmez" olduğu belirtildi.

6 bin polis, "hazır kıta" bekletilecek jandarma ve sayısı bilinmeyen özel güvenlik ve istihbaratçı

tarafından korunacak olan 20 şef, buna rağmen kendilerini güvende hissetmiyor olmalı ki, kurşun geçirmez villaya sığınma ihtiyacı hissediyorlar.

G20 şeflerine sunacakları hizmetlerle övünen valinin belirttiğine göre katılımcıların Antalya Havalimanı'na inişi ve kalkışı sırasında "uçuş güvenlik sahası" oluşturulacak. Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Dairesi ile MİT bölgedeki havalimanı ve otogarda önlemler alacak. Antalya Havalimanı ile Belek arasındaki yaklaşık 40 kilometrelik karayolu yüzlerce kamerayla donatıldı. Yüzlerce kameranın yanı sıra 7 adet plaka ve yüz tanıma sistemi de kayıta olacak. Bu arada Sahil Güvenlik Komutanlığı denizden güvenlik önlemleri alacak, zirve süresince tur teknelerinin sahile yanaşmasına izin verilmeyecek.

Lüks oteller şeflerin emrine amade

Basına açıklama yapan Antalya Valisi, Belek'teki

46 otelin 30'unun G-20 Zirvesi'nde kullanılacağını, bu otellerin bulunduğu alanın "kırmızı bölge" ilan edildiğini belirtti. Bölgenin lüks otellerinde sefahat sürecektir olan şeflerin konaklayacakları alana "fani kullar" giremeyecek. Otellerde çalışan emekçileri sıkı bir güvenlik soruşturmasına tabi tutan kolluk kuvvetleri çok sayıda kişinin çalıştığı otellere girişini şimdiden yasakladılar.

Konaklama için özel şekilde düzenlenen alanda, kolonsuz 2 bin 100 metrekarelik bir balo salonu da tahsis edildi. Golf sahaları ve daha pek çok tesis şeflerin emrine amade olacak.

Gözaltılar için kapalı spor salonu

G20 şeflerine şatafatlı lüks oteller ve tesisler tahsis eden sermaye devleti, sömürü, yağma emperyalist saldırganlık ve savaş karşıtlarını da unutmadı. Bölgeden yansıyan haberlere göre gözaltına alınacak protestocuların kapatılacağı 100. Yıl Spor Kompleksi, Belediye tarafından badana boya yapılarak hazırlandı.

G20 şeflerine sınırsız lüks ve şatafat içinde tatil yapma imkanı hazırlayan dinci-gerici AKP rejimi, emperyalist saldırganlık ve savaşı, sömürü ve yağmayı protesto edecek olan ilerici-devrimci güçler için polis terörü ve gözaltı merkezi hazırladı.

Dinci-mezhepçi-faşist dikta rejimini kurmaya heveslenen Tayyip Erdoğan'ın G20 Zirvesi'ni, uluslararası alanda yerlerde sürünen imajını düzeltmenin bir aracı olarak kullanabilmek için aylar öncesinden hazırlığa başladığı da biliniyor.

Üç bin gazeteci tarafından izleneceği belirtilen zirveyi protesto eylemlerini iyi değerlendirmek gerekiyor. Zirvenin, hem 20 şefin şatafatlı tatillerini zehir etmek hem kirli savaş suçlusu, hırsız/rüşvetçi, çocuk katili dinci rejimi teşhir etmek için önemli fırsatlar sunduğu unutulmamalı ve buna uygun bir hazırlığa şimdiden başlanmalıdır.

Cumartesi Anneleri'nden 553. hafta eylemi

Cumartesi Anneleri'nin gözaltında kayıplara karşı her hafta yaptıkları eylemlerin 553. haftasında 31 Ekim günü Galatasaray Lisesi önünde toplanıldı. Eyleme Uruguay eski Devlet Başkanı Jose Mujica'nın da geldiği ancak kalabalık olması nedeniyle ayrıldığı duyuruldu. Uruguay'da da gözaltında kayıplar yaşandığı, devlet başkanının da bu sebeple eyleme geldiği belirtildi. Eyleme HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş da katılım gösterdi.

Eylemde Hasan Ocak'ın annesi Emine Ocak, Fehmi Tosun'un eşi Emine Tosun konuşma yaptılar. Mardin Dargeçit'te kaybedilen Seyhan Doğan'ın yeğeni Evin Doğan da söz alarak amcasının işkenceyle öldürüldüğünü, mezarının bile tahrip edildiğini söyledi. Seyhan Doğan'ın yakını Kadri Doğan da Seyhan Doğan'ı öldürenlerden birinin şimdi CHP'li olduğunu söyleyerek CHP'ye tepki gösterdi.

20 yıl önce katledilen Davut Altınkaynak'ın ve Abdurrahman Coşkun'un anneleri gönderdikleri ses kayıtlarında, devletin çocuklarını katletmesine dair açıklamalarda bulundu.

Devamında ise İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon imzalı açıklamayı İkbal Eren okudu. "Dargeçit JİTEM davasının cezasızlıkla mücadelede bir adım olmasını istiyoruz" başlıklı açıklamada, 29 Ekim 1995'te Mardin/Dargeçit'te yapılan ev baskınlarının ardından devletin gözaltına aldığı 7 kişiyi katletmesini teşhir etti. İHD'nin takibi sonucunda 19 yıl sonra hazırlanan iddianameyle dönemin jandarma komutanları hakkında dava açıldığı belirtildi. Basın açıklamasının ardından eylem sonlandırıldı. Eylem polis kordonu içinde yapıldı. Eylem alanına girenler polis tarafından arandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Şakran'da Ankara Katliamı'na öfke

10 Ekim'de Ankara'da düzenlenen mitingde gerçekleştirilen katliam, devrimci tutsaklar tarafından öfkeyle lanetleniyor. Tutsaklar, mücadele alanlarına çevirdikleri zindanlarda katliamın hesabının sorulacağını haykırıyor.

İzmir'deki Şakran Kadın Kapalı Cezaevi'nden TKİP dava tutsağı Evrim Erdoğan, gazetemize gönderdiği mektupta katliama karşı yapılan eylemleri aktardı. Erdoğan, ayrıca, katliamın hesabının devrimci sınıf mücadelesi ile sorulacağını altını çizdi.

Erdoğan'ın mektubunun ilgili bölümü şöyle:

Tarihi katliamlarla dolu Türk sermaye devletinin yeni kanlı icraatlarına imza attığı günlerden geçerken sınıf kinimiz ve öfkemiz biliniyor. Marks'ın tabiriyle 20 yılın bir gün bile sayılmadığı günlerden, birkaç günün 20 yıla bedel olduğu günlere geldik.

Devrimci sorumluluklarımızın arttığı bir tarihsel dönemde çürümüş ve kokuşmuş sermaye düzeninden hesap sormak için nerede olursak olalım yegane devrimci sınıf olan işçi sınıfının bilincini, gücünü ve savaşkanlığını arttırmaya kilitlenmenin önemi tartışmasıdır.

Ankara Katliamı sınıf ve kitle hareketini kana boğarak, sindirmenin, korkutmanın, sokakları bu şekilde teslim almanın hesabını yapan 92 yıllık burjuva cumhuriyetin planlı organizasyonudur.

Sicili kabarık sermaye iktidarının bu vahşi katliama karşı sokaklara dökülen kitlelerin verdiği yanıt korku atmosferinde önemli bir gedik açmıştır. Bu sırada zindanlardan da bu eylemlerin parçası olarak içeride, dışarıda yaşamın her alanında zulüm düzeninden hesap sorma çağrısı, kararlılığı yükselmiştir.

Bu çerçevede direnme karlılığını ve iradesini zindan cephesinde de göstermek amacıyla Şakran'da 10 Ekim'de katliamın haberini alır almaz sloganlarımızla başladığımız eylemimize 11 Ekim'de 09.00-17.00 arası saat başı kapı dövme-sloganlarla devam ettik.

12-13-14 Ekim tarihlerinde ise 09.00-14.00-20.00 saatlerinde katliamcı devleti protesto eden şiarlarımızı haykırdık. DHKP/C dava tutsakları ile bir arada örgütlediğimiz bu eylemlerin dışında ben TKİP dava tutsağı sınıf devrimcisi olarak Adalet Bakanlığı'na "Ankara Katliamı'nın sorumlusunun Türk

sermaye devleti olduğunu, kirli bir ölüm makinası olan IŞİD'i bölge halklarının başına bela eden, onu besleyen, kullanan emperyalizm ve onun işbirlikçisi Türk sermaye devletinin Kürt halkının eşitlik, özgürlük talebine, işçi-emekçilerin en ufak hak arama eylemine tahammülsüzlüğünün, açık katliamlarla kendini göstermesine karşı hiçbir zorbalığın "işçilerin birliği halkların kardeşliği" mücadelesini boğamayacağını" ilan ederek "Türk sermaye devletinin faili olduğu Ankara Katliamı'nı protesto etmek için 3 günlük açlık grevi yaptım.

Gün var gücümüzle bu barbarlığa karşı meşru savunma ve devrimci direnme çizgisini güçlendirmenin, bulunduğumuz her alanda direniş ateşini yakmanın günüdür. Burjuva diktatörlüğünün kirli savaş, katliamla ayakta kalmaya çalıştığı tüm Ortadoğu'nun emperyalist nüfuz mücadelelerinin bir kez daha arenası haline getirildiği bir süreçte cihatçı çeteler, açık-gizli militarist güçler eliyle gerçekleştirilen barbarlığa son vermenin tek yolu kurulu düzene karşı mücadele etmek, burjuva seçim aldatmacasının 1 Kasım yeniden seçimleriyle orta oyununun ta kendisi olduğu günlerde dinci-faşist AKP iktidarını bölge halklarının başına bela eden emperyalizmden ve onun işbirlikçisi tekeli burjuvaziden hesap sormaktır.

7 Haziran seçimleri sonrası yaşananlar sermaye devletinin parlamento ile değil militarist kurumlar ve bürokrasi ile yönetildiğini tüm çıplaklığı ile kanıtlamıştır. Toplumsal muhalefetin öncü kesimlerine yönelik diz çöktürme politikaları burjuvazinin başkentinde bomba olarak patlatılıp, Kürt kentleri işgal edilirken çözüm adresi olarak parlamentoyu göstermek sermaye düzeninin temeline 'sol'dan omuz vermek demektir.

"Hesabın sandıkta sorulacağı" söylemlerinin, katliamların rutin bir seyirle gerçekleştiği günlerin 1 Kasım'da son bulacağı vaatlerinin, diğer ekonomik-sosyal vaatler gibi sınıf mücadelesinin yasaları içinde hiçbir yeri yoktur. Hükmü de yoktur. Çürüyen düzen ve cihatçı, faşist militarist güçlerle çeteleşen devlettir. Hesap da devrimci sınıf mücadelesiyle sorulur.

Buradan hareketle kavganın zindan cephesinin her anını sınıf mücadelesinin gündemleri üzerinden örgütleme çabasıyla güne yükleniyoruz.

Ankara'da sınıf devrimcilerine tahliye

Sincan F Tipi Hapishanesi'nde tutulan Hasan Akman, Deniz Gündoğdu ile Sincan Kadın Hapishanesi'nde tutulan Zennure Karaaslan ve Tuğba Tavlı için 3 Kasım günü yapılan dosya incelemesinde tahliye kararı verildi.

Sınıf devrimcileri hakkında savcılık tarafından şartlı tahliye istemiyle hazırlanan iddianame Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderildi. Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi 3 Kasım'da dosyayı görüşerek tensip kararıyla 4 sınıf devrimcisinin de tahliyesine karar verdi.

7 Ağustos'ta Ankara'da sınıf devrimcilerine yönelik sabah erken saatlerde baskınlar gerçekleştirilmiş 4 sınıf devrimcisi gözaltına alınarak tutuklanmıştı. Mamak İşçi Kültür Evi de polisler tarafından basılmış, haklarında yakalama kararı olan çok sayıda sınıf devrimcisi ise polis tarafından bulunamamıştı.

Siyasi tutsaklara darp

Dışarda devlet terörünü tırmandıran sermaye devletinin içerde de siyasi tutsaklara yönelik baskı ve saldırıları sürüyor. Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Cezaevi'nde siyasi tutsakların kaldığı hücrelere baskın yapan gardiyanlar, kendilerine tepki gösteren tutsaklara saldırdı. Saldırının ardından ise siyasi tutsaklara 3 günlük hücre cezası ve etkinlik faaliyetlerinden süresiz men cezası verildiği kaydedildi.

Hıdır Bakır'a sürgün

Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'nde bulunan MKP-HKO dava tutsağı Hıdır Bakır da sürgün saldırısıyla karşılaştı. Bakır, "güvenlik" gerekçesiyle Bolu F Tipi Hapishanesi'ne sürgün edildi. Konuya ilişkin Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'nden MKP-HKO dava tutsağı Selçuk Çelik, Kızıl Bayrak'a gönderdiği mektupta, "İçeride ve dışarda eş zamanlı olarak devreye konulan politikalar sonucu, yoldaşım Hıdır Bakır, 25 Ekim günü '05/06/2015 tarihli ve 167 No'lu Genelge' dayanak edilerek 'güvenlik' gerekçesiyle Bolu F Tipi Hapishanesi'ne sürgün edildi" ifadelerine yer verdi.

Dink iddianamesi iade edildi

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in 19 Ocak 2007'de katledilmesiyle ilgili davada, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı Terör ve Örgütlü Suçlar Bürosu savcılarında Gökalp Kökçü, "Kamu görevlilerinin ihmali" olduğuna dair hazırladığı iddianameyi İstanbul 5'inci Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki dosyayla birleştirilmesi talebiyle Başsavcılığın onayına sundu. Ancak iddianame, eksiklikler olduğu gerekçesiyle Başsavcı Vekili Orhan Kapıcı tarafından iade edildi.

“Kazanana kadar direneceğiz”

Gebze’de sürdürdükleri direnişlerinde 2 ayı geride bırakan IFF işçileri, kararlı bir şekilde gece-gündüz direniş çadırında beklemeyi sürdürüyor. Ağır mobbing uygulamalarına karşı sendikalı olduklarını ifade eden işçiler her gün eylemli bir süreç izliyorlar.

Direniş sürdüren bir IFF işçisi, örgütlenme sürecini ve fabrika yönetiminin sendikal örgütlenmeye karşı tutumunu gazetemize anlattı:

“Kazanana kadar direnmeye devam edeceğiz”

- Örgütlenme ve direniş sürecini anlatabilir misiniz?

- Ben buraya geldiğimde sendika isteme, sendikaya üye olalım muhabbeti yeni yeni başlamıştı. Onu da kısaca şöyle anlatayım. İçeride birçok çifte standart vardı. Bunu isteyen arkadaşlarımız genelde haksızlığa uğrayan insanlardı, ki çok fazla insan bunu istiyordu ve demek oluyor ki çok fazla insan içeride haksızlığa uğruyordu. Burada bizim sendikayı isteme sebebimiz genelde ücretlerle ilgilidir ama burada ücretlerle ilgili istemedik biz sendikayı. Dediğim gibi haksızlıklardan dolayı istedik. Sendikaya üye olmamız doğrudan ücretlerle alakalı değildi. İçeride hem çifte standart hem bazı sorunlar vardı. Normalde sorunlarınız olduğu zaman bunu şefinizle, müdürünüzle konuşursunuz böyle böyle bir problem vardı, böyle iyileştirmeler yapalım diye. Yalnız ben buraya girdim gerekli müdürlerle ya da şeflerle hiçbir şekilde toplantı falan yapılmadı. Yani bizim burada içeride hiç kimse ne sorunumuzu dinliyordu, ne bir derdimiz-probleminiz var mı diye soruyordu. Hiçbir şey sormuyorlardı yani. İçeri girdik öyle kendi başımıza çalışıyoruz.

“Sorunlarımızı da çözecek birisi varsa yine kendi arkadaşlarımız”

Bizi bir çalıştığımız bölüme soktular sen bu işi yapacaksın. Bize işi öğreten de kendi iş arkadaşımız. Sorunlarımızı da çözecek birisi varsa yine kendi arkadaşlarımız. Yani bizim üstlerimiz hiçbir şekilde yardımcı olmadı bu konuda. Dediğim gibi içeride hakkınızı arayabileceğiniz hiçbir merci hiçbir şey yok. Hiçbir makam yok. Hani bir problem yaşadığınızda, bir yerde bir terslik gördüğünüzde en fazla iş güvenliği uzmanına söylüyorsunuz. O da bir şeye yaramıyor. Bir yaptırım olmuyor. Murat adlı arkadaşımız bu işi

başlatmıştı. Yani dedi sendikaya üye olalım en azından bunlar belli haklar sağlıyor, hakkımızı arıyor. Tek Gıda-İş’e ulaştık işte, alternatiflerimizden bir tanesi oydu. Onunla bu yola çıkmaya karar verdik. Toplandık. Biz kendimiz üyeliğimizi yaptık birkaç arkadaş. Sonra içerideki diğerlerine söyledik. Dedik böyle böyle... Hakkımızı arayacağımız bir yer burası. Haksızlığa uğradığınızı düşünüyorsanız gelir siz de üye olursunuz. Bizim hakkımızı arama yöntemimiz bu. Yasal olarak. Yaklaşık 74 tane arkadaşımız sendikaya üye oldu. Bu da demek oluyor ki bu 70’inin 72’sinin içeride problem yaşadığı anlamına geliyor. Zaten toplam 80 tane falan işçi vardı içeride. Gerisi beyaz yaka. Ki 80 işçinin 74’ünün problem yaşadığı bir ortamdan bahsediyoruz. Neyse gittik üyeliğimizi yaptık.

“İşverenin tavrı iyice sertleşti”

Biliyorsunuz Türkiye’de yaygındı. Yani işveren sizin sendikaya üye olduğunuzu anladığı andan itibaren size düşman gözüyle bakar. Sizi oradan defetmenin yollarını arar. Bizde de aynı şekilde oldu ama bizim şöyle bir avantajımız oldu. Biz gidip üyeliğimizin yeterli çoğunluğu sağladığını bakanlığa gönderdik. Bakanlıktan yetki alana kadar işveren hiçbir şekilde duymadı. Zaten o zamana kadar her şey normaldi. Normaldi derken bahsettiğim şekilde normaldi. E tabi bakanlıktan yazı geldi işverene. Biraz gecikmeli oldu, yanlış adrese gitti falan. Ama eninde sonunda o yazı ellerine geldi. O günden sonra işverenin tavrı iyice sertleşti. İnsanlara gözünün üzerinde kaş var diye tutanak yazmaya başladılar. Normalde 5

dakika geç kaldığınız zaman ya da çaya çıkarken 1-2 dakika gecikirsiniz ya da hiçbir suçunuz olmamasına rağmen daha önce hiç problem yapmadıkları şeylere tutanak yazmaya başladılar insanlara. Ondandıktan sonra insanları normalde çalıştığı bölümlerin haricinde farklı bölümlere yollamaya başladılar. Yani yapabilecekleri ne kadar mobbing varsa, ne kadar baskı varsa uygulamaya başladılar. Bunlarla bizi yıldıracağını düşündüler. Hatta tehdit etmeye başladılar hani “sendika üyeliğinden istifa edin yoksa şöyle olur, yoksa böyle olur” diye. Burada 2 ay deneme süreciniz var, işe ilk girdiğiniz zaman. Ki ben de o süreçten geçtim. İki ay deneme sürecinden sonra bir problem olmazsa sizi kadroya alıyorlar normalde. Bizim bölüm şefleri formenler, 2 aylık deneme sürecinde olan arkadaşları kenara çektiler. Denildi ki “Kadro kâğıdınız elimde. Eğer ki sendikaya üye olursanız ben bu kâğıdı yırtıp atacağım. Siz kadroya giremeyeceksiniz. Arkanızı dönüp bu fabrikadan gideceksiniz. Eğer bana üye olmayacağınıza dair söz verirsiniz, namus, şeref sözü verirsiniz ben sizi kadroya alacağım.” Hatta ilk işten çıkarılan arkadaşımız bu şekilde çıkarıldı. Soydan adlı arkadaşımızdı. Zaten sendikaya üye olduğunu öğrendiklerinde hiç öyle bir teklif yapmadılar. Direkt çocuğun iş akdini feshettiler. Yani gerekçeleri de şuydu: İş ekipmanlarını, güvenlik ekipmanlarını kullanmamış. Halbuki alakası yok. Biz şahidiz. Gidip kendisi iş güvenliği uzmanından sürekli maskesini, gözlüğünü kendisi isteye isteye alıyordu. Sonuçta içeride yaptığımız üretim insan sağlığı açısından zararlı. Kimyasal gazlar falan var bazı bölümlerde ki kimse size gelip maske bile vermiyor, siz gidip istemezseniz. O şekilde bir ortam olmasına rağmen, çalışan arkadaşımız bütün ekipmanlarını kendisi isteyerek almasına rağmen sendikaya üye olduğu için hiçbir şey ispatlama gereksinimi duymadan çıkardılar. Böyle toplam 30 kişi işten çıkarıldık. Bu adamlar yazan yasalara karşı geldi.

Elbette ki biz yasal yollardan elimizden geleni yaptık. Davamızı açtık, suç duyurusunda bulunduk. Ama sadece yargı yoluyla çözülecek bir şey yok. Haksızlıkları bunların üstlerine de anlattık. Hollanda’dan gelecekler olacak. Bizler de bugün 51. gün oldu çadırımızla buradayız. Kazanana kadar da, haklarımızı alana kadar da direnmeye devam edeceğiz.

IFF işçileri direniş Taksim’e taşıdı

Hollanda menşeli IFF Aroma fabrikasında işten atılan işçiler direnişlerini 4 Kasım günü İstanbul’daki Hollanda Konsoloslukuna önüne taşıdı.

İşçiler konsolosluk önüne geldiğinde çevik kuvvet ve sivil polisler konsoloslukun önünü kapattılar. 59 gündür işsiz olduklarını, Tek Gıda İş Sendikası’na üye oldukları için sendikadan istifaya zorlandıklarını, istifaya etmeyen 30 işçinin ise işten atıldıklarını söylediler. 59 gündür Gebze OSB’de çadırda direndiklerini ifade

ettiler.

Ardından işçiler konsolosluk önünde bir süre halay çekerek slogan attılar. Halaydan sonra Fatih isimli işten atılan bir işçi basın açıklamasını okuyarak patronun süreci yargıya taşıyarak niyetini açıkça belli ettiğini dile getirdi. İşçiler basın açıklamasının ardından taleplerini içeren bir mektubu konsolosluka vererek eylemlerini sonlandırdılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kızıl Bayrak / Gebze

“Taleplerimiz kabul edilene kadar fabrika önündeyiz”

Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş Sendikası İzmir 7 No'lu Şube'nin yetkili olduğu, İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Kent Ekmek Fabrikası'nda toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamayınca 65 fırın işçisi, 30 Ekim günü greve çıktı. Greve çıkan işçilerle ve şube başkanı ile greve çıkma nedenlerini konuştuk.

- Öncelikle çalışma koşullarınızdan bahsedebilir misiniz?

Taner Tepeli: 08.00-17.00 çalışıyoruz. 3 vardiya var. Ben, fabrikada ekmek kasalama bölümünde temizlikçi olarak çalışıyorum. Tansiyon hastasıyım. Her gün ilaç almak zorundayım. Benim hastalığımın kaynaklı bu bölümde çalışmak istedim. Bazen işveren, beni başka bölümlere gönderiyor, hastalığımı bildiği halde gitmek zorunda kalıyorum.

Erdoğan Deniz: Üretim ustasıyım. Ben, 2 vardiya çalışıyorum. Ekmek talebine göre çalışma yoğunluğumuz artıyor. Benim çalıştığım yerde iş ağır, yoğun gürültü var, un tozunun yoğun olduğu bir ortamdayız. Astım hastasının çalışamayacağı bir yer.

Ramazan Uzun: Fırın üretiminde, temizlikte çalışıyorum. 08.00-17.00 çalışıyorum. Devamlı unların içerisinde temizlik yapıyoruz. Benim bulunduğum yerde en az 6 kişi çalışması lazım ama 3 kişi çalışıyoruz. İşçi talep ettik ama talebimiz reddedildi. Az işçiyle çok iş yapmamız isteniyor.

Abdullah Başar: Pişirici olarak çalışıyorum. Vardiyalı çalışmaktayım. Çalıştığım ortamda sıcaklık 50 derecenin üzerine çıkıyor, kışın ise 45 derece oluyor. Tek başıma 9 saat çalışıyorum. Gece çalışmalarında yemek molası yok. Aralarda yemek yeme şansım oluyor. Fırını durdurma gibi bir durum yok, sürekli çalışma halindeyiz. Keskin bıçaklarla çalışıyoruz. İş kazaları falan oluyor.

- Greve çıkma nedenlerinden bahsedebilir misiniz?

Taner Tepeli: Maaşlarımızla ilgili maddede sorun yaşadık. İşveren %8 zam teklifi verdi ve bu rakamın üstüne çıkmayacağını söylüyor. Biz ise %26 istedik, sonrasında %16'ya çektik ama sonuç alınmadı. Onlar taleplerimizi kabul etmedi ve biz de greve çıktık. Taleplerimiz kabul edilene kadar fabrika önündeyiz.

Direniş çadırımıza herkesi bekleriz.

Abdullah Başar: İşyerinde farklı bölmelerde farklı ücretlendirme var. 1-5'e kadar grup var. Ücretler farklı onluca işveren tek %8'i her grup için teklif etti. Biz de her grup için %16 istedik. İşveren de buna yanaşmadı. İşçilerin hakkını verinceye dek grev devam edecektir.

Erdoğan Deniz: TİS'lerde soysal haklarda iyileştirme istiyoruz. Yol, yemek, yakacak gibi haklarımızda da %16 talep ettik. İkramiyelerimizin 120 günden olmasını istiyoruz. 30'a yakın talebimiz var. Sosyal haklar ve ücret konusu dışında diğer taleplerde aşağı-yukarı anlaştık. Ben size şunu ifade edeceğim, taleplerimiz karşılanana kadar mücadeleye devam edeceğiz.

H.İbrahim Bircan (Tek Gıda-İş Sendikası İzmir 7 No'lu Şube Başkanı): Grand Plaza'nın sendikal süreci geçmiş yıllara dayanıyor. 14-15 yıldır sendikalı bir işyeri. Biz burada 10 aydır örgütlüyüz, ilk Toplu İş Sözleşmesi'ni (TİS) imzalayacağız. Toplu sözleşme görüşmeleri 1 Temmuz itibarıyla başladı. TİS görüşmelerinde tıkanma yaşanınca, Ağustos ayında grev kararı aldık. Bu işyerinde 3 sendika var. Türk-İş'e bağlı Toleyis, Tek Gıda-İş ve DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası bu işyerinde örgütlüdür. Burada, Toleyis

Sendikası, işverenin önerdiği %8 zammı kabul etti ve işverenle anlaştı. İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu da Toleyis Sendikası'nın imzaladığı anlaşmayı bizim de imzalamamız için dayatıyor. İşçiler ağır koşullarda ve tozlu ortamda çalıştığı için, biz ortalama %26 zam talep ediyoruz. Daha sonrasında gelişen olaylar neticesinde teklifimizi %16'ya çekmeye hazırız dedik. Ancak Grand Plaza'nın ilk teklifi %7 oldu, sonrasında %8'e çıktı. Teklifimiz, Türkiye'deki gerçek hayat pahalılığı oranlarına bakılarak hazırlandı. Türkiye'nin ekonomik şartları ve üyelerimizin gelir düzeyi nedeniyle işveren tarafından yapılan bu teklifi kabul etmemiz mümkün değildi. Bizim bunu kabul etmemiz mümkün değil dediğimizde, işveren başka da bir teklif sunmadı. Biz ayrı bir sendikayız, ekmek üretiyoruz. Toleyis ise Grand Plaza'nın cafe ve restoran bölümlerinde örgütlü bir sendikadır. Kent Ekmek Fabrikası günde ortalama 60 bin ekmek üretiyor. Ekmekler belediyeye ait 54 satış noktasında 65 kuruşa satılıyor. Fabrikada şu an üretim yok, üretim olmayınca dışarıdaki fırınlar ekmeği 1 TL'ye satıyorlar. Dar gelirli vatandaşlarımız mağdur oluyor. Burası çölyak hastaları için glütensiz ekmek üreten İzmir'de tek fabrikadır. Buna rağmen son ana kadar bekleyişimizi sürdürdük ve işverenin uzlaşmacı bir tavır içinde olmasını bekledik. Ne yazık ki beklediğimiz yaklaşımı göremedik ve sonunda grev uygulama aşamasına geldik. Biz taleplerimiz karşılanana kadar grevimizi sürdüreceğiz. Şu an beklemedeyiz. Süreç uzadıkça eylemler de olacaktır. Biz 30 Ekim günü sabah saat 07.00'de greve başladık, öğlen saatlerinde de basın açıklaması yaparak taleplerimizi kamuoyuyla paylaştık. Fabrika önünde direniş çadırımızı açtık, kazanana kadar beklemeye devam edeceğiz. Grevimize şimdiye kadar kardeş sendikalardan DİSK'e bağlı Sosyal-İş, Dev Turizm-İş, Türk-İş'e bağlı Türk Metal, Türk-İş 3. Bölge Temsilciliği dayanışmada bulundu. Emeğini, alınterini harcayan işçilerden taleplerimizin karşılanması için destek ve dayanışma istiyoruz.

Kent Ekmek'te grev

İzmir Büyükşehir Belediyesi bünyesinde faaliyet gösteren ve Tek Gıda-İş Sendikası'nın örgütlendiği Grand Plaza AŞ Kent Ekmek Fabrikası'nda TİS görüşmelerinde işçilerin taleplerinin kabul edilmemesi üzerine 30 Ekim günü grev başladı.

Çiğli'de bulunan fabrikada çalışan sendika üyesi 59 işçi kendilerine dayatılan yüzde 8'lik zamma ve ikramiyelerinin arttırılması talebine karşılık verilmemesi üzerine greve çıktıklarını belirttiler.

Greve çıkılan ilk günde açıklama yapan Tek Gıda-

İş Sendikası İzmir 7 No'lu Şube Başkanı Halil İbrahim Bircan, fabrikada örgütlü olan diğer sendikaların imzaladığı yüzde 8'lik zammın kendilerine de dayatıldığını belirterek bunun kabul edilemez olduğunu ifade etti. Yüzde 26 olan zam taleplerini yüzde 16'ya düşürmelerine rağmen patronun hiçbir adım atmadığını ifade eden Bircan, eski sözleşmedeki 75 günlük ikramiye hakkının da 120 gün olmasını istediklerini dile getirerek "Taleplerimiz kabul edilene kadar grevdeyiz" dedi.

MİB 'Metal Fırtınası Sempozyumu' düzenliyor

6 Aralık'ta İstanbul'daki Su Gösteri Sanatları Merkezi'nde düzenlenecek sempozyumda, metal direnişinin deneyim ve dersleri ile sendikalar ve metal işçilerinin hareketi ele alınacak. Ayrıca MİB'in mücadele programı ve hedefleri üzerinde durulacak.

Direnişçi işçilerin de katılacağı sempozyuma ilişkin açıklama yayınlayan MİB, "Metal fırtınanın o temiz rüzgarını ciğerlerimize çekmek için buluşuyoruz" dedi. MİB'in sempozyuma ilişkin açıklaması şöyle:

"Büyük direnişimizden öğrenerek geleceğe yürüyoruz..."

Mayıs ayında Bursa Renault'ta çakılan kıvılcım büyük bir yangına dönüştü. Metal işçisi on yılları bulan baskı ve sömürü düzenine karşı MİB ile kenetlenerek ayağa kalktı. Çok sayıda kent ve sayısız fabrikaya yayılan direniş sermayeye ve onun kuklası olan işbirlikçi sendikaya karşı bir isyan oldu. Toplumun da büyük desteğini alan bu büyük direniş sadece metal işçisinin değil, işçi sınıfının ayağa kalkışıydı.

34 yıl önce kendisine giydirilen deli gömleğini yırtıp atan metal işçisi, böylelikle tüm işçi sınıfı için yürünmesi gereken yolu gösterdi. Korku duvarları yıkıldı, işçi kendi kaderini eline aldı, kurullar ve komiteler kurdu, yasal ve fiziki ablukayı yıkıp ben varım dedi. Metal fırtınası halihazırda dinmiş gözükse de hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Metal işçisi ve onun lokomotif olduğu işçi sınıfı artık boyun eğmeyecek. Hem hakları için sahnede olacak hem de ülkenin geleceğinde rolünü oynayacak.

Tarihi bir önemi olan bu hareketi tam da bu önemine uygun bir anlayışla tartışmak, onu anlamak ve deneyimleriyle donanmak için sempozyumda buluşuyoruz.

Metal fırtınanın o temiz rüzgarını ciğerlerimize çekmek için buluşuyoruz.

Sınıf kavgasında daha güçlü ve yıkılmaz kaleler

METAL İŞÇİLERİNİN GÖRKEMLİ DİRENİŞİ YOL GÖSTERİYOR!

SEMPOZYUM
6 ARALIK PAZAR SAAT: 14.00
SU GÖSTERİ SANATLARI SAHNESİ
İskender Paşa Mah. Vezir Çeşmesi sk. No:3
Fatih/İSTANBUL (Pertevniyal Lisesi arka sokağı)

-2015 Metal işçi hareketinin anlamı ve kazanımları
-Sendikalar ve metal işçi hareketi
-Metal İşçileri Birliğinin mücadele programı, hedefleri

KATILIMCILAR: DİRENİŞÇİ İŞÇİLER

MİB Metal İşçileri Birliği

İRTİBAT: 0 545 932 32 05
fb.com/metaliscilerbirligi.mib
twitter.com/metalmib

kurmak için buluşuyoruz.

Metal İşçileri Birliği olarak tüm işçi kardeşlerimizi ve dostlarımızı sempozyuma katılmaya çağırıyoruz.

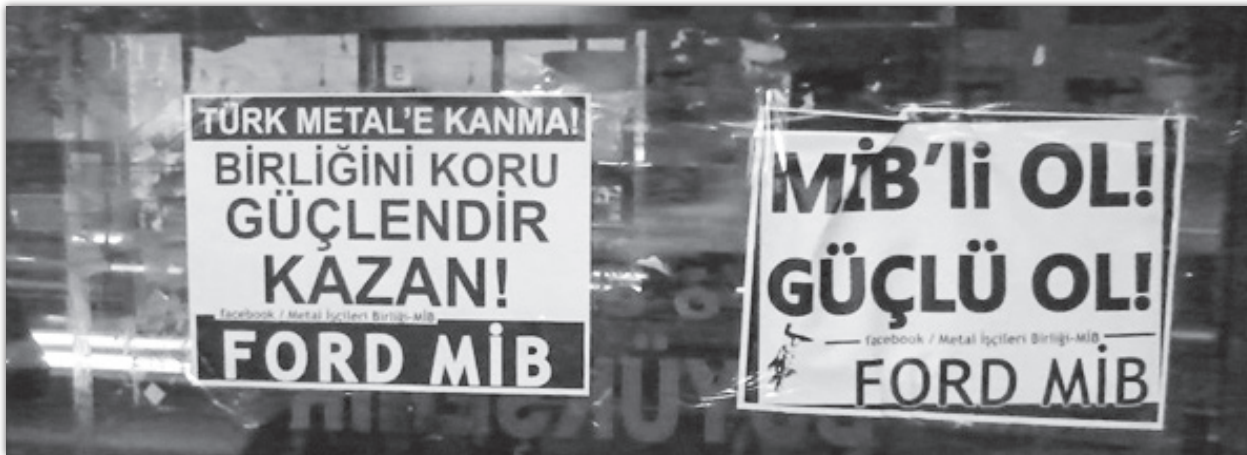
Sempozyumda ele alınacak konu başlıkları şöyle:

- 2015 görkemli metal direnişinin deneyimi ve kazanımları
- Sendikalar ve metal işçileri hareketi
- Metal İşçileri Birliği'nin mücadele programı ve hedefleri"

Sempozyum tarihi: 6 Aralık - Pazar

Saat: 14.00

Yer: Su Gösteri Sanatları Merkezi

MİB afişlerine tahammülsüzlük

Metal İşçileri Birliği Ford Otosan fabrikasına dönük çıkarttığı afişlerle Ford Otosan işçilerine birlik çağrısı yaptı ve Türk Metal çetesinin oyunlarına karşı uyardı.

Ford MİB imzasıyla çıkartılan "Birliğimizle kazandık, birliğimizle kazanacağız!", "Türk Metal'e kanma!

Birliğini koru, güçlendir, kazan!" ve "MİB'li ol güçlü ol!" şiarlı afişler Gölcük'te büyük bir tahammülsüzlükle karşılandı. Afişlerin kısa süre içerisinde söküldüğü fark edildi.

Kızıl Bayrak / Kocaeli

MİB Gamak greviyle dayanışmaya çağırdı

Metal İşçileri Birliği 30 Ekim'de yaptığı bildiri dağıtımıyla, grevdeki Gamak işçileriyle sınıf dayanışmasını büyütme çağırısı yaptı. Sabah işe giriş saatinde İMES A Kapısı'nda ve Cuma namazı çıkışı İMES C Kapısı'nda bildiri dağıtılarak İMES ve Dudullu OSB işçilerine Gamak'ın sesi ulaştırıldı.

Bildiride Gamak işçisi kazanırsa işçi sınıfının kazanacağı, günün birlik ve dayanışma günü olduğu vurgusu yapıldı. Gamak greviden haberler veren MİB, 1 Kasım seçimlerinde patronların sözcülüğünü yapan düzen partilerine verilecek cevabın mücadele olduğunu ifade etti.

Ardından Gamak işçilerini ziyaret eden Metal İşçileri Birliği grev hakkında bilgi aldı. Patron tarafından hala ses çıkmadığını ifade eden işçiler, birliklerini koruduklarını, patronun er ya da geç masaya oturacağını söylediler. İşçilerle anlamlı sohbetler gerçekleştiren MİB'liler, sendika bürokrasinin uğursuz rolü ve sınıf sendikacılığı üzerine sohbet ettiler. Çelik-İş Sendikası 2 No'lu Şube yöneticilerinin de olduğu sohbette Metal İşçileri Birliği, Çelik-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu diğer fabrikalarda dayanışma eylemleri ve grev örgütlenmesi gerektiğini, ayrıca Gamak işçilerinin eylemli bir şekilde grevi sürdürmesi gerektiğini vurguladılar. Sendikacılar ve işçiler ise bu söylenenlerin anlamlı olduğunu ama daha ileri zamanlarda yapılacak şeyler olduğunu düşündüklerini belirttiler.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

MİB: Ermenek katliamının hesabı sorulacak!

Metal İşçileri Birliği (MİB), Ermenek katliamının birinci yıldönümü vesilesiyle Facebook sayfasından açıklama yaptı. 18 madencinin öldürüldüğü katliamı unutmadıklarını belirten MİB, "bu sömürü çarkı kırılmadan bize hep açlık, bize yoksulluk, bize ölüm düşecek" ifadelerini kullandı. MİB'in açıklaması şu şekilde:

"Ermenek katliamını unutmamak, unutturmayacağız!"

Ermenek'te bir yıl önce 18 madencinin öldürüldü-ğü maden katliamını unutmamak! Kaza değil cinayetti, kader değil katliamdı!

İş güvenliğinin sağlanmadığı, denetimlerin yapılmadığı maden ocaklarına, daha fazla kâr, daha fazla sömürü için yollandı ve hala yollanıyor işçiler...

Patronları, sermayedarları koruyan, işçileri ölümüne çalıştıran, onlara açlık ve yoksulluğu reva gören bu sömürü çarkı kırılmadan bize hep açlık, bize yoksulluk, bize ölüm düşecek..

"Oğlum yüzme bilmezdi" diyen, madendeki su daha hızlı boşalsın diye hortumların geçtiği yerdeki toprağı tırnakları ile kazıyan anaların, yırtık kara lastikleri devlet ve sermayenin utancı olan babaların, babasız kalan çocukların, hayat arkadaşını yitiren kadınların, ölüme gönderilen ve hala gönderilmekte olan işçilerin hesabını soracağız, parçalayacağız bu sömürü düzenini!

Ermenek katliamının hesabı sorulacak!"

'Kaleler düşerken' yazısına cevap!

Metal fırtınası yoğun hareketli günlerini ve bir çok deneyimi geride bıraktı. Geride bıraktığı deneyim sınıf tarihinde büyük bir dönüm noktasını göstermiş oldu ve üzerine tartışmalar yapıldı, yapılmaya da devam ediyor.

Üzerine belli değerlendirmelerin yapıldığı metal fırtınasına dair *Kızıl Bayrak* gazetesinin "2 Ekim 2015 Sayı: KB 2015/37 Metal de son "kaleler düşerken" başlıklı, imzasız çıkan yazı da bir tartışmayı hak ediyor. Yazının sonunda da belirtildiği gibi metal işçileri ve öncüleri bu süreci tartışmaya devam etmelidir. Tartışmanın amacı ise sürecin anlaşılmasını ve eksik kalan yanlarıyla yazıya cevap verebilmek olacaktır. Yazı da bir çok konu gerçeği yansıtmayan, subjektif değerlendirmelerle ele alınmış.

İlk başlangıçta hareketin karakterine bakmak gerekir. Hareket başlangıç olarak yeni bir sözleşmenin olabileceğine dair umudun olmasıyla, tepkisel eylemlerle başlamıştır. Ekonomik bir karakterde olan tepkisel çıkışlar, taleplerin belirlenmesi ve bu talepler için pratik eylemlerle süreçlerin başlamasıyla ilerlemiştir.

Tepki eylemlerinin gerçekleştiği 14 Nisan'dan sonra başlayan hareket, çeşitli formlarda ilerledi. Hareket adım adım yemekhane protestoları, ıslık eylemleri, servislere yürüşle binme, Türk Metal şubesine eylemlerle gidiler, Kent Meydanı eylemi, 5 Mayıs istifa eylemi ve fiili grevler olarak devam etti.

Kent Meydanı eylemi metal fırtınasında bir başlangıç ifade etmektedir. Daha önce hiçbir eylem deneyimi olmayan işçiler, eylemin yapılabileceği fikrine kuşku ile bakmaktaydılar, ancak MİB müdahalesi ile birçok sorun aşıldı. Öncesinde Türk Metal'in dokunulmazlık tılsımı, korku rüzgarı herkesi sarmaktaydı. Cüretin, eylemlerle buluşması metal işçisinin balyozu eline alması, korku duvarını yıkmadaki ilk adım olmuştur. Birçok tartışmayı da beraberinde getiren bu eylem ilk öncülerin şekillenmesinde rol oynamıştır. Hareketin ilk öncülerini tepkisel anlamda ileri çıkan işçiler oluşturmaktadır. Daha öncesinden bir deneyime sahip değillerdir. Öne çıkanlar işten çıkmayı da kafaya koyanlardır. Ancak sürecin seyrine göre işçilerin durumu da değişecektir. Burada belirtmekte fayda var, sendikalar ve çeşitli yapılarla hareket eden işçiler bu eylemin olmaması için elinden geleni yapmıştır. Öncülerin genel anlamda profili budur. O eyleme daha organize bir şekilde gelen ve hareketin dinamosu olan Renault, Mako, Coşkunöz işçileridir. Azımsanmayacak sayıda Tofaş işçisi de gözlemci olarak ordadır, Valeo, Rollmech, Ototrim, Delphi, Farba, Tredin, DJC işçilerine öncülük edecek işçilerin ilk bulunduğu nokta Kent Meydanıdır. Öncülerin şekillenmesini oluşturan ve motivasyonu sağlayan kıvılcım ve Fabrikalar Arası Kurul'un oluşmasını sağlayan kaynaşma burada gerçekleşmiştir.

Öncü işçiler daha önce hiç eylem deneyimi olmamış veya Türk Metal Sendikası ile çeşitli eylemlere katılmış işçilerdir. Süreç içerisinde yaşanan grevlerde atılan sloganlara bakıldığında tirübün kültürünün olduğu bir eylem biçimi ortaya çıktığı görülecektir. Siyasal anlamda sol, sosyalist tabana uzak olan bir

kitle, Kent Meydanı'ndaki yasal bir ihtar eylemi yapmaktan çekinen o işçi kitle, özgüveni geldiğinde, yasadışı eylemleri meşrulaştırır düzeye gelmiştir. Doğallığında ise örgütlenme diyalektiği ters bir gelişim seyri izlemiştir. Hareketin hızla gelişimi hızlı tepki verenleri ve bunları olanağa çevirenleri fabrikasının öncüsü konumuna getirmiş, 5 Mayıs ile gelişen tepki dalgası ise, fabrikalardaki bu olanakları eylem alanına çevirmiştir. Kent Meydanı'na katılan, 5 Mayıs'a katılan işçiler fabrikalarında "Harranlıların" sözcüsü, temsilcisi olmuştur. Hareketin gelişimi kısaca, öncülerin ortaya çıkışı bu şekilde yaşanmıştır.

Hareketin politik atmosferinin dağılarak, geriye çekiliş noktasına vardığı ilgili değerlendirmenin daha ilk iki paragrafında belirtiliyor. Bence tamamen bu duygu yüklü değerlendirme, sözkonusu burada. Hareket ortaya çıktığında talepleri vardı, ekonomik karakterli bu hareket, bir çok ekonomik kazanım da elde etti. Doğallığında kazanım elde eden bu hareketin kimi talepleri de karşılanmış oldu. Dolayısıyla hareket hiç de belirtildiği gibi pasifize olarak geri çekilmemiştir. Aksine moral değerleri yüksek, işçi sınıfının varlığını ispatlayan bir motivasyon ile form değiştirerek devam etmektedir.

Sorunu doğru yerden koyamayanların kafası karışır!

Yazıda birçok konuya değinilmiş, değerlendirmelerde taban örgütlülüğü meselesi ise önemle vurgulanmıştır. Taban örgütlülüğü oluşturan insan yapısı bellidir. Bu insan yapısından mücadeleyi kusursuz bir şekilde sermayeye karşı devam ettirmek o kadar basit midir? Bizim istediğimiz ve yazıda belirtildiği gibi bir gelişim ne yazık ki gerçek hayatta

yok.

Sınıf mücadelesinde kazanım ve kaybetme kavramlarına doğru yaklaşmak gerekiyor. Evet çok güzel bir örgütlülük geliştiriyorsunuz, en ileri eylemi yapıyorsunuz. Bunun karşısında kapının dışına atılıyorsunuz, o kapının dışına çıktığında ise her şey bitiyor. İşten atılan işçiler "Ekmeğimizi büyütmedik, gücümüz yetmedi" diyor, başka bir yerde çalışmaya gidiyor. Burda da sınıfı siyasallaştıracak yöntemlerin tartışılması gerekiyor.

İşçiler bu süreçte ne yaptılar. Taban örgütlülüğü konumunda bulunan fabrika kurulları, komiteleri, birlikleri kuruldu. Bölümlerde sözcüler, temsilciler oluşturuldu. Tabandan alınan kararlar doğrultusunda süreçlerin, direnişlerin, eylemlerin kararı alındı, sonuçlanacaksa da birlikte bitirildi. Sonuçta birlikte yönetme ve karar alma mekanizmasının ilk biçimleri gelişti, uygulandı. "Kaleler düşerken" derken bu hareketin Kale'si olan Renault halen ayakta ve düşmemiştir. Tofaş işçilerinin mücadelesi devam etmektedir, Delphi işçilerinin mücadelesi devam etmektedir. Tümden bazı şeyler kaybedilmemiştir. Kazanılan bazı mevziler kaybedilmiştir.

Kaybetmek, kelimesinin sınıf mücadelesindeki anlamı nedir? Bazı fabrikaların Türk Metal'e geri dönüşü bir kayıp sayılıyorsa, sınıf mücadelesinin ve bu hareketin gelişim seyri anlaşılammıştır. Tekrar başa dönecek olursak, hareketin gelişiminde işçilerin talepleri neydi? 1- Sözleşme iptal edilecek, BOSCH sözleşmesi uygulanacak. 2-Bu süreçten kaynaklı kimse işten atılmayacak. 3-Kendi temsilcimizi kendimiz seçeceğiz. Bu talepler ile yola çıkılmıştır. Renault yönetiminin 5 Mayıs tarihini vermesi ise süreci o yöne götürmüştür. 5 Mayıs tarihine gelmeden 22 Nisan'da Renault'da A vardiyasının, Türk Metal Şube

Yöneticisi Ruhî'nin hakaretine karşı geliştirdiği eylem işçileri harekete geçirmiş, istifa sürecine yakınlaşmıştır, tepkileri arttırmıştır. Ama bu süreçte sendikadan istifa düşünülmemektedir. Sadece alınacak ücret ön plandadır. Renault yönetiminin oyalayan tutumları, sendikanın aşağılayıcı davranışları süreci istifa aşamasına getirmiştir.

Bu süreçte sendikadan istifa gelişmiş, Renault'da işten atma saldırısına yanıt verilmiş ve saat ücretine yansımaya da imkansız denilen, ekstra paralar alınmıştır. Türk Metal ise işçileri geri çevirmek için, fabrikalara sandık kurmak zorunda kalmış, yapılan seçimler sonucu bir çok fabrikada muhalif adaylar belli yerlerde kendilerine temsilcilik bulabilmişlerdir, bu bir kazanım değil midir?

Tabi ki haklı olarak, hareket farklı bir boyut kazanmıştır ve geri dönüşler olmuştur. Ama buralara da iç dinamikler ve yaşanan gelişmeler üzerinden bakabilmek gerekiyor. Gerçekten Türk Metal fabrikalarda kontrolü sağlayabiliyor mu? Nasıl ki işçiler eylemlerle birbirlerinden öğreniyor, birbirlerinden etkileniyorsa sermaye sınıfı da buralardan dersler çıkarıyor.

Örneğin, Coşkunöz fabrikasına bakmak gerekiyor. Coşkunöz işçileri bu hareketin en önemli dinamiklerini oluşturan bölüğün başında geleniydi. Hareketin başında Renault'nun bir haftalık tatile girmesiyle birlikte, hareketin yükünü omuzlayan ve eylemli süreci devam ettiren bir fabrika oldu Coşkunöz. Tabi bunun yanında Mako işçilerini de unutmamak gerekir. Taban örgütlülüğü anlamında bölümlere yayılan ve bütün sözcülerin çoğunluğun hakimiyetini eline aldığı bir Mako'dan bahsediyoruz.

Renault'da eylemli sürecin başlamasıyla birlikte, Tofaş ve Coşkunöz'ün de greve dahil olması uzun sürmedi. Coşkunöz burada kritik bir nokta da duruyor. Hareketin boşluk zamanında ara boşluğu dolduran işçilerin eylem kapasitesini ve ruh bütünlüğünü gören patronun hamleleri ise daha sonra ortaya çıkacaktır. Bu değerlendirmeler aslında bir çok kez yapılmıştır.

Evet asıl konumuza dönelim sermaye sınıfı boş kafalı mıdır? Tüm saldırı hazırlıkları bunun böyle olmadığını göstermiştir. Zira zamanı gelince ve MİB'liler gözaltına alınca "truva atları" ortaya çıkmıştır. Bu koşullarda, boşlukta kalan işçilerin dağıtılması sermaye tarafından daha kolay olmuştur. Evet taban örgütlülüğü bazen çok gelişkin olamayabilir. Coşkunöz işçilerine büyük bir darbe vurulmuştur. Moral açıdan önderliği çökertilen işçiler ise buna rağmen uzun bir süre saldırılara cevap vermiştir. Ama toparlanamamıştır. Bu böyleyken sizce Coşkunöz işçisi kaybetmiş midir?

Yeni kurulan sendikanın kendini sınıf içerisinde var edemediği belirtilmiş. Mako'dan bahsetmek gerekir burada. 53 işçi Mako'dan ilk elden işten çıkarılan işçilerdi. Kim di bu 53 işçi ve ne yaptı? Mako'da oluşturulan örgütlenmenin sözcüleriydi. Peki işçiler ne yaptı? Gece vardiyasında iş durdurma eylemi organize edildi. Ama karşısındaki düşman daha hazırlıklıydı, polis ordusunu fabrikanın her tarafına yığı, gelen işçi servislerini içeri çekti. Öncü işçiler tehdit edildi, işçilerin eylem hazırlıkları boşa düşürüldü.

Yazıdan iki cümle; "Meseleyi mevcut sendikalar arasında bir tercih olarak gören bu anlayış hareketin aşamadığı kendi bilincindeki sınırdır. Keza yeni sendika inşası da aynı algıya çarptığı için kısırlandı." Mevcut sendikaların işçi sınıfı adına bir kurtuluş olmadığı herkes tarafından kabul görülen bir şeydir. Birleşik Metal-İş Sendikası'nın işçilerin tabandan gelen basıncıyla aldığı grev kararı karşısındaki tutumlarını biliyoruz. Diğer sendikaların varlık nedenleri ise

kurdukları dükkanları işletme çabası. Çıkar şebekesine dönüşmüş bu yapılar metal işçilerinin sorunlarını bırak, patronluğa soyunmuş özellikleri ile adeta pislik saçan, öne çıkan işçileri çürüten yapıları ile yıkılmayı bekliyor.

Sınıfın satın alınamayacak derecede tabana yayılan karar mekanizması karşısında sıkışan sermaye sınıfının bir yönlendirmesi de mevcut sendikalar seçeneğini tercihe zorlamalarıdır. Verili sendikalar bir seçenek değil bir yanıyla sermayenin o alana doğru hızla yönlendirmesidir. O konuda yazıma katılıyorum, dik durulamadı. İşçilerin muhatap bulamaması ve mevcut sendikalar içerisinde bir sıkışmaya itilmesi mevcut boşluğun ürünüdür. Boşluk doldurulamamıştır, işçiler güvenli bir liman arayışı ile mevcut sendikal zemine çekilmeye çalışılmıştır. Bu konuda işçiler ile tercihleri üzerinden kavga edildi.

TOMİS'in yaşamaması için çabalayan sermayenin, çıkar şebekeleri olan mevcut sendikaların ve çıkar amacı güden çeşitli öncü işçilerin seçenek olmaması için ortaya konan çabalar herkes için aşıkardır. Yazının başında dediğimiz gibi, öncü işçilerin profilleri ortadadır. TOMİS'in bir seçenek olarak kendini var etmesi başlı başına bir başarıdır. Bir bayrak olarak bugün bu hareketin öz ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Zaman bize TOMİS'in yaşayıp yaşamayacağını da gösterecektir. Diyalektik anlamda ters gelişen hareket-öncü-örgüt gelişimi, örgütlülük bilinci örgüt-öncü-hareket olarak gelişirse varlığını da sürdürmeye devam edecektir. Bu konuda kurucularını ve gönüllülerini sorumluluklar bekliyor.

Burda belirtilmesi gereken bir nokta ise sendikal örgütlülüğe hiç sahip olmayan, tamamen bu hareketin ekonomik anlamda talepleri doğrultusunda gelişen ve kazanımla sonuçlanan bir deneyimden de bahsetmek gerekiyor. Sendikal meselelere sıkışmayan ve hak alma eyleminde yer alan Er-Metal işçileri ise bugün yan sanayisi olduğu Tofaş işçisinin aldığı saat ücretinin üstüne çıkma yolunda ilerliyor. Yazıda belirttiği gibi hareket salt sendikal meselelere sıkışmış bir hareket değildir. Talepleri olan, bu konuda birliğini oluşturan, eyleme geçen, haklarını alan fabrikalar ve deneyimler de mevcuttur.

Sınıf mücadelesi dikensiz bir gül bahçesi değildir. Sen amaç ettiğin bir şeyi gerçekleştirmek isterken düşmanın eli armut topluyor. Fiziki, düşünsel bütün araçlarını devreye sokuyor. Evet yazıda da belirtildiği gibi devlet, patron ve çeşitli sendikalar, sözde sınıftan emekten yana sol yapılar bütünlüklü olarak hareketin karşısına çıkıyor. İşçilerin ve öncüsünün müdahaleleri ile gerçekleştirilmeye çalışılan hareketin doğru zeminler üzerinde ilerlemesini sağlama görevi bu cepheye karşı verilmiştir. Sınıf savaşının büyük

bir çatışmaya yol açtığı alanda, öncünün ve metal işçilerinin sınırlı imkanlarına karşı, emperyalist sistemin köşe taşlarından onun Türkiye'deki kurumlarına kadar, sürecin bir irade savaşına dönüştüğü unutulmamalıdır. Bu iki cümle ile basite alınacak bir durum değildir.

"Görev belli: Deneyimlere yaslanarak hazırlanalım!"

Son bölüme gelirken aslında somutta birçok fabrika da değerlendirmeye tabi tutulmuş. Örnek olarak verilen Delphi, Ors gibi fabrikaların somut durumu hakkında bazı değerlendirmeleri yeniden yapmak gerekiyor.

Delphi fabrikası, 5 Mayıs sonrasındaki tepkilerin bütün fabrikalara yayılması ile birlikte harekete katılan fabrikalardan, ikinci dalga olarak tanımlayabiliriz. Kısa süreli iş durdurma eylemi yapan Delphi fabrikası, çeşitli mevziler elde eden sınırlı fabrikalardan bir tanesi; sözcülük kurumu ve "Harranlıların" temsilci odası olan bir fabrika. Ayrıca Delphi işçileri yeni kurulan sendikanın fabrika olarak aktif yürütücüleri. Burada hareket belli oranlarda diğer yerlerden daha sağlıklı zeminler üzerinden gelişti. Çok detaya girmeyi gerek görmüyorum. Öncü faktörünün ne kadar da belirleyici olduğu bir durum burada da yaşandı, ancak belli oranlarda geriye doğru çekilen harekete karşı deneyimli patron karşısında tavizler verildi.

ORS işçisi Türkiye'de görülmemiş, (en azından ben görmedim, duymadım ve okumadım) bir deneyime imza attılar. Çeşitli yönleri ile tartışılabilir. Neden üretim alanından çıkıldı, neden fiili grev yapıldı denebilir, eleştirilebilir. Ancak 14 gün boyunca militan bir şekilde direniş yapıldı. Çatışıldı, kavga edildi, fabrikanın büyük bir çoğunluğu bir günde istifa etti fiili greve çıkıldı. Bu öyle basit bir şekilde yapılabilir mi? Evet taban örgütlülüğü olmadan yapılabilir mi?

Taban örgütlülüğü tek başına kusursuz bir şekilde gelişmemektedir. Öyle oluşturulan şablonların ve sürahiye konulan suyun, istediğimiz şekli alması temennisi gibi bir şey değildir. Hayat başka şekilde akmaktadır, ama biz hayatın bizim istediğimiz gibi akmasını istiyorsak eğer, akışı yakalayabilmemiz gerekiyor. Akan bir yaşamı yakalamadan yön verebilmek ise sadece hayal olmaktadır. Politikanın gerçek hayatta sınanmadan doğruluğu kabul edilemez. İşçi sınıfı bu eylemlerle bize bir çok şeyi de öğretti ve gösterdi. Son olarak sınıf savaşını derinleştirmek için deneyimleri de paylaşarak, gücümüzü büyütme çağırıyoruz.

1 Kasım

1 Kasım seçimleri kendisi de dahil hiç kimsenin beklemediği bir biçimde AKP'nin açık üstünlüğü ile sonuçlandı. Tayyip Erdoğan 7 Haziran seçimleri sürecinde başkanlık sistemi adı altında saltanat özentili bir tek adam diktatörlüğüne yolu açmak için varını yoğunu ortaya koymuş ve sonuçta hüsrana uğrayarak giriştiği kumarı kaybetmişti. 7 Haziran ertesiinden başlayarak ise bu kez kaybettiği tek başına hükümet olanağını yeniden elde etmek üzere toplumsal faturası hayli ağır yeni bir kirli oyuna girişti ve herkesi şaşkınlık içinde bırakarak sonuçta amacına ulaştı. Üstelik beklediğinden de fazlasını elde etmiş olarak.

Bu beklenmedik sonucun nedenleri üzerine halen yoğun tartışmalar sürüyor, değerlendirmeler yapılıyor, çok çeşitli gerekçeler ileri sürülüyor. Fakat biz ortaya çıkan tablonun öyle fazlaca karmaşık ve derin tahliller gerektirdiğini sanmıyoruz. 8 Haziran'dan başlayarak herşey neredeyse apaçık bir biçimde yaşandı; çözüm süreci aldatmacasının tüm olanaklarını yıllar yılı cömertçe kullanan ve tüketen AKP iktidarı bu kez tam tersini denedi. Çok kullanılan ifade ile "masayı devirdi", şoven milliyetçi söylemler eşliğinde Kürt halkına karşı dizginsiz bir yeni kirli savaş saldırısı başlattı. Bu büyük bir kumardı, ters de tepebilirdi, ama sonuçları üzerinden gördüğümüz gibi, umulanın da üstünde bir başarı sağladı.

Oynanan kumarla çelişik gibi görünen ikili bir sonuç elde edildi. Bir yandan şoven milliyetçilikle zehirlenmiş MHP seçmeninin dikkate değer bir kısmının desteği elde edildi. Öte yandan, Rojava'daki gelişmelerle kabanar ulusal duyguların etkisiyle ve çözümün kolaylaşacağı inancıyla, bu arada seçim barajını da aşabilmesi için 7 Haziran'da ilk kez olarak HDP'ye oy veren dinci-muhafazakar Kürt seçmeni, başlatılan kirli savaşın yarattığı korku ve dehşetin de etkisiyle gerisin geri kazanıldı. Kuşkusuz bu ikili temel faktörü, seçmen kitlelerinde geniş ve köklü bir karşılığı olan ölçsüz din istismarı, "istikrar" ya da "kaos" üzerinden topluma yapılan ve konumu sallantılı bazı toplum kesimlerinde etki yaratan sistematik şantaj, artık alışılmış bir uygulama olan ve yoksul seçmen katmanlarında karşılık bulabilen seçim rüşvetleri, muhtemeldir ki 7 Haziran'da HDP'yi destekleyen bir kısım aşiret reisinin satın alınması ve elbette ki seçim hileleri vb. tamamladı.

Sözkonusu olan, dinci-milliyetçi ideolojilerin etki ve denetimindeki tutucu seçmen kitlelerinin desteğinin önemli ölçüde bir partide birleştirilmesidir. Bu Türkiye'de birçok kez olmuştur. '50'li yıllarda Menderes'in DP'si, '60'lı yıllarda Demirel'in AP'si, '80'li yıllarda Özal'ın ANAP'ı bunu başarmışlardı. Yeni dönemde ise bunu Tayyip Erdoğan'ın AKP'si

başarabilmektedir. Ve bu tablo ancak sağ oylardaki parçalanmayla değişebilmektedir, 1970'li ve '90'lı yıllarda olduğu gibi.

Bu temel önemde olguya eklememiz gereken iki başka temel önemde olgu var.

Bunlardan ilki, Türkiye'nin ilerici-devrimci hareketinin bu gerici seçmen ağırlığının yarattığı boğucu siyasal atmosferi her zaman ancak parlamento dışı mücadelelerle, sınıf ve kitle hareketinin yarattığı olanaklarla göğüsleyebildiğidir. '60'lı ve '70'li yıllarda böyle oldu. Her iki dönemin devrimci yükselişleri toplumsal-siyasal yaşamda sola geniş bir alan açtı ve özellikle ikincisi düzenin dengelerini bir süreliğine de olsa ciddi biçimde sarstı. '90'lı yıllarda ise önden sınıf hareketinin kitlesel canlılığı, ardından Kürt uyanışının özel katkısıyla aynı şey kısmen başarılıydı. Düzen siyasetindeki parçalı tablo da kendi yönünden bunu bir ölçüde kolaylaştırdı.

İkinci önemli olgu ise bu ilkinin uzantısıdır. Sol adına elde edilen ve sağ seçmen bloklaşmasında belli gedikler açan parlamenter başarılar da, tam da parlamento dışı sosyal-siyasal mücadelelerin bir ürünü ve yansıması oldular. Bunun '60'lı yıllardaki örneği, TİP'in sınırlı ama etki ve yankı yaratan çıkışıydı. '70'li yıllardaki örneği, devrimci dalganın en canlı döneminde ve onun sağladığı sol siyasal atmosfer sayesinde, 1977 seçimlerinde %41'lik oy desteği elde edebilen Ecevit CHP'si oldu. '90'lı yıllardan itibaren yeni dönemdeki örneği ise, Kürt ulusal uyanışı üzerinden çeşitli isimler altındaki Kürt partileri ve gelinen yerde HDP oldu. Uzun yıllar ulusal devrimci bir bayrak altında sürdürülen, sahip olduğu güçlü kitle desteğinin temellerini de böylece yaratan Kürt özgürlük mücadelesi olmasaydı bu türden bir parlamenter başarı da olamazdı.

Kürt hareketinin parlamenter olanakları ve başarılarından başı dönerek kendilerini parlamenter budalalığa kaptıran çokça tasfiyeci sol parti ve grubun olduğu bir ülkede, kitlelerin devrimcileşmesi süreci ve bunun yan ürünlerine ilişkin marksist bakış açısını tam olarak doğrulayan yukarıdaki tarihsel olguları gözönünde bulundurmak özellikle gereklidir.

Toplamından çıkan temel önemde kısa ders şudur: Devrimci mücadele adına, dahası genel olarak sol adına, parlamenter alanı eksen olarak gidilebilecek yol, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin kazanılması planında varılacak bir yer yoktur. Fabrikaları, işyerlerini, sanayi havzalarını esas almak, inatçı ve sabırlı bir çalışmayla sınıfsal dinamikleri harekete geçirmek, biricik çıkış yoludur. Günümüz Türkiye'sinin sanayi havzaları halen yazık ki AKP'nin ve MHP'nin oy depoları durumundadır. Bunu görebilmek için İstanbul'a, Bursa'ya, Manisa'ya, İzmit'e, Gebze'ye bakmak yeterlidir. Buralardan gidilmedikçe ve sınıf mücadelesi

dinamiklerini harekete geçirmek için gerekli çaba gösterilmedikçe, bugünkü can sıkıcı tablo da temelde değişmeyecektir. Belki AKP de gidecek, ama yerini onunla aynı kumaştan bir başkası doldurmaya, sınıf ve emekçi kitleler gericiğin oy depoları olarak kalmaya devam edecektir. Sol da o aynı geleneksel sol taban içinde dönenip duracaktır.

Bu çerçevede TKIP IV. Kongresi'nin şu tespitleri bugün çok daha günceldir:

"Bugünün Türkiye'sinde mevcut gerici dengeleri altüst edebilecek biricik toplumsal güç işçi sınıfıdır. Gericilik atmosferini dağıtmak, kent ve kır yoksullarının hoşnutsuzluğunu düzen karşıtı bir mecraya taşımak, böylece devrimci süreci ilerletmek, devrim davasını büyütmek ancak bu sınıfa dayanmakla olanaklıdır. Kürt sorununu bugünkü kısır döngüden kurtarmak, ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesini devrimi büyütmeyen bir olanağına çevirmek de ancak işçi sınıfı hareketinin devrimcileşmesiyle, toplumda etkin bir güç olarak öne çıkmasıyla olanaklıdır. Bu kuşkusuz kolay değildir; ama başka bir yol, başka bir çıkış, başka bir çözüm yoktur. "Ulusal cumhuriyet" ya da "demokratik cumhuriyet" projeleri, toplumsal temelden yoksun, devrimin potansiyellerini düzenin çatlakları içinde eritmekten başka bir sonuç vermeyecek olan gerici

seçimleri

ütopyalardır.” (TKİP IV. Kongresi Bildirisi, Kasım 2012)

1 Kasım seçimlerine dönelim. Ortadaki tablo, seçmen bloklaşması bakımından 7 Haziran sonuçlarıyla esaslı bir değişiklik göstermiyor gerçekte. Değişen yalnızca dinci-milliyetçi seçmen bloklaşmasının AKP, MHP ve öteki dinci-milliyetçi partiler (SP, BBP, Hüda Par) arasındaki oransal dağılımıdır. AKP 12 Haziran 2011 seçimlerinde %50’yi bulan seçim başarısını da temelde buna borçluydu. Güçlü bir iktidar odağı haline gelmiş olmanın sağladığı imkanlarla hemen seçimler öncesinde SP’yi bölerek ve DYP’yi genel başkan bile bulamaz duruma düşürerek, her iki partinin genel başkanlarını satın alıp kendisine eklemeyerek, sağcı seçmen bloklaşmasını önemli ölçüde kendinde toplamış, böylece %50’yi bulmuştu.

Son yıllardaki yıpranması, özellikle de boğazına kadar hırsızlığa ve yolsuzluğa batmış bulunduğu ayyuka çıkmış olması, bu arada Kobanê Direnişi’ne karşı sergilediği düşmanca tutumun Kürt seçmenlerinde yarattığı tepki, onu 7 Haziran’daki tabloyla yüzyüze bıraktı. Seçmenin bir kısmını başta MHP olmak üzere öteki dinci-milliyetçi partilere, daha az bir kısmını ise muhafazakar Kürtler üzerinden HDP’ye kaptırdı. 7 Haziran sonrasında gündeme getirilen yeni kirli savaş birbirlerine zıt bu iki partinin seçmenini bir arada hedef alan bir operasyondur ve umulan sonucu sağladığını görüyoruz.

Esas başarı gerek oy oranı ve gerekse milletvekili sayısı bakımından MHP üzerinden gösterilmiştir. Fakat bunun esaslı bir siyasal sonucu yoktur. MHP, AKP’nin başta olduğu bütün bir dönemde onun payandası idi, en kritik anlarda onun eksikliğini tamamlayan bir tutumla hareket etti. 7 Haziran sonrasında da yaptığı bu oldu. Hükümet çoğunluğunu ve Meclis başkanı seçmek olanağını yitirmiş AKP’ye bu olanakları gerisin geri sağladı. Kirli savaşı ve bunun bir parçası olarak toplumun terörize edilmesini tam olarak destekledi. AKP ile koalisyon kurmuş olsaydı, bir dizi temel konuda ondan aşağı kalmayacak, yalnızca onunla iktidar koltuklarını ve olanaklarını paylaşmış olacaktı.

Dolayısıyla 1 Kasım seçim sonuçları tablosuyla birlikte değişiklik dinci-şoven milliyetçi gerici tablosunda değil, bunun bir kez daha AKP’de toplanmasındadır. Özellikle Haziran Direnişi’ni izleyen dönemde hızla yıpranan ve 7 Haziran seçim sonuçlarıyla sarsılan AKP 1 Kasım ile birlikte özgüvenini önemli ölçüde yeniden kazanmıştır. Bunun kuşkusuz önemli siyasal sonuçları olacaktır. AKP bir dizi alanda iyice pervasızlaşacak, denetim ve hakimiyetini yeni alanlara yaymaya çalışacak, yeni Anayasa ve başkanlık sevdası doğrultusunda yeni hamleler deneyecektir.

1 Kasım seçim sonuçları sonrasında Borsa önemli bir sıçrama gösterdi. Düzen yorumcuları bunu piyasanın siyasal istikrar beklentisine olumlu tepkisi olarak değerlendirdi. Tekelci burjuvazinin farklı kuruluşları bu yönde benzer açıklamalar yaptılar ve başta ekonomik reformlara yeniden bir an önce yoğunlaşma olmak üzere beklentilerini dile getirdiler. Görüntü bu olmakla birlikte gerek emperyalist odakların, gerekse önemli bir bölümüyle büyük burjuvazinin ortaya çıkan sonucu çok rahat karşıladıklarını sanmıyoruz. Nitekim daha seçimin ikinci günü ABD sözcüleri onlar adına “endişe”lerini ifade etmekten geri durmadılar. Aynı endişeyi seçim sonuçlarını memnuniyetle karşılamış gibi görünen büyük burjuvazinin farklı örgütlerinin açıklamalarında “ortak akla” ve “uzlaşma”ya yapılan vurgularda daha dolaylı biçimde görüyoruz.

Tayyip Erdoğan’ın tam denetimindeki bir AKP iktidarının, gerek emperyalist odaklar gerekse başta TÜSİAD olmak üzere büyük burjuvazinin önemli bir kesimi için taşınması zor bir yük haline geldiğini birçok vesileyle, son olarak da 7 Haziran seçimleri üzerine değerlendirmelerimizde genişçe dile getirdik. Bu çevrelerin asıl umudu, tercihi ve dolayısıyla beklentisi, AKP-CHP ortaklığına dayanan bir “büyük koalisyon” idi. Böylece hem Tayyip Erdoğan dizginlenmiş olacak ve hem de sözünü ettiğimiz değerlendirmelerimizde başlıca dört madde halinde ortaya koymuş bulduğumuz sorunların güçlü bir “ulusal mutabakat”la nispeten kolayca şu veya bu ölçüde çözülebileceği olanaklı olacaktı. Tek başına AKP iktidarı uzun yıllar için düzenin iç ve dış egemenleri payına paha biçilmez bir olanak olmakla birlikte, gelinen yerde bu artık böyle değil. Birlikmiş ve ağır bir çöküntüye yol açmasından korkulan ekonomik sorunlara çözüm bulunması, çivisi çıkmış devlet ve hukuk düzeninin restore edilmesi, dış politika çöküntüsünün bir ölçüde olsun onarılması ve elbette Kürt sorununun denetim altında tutularak yatıştırılması, tüm bu sorunların amaca uygun ve nispeten kolay çözülebileceği için “büyük koalisyon” onlar için artık tek başına AKP iktidarından çok daha tercih edilebilir bir seçenektir. Ama kuşkusuz hiç değilse bir süreliğine 1 Kasım ile birlikte ortaya çıkmış sonuca uyum sağlayacak ve işlerin gidişatını izleme yoluna gideceklerdir.

Buradan HDP ve sol harekete geçebiliriz. “Çözüm süreci”nin çöküşü ve bu aldatıcı süreç boyunca Kürt hareketinin izlediği çizginin bugünkü tablo ışığında değerlendirmesini başka vesilelere bırakıp, kendimizi yalnızca 1 Kasım seçimleri üzerinden HDP ile

sınırlayacağız.

7 Haziran seçimleri solda ne denli abartılı bir sevince ve iyimserliğe yol açtıysa, tersinden 1 Kasım seçimleri de aynı ölçüde abartılı bir hayal kırıklığına ve kötümserliğe yol açmış görünüyor. 7 Haziran’da HDP beklenenin de üstünde bir oy oranıyla barajı aşmış, AKP’yi tek başına hükümet olanağından yoksun bırakmış ve Tayyip Erdoğan’ın başkanlık heveslerini böylece gemlemişti. Sevinci, ferahlamayı ve dolayısıyla iyimserliği yaratan buydu. 1 Kasım’da HDP yine önemli sayılabilecek bir oy oranıyla barajı aşmış bulunuyor. Farklı olarak AKP, önemli bir oy sıçramasıyla yeniden tek başına hükümet olanağı elde etmiş ve ulaşılan oy oranı sayesinde Tayyip Erdoğan’ın başkanlık heveslerinin önü de yeniden açılmıştır. Derin hayal kırıklığı, tedirginlik ve kötümserliğe yol açan da budur.

Gerçekleşmesi halen de öyle kolay olmayan başkanlık hevesleri bir yana bırakılırsa, geriye AKP’nin tek başına yeniden hükümet kurabilmek olanağı kalıyor. Fakat AKP her halükarda, dolayısıyla 7 Haziran benzeri bir tabloda da hükümetin esas ortağı olarak kalacak ve son 12 yılda yarattığı düzenin esaslarına dokunmak öyle kolay da olmayacaktı. Hele de MHP ile kurulacak bir koalisyonda bu hemen hiç olmayacaktı. MHP’nin Kürt sorunundaki tavrı düşünüldüğünde, ortaya bugünkünden daha beter bir tablonun çıkması da büyük ihtimal dahilindeydi.

7 Haziran benzeri bir 1 Kasım tablosu, bu durumda geriye ya bir AKP-CHP koalisyonu ya da AKP-HDP koalisyonu ihtimallerini bırakırdı. İlki ifade etmiş bulduğumuz gibi emperyalizmin ve tekelci büyük burjuvazinin umudu, beklentisi ve tercihidir. Böyle bir koalisyonla düzenin birikmiş tüm sorunlarına çok daha elverişli koşullarda müdahale edilmiş olacaktı. Bu herhalde reformist kimliğe dayalı olsa bile solun olumlu ya da hayırhah bir tutumla karşılayabileceği bir seçenek değildi. Bu solun kendini inkarı olurdu ve onun gelişmesini hepten zora sokardı. Olaylara kısa dönemli bakılmadığı sürece, Tayyip Erdoğan’lı bir AKP iktidarının sınıf ve kitle mücadelesinin geliştirilmesi bakımından çok daha fazla imkan ve fırsat yaratacağından kuşku duymamak gerekir. Kısa dönemli olarak sola, emekçilere ve Kürt halkına ödeteceği toplumsal-siyasal fatura büyük olsa bile.

Geriye AKP-HDP koalisyonuna dayalı bir hükümet seçeneği kalıyor. Bunu sol adına savunmak bir yana düşünmek bile sol değerlere tümenden ihanettir. 1 Kasım tablosu Kürt hareketinin yedeğinde kümelenmiş çok çeşitli sol çevreleri böylesi bir muhtemel utançtan bir bakıma korumuştur.

EKİM

TKİP Merkez Yayın Organı Ekim’in Kasım 2015 tarihli 297. sayısından alınmıştır...

"Buz kırılmış, yol açılmıştır!"

Sosyalist Ekim Devrimi, proletarya için tarihsel bir zaferdi; yeni bir tarihsel dönemin, proletarya devrimi, proletarya diktatörlüğü döneminin, dünya ölçüsünde kapitalizmden sosyalizme geçiş döneminin başlangıcı, ilk adımı oldu.

Sovyetler Birliği ve dünya komünist ve işçi hareketi bünyesindeki revizyonist gelişme ve bir bütün olarak bunun sonuçları, proletarya için tarihsel bir yenilgi oldu; tarihsel bir gerilemeye, kapitalizmin restorasyonuna ve dünya proletarya devriminin zaafa uğramasına yol açtı.

Ekim Devrimi'nden 70 yıl sonra bugün, komünistler, hem büyük tarihsel zaferden, Ekim Devrimi'nden ve sosyalizmin inşası deneyiminden, hem de büyük tarihsel yenilgiden, modern revizyonizmin ortaya çıkışı ve sosyalizmden kapitalizme restorasyonun gerçekleşmesi deneyiminden öğrenmek göreviyle karşı karşıya bulunmaktadır. Tarihsel zaferin deney ve derslerini, tarihsel yenilginin deney ve dersleriyle birleştirerek eğitimini gerçekleştirdiği ölçüde, dünya proletaryası, yeni toplumsal devrim dalgalarını zafere ulaştırabilir ve bu zaferin kazanımlarını kalıcı kılabilir.

Sosyalist Ekim Devrimi'yle başlayan dönemin tarihsel tecrübeleri, proletarya devrimi ve sosyalizm davasının geleceği açısından hayati önemdedir. Sosyalist Ekim Devrimi, proletaryanın burjuvaziye karşı dünya ölçüsünde sonuçlar yaratan ve yeni bir çağ başlatan muzaffer bir başkaldırısıydı, ama başkaldırıların ilki değildi. Ekim Devrimi'nden yaklaşık 70 yıl önce, 1848 Haziranında, Paris işçileri burjuva iktidarı devirme ilk tarihsel girişiminde bulunmuş, fakat girişimleri kanla ezilmişti. Paris işçileri ikinci kez 1871 Mart'ında ayaklandılar; bu kez iktidarı ele geçirdiler; ancak onu yalnızca bir kaç ay elde tutabildiler. Nesnel tarihsel koşulların henüz yeterince olgunlaşmamış olması olgusu, emekçi köylülüğün desteğini kazanamama ve bilimsel devrimci bir teorinin, bu teoriyi temel alan devrimci bir partinin yol göstericiliğinden yoksunluk, Paris işçilerinin bu iki kahraman başkaldırısının kaderini belirledi.

Rus proletaryası, nesnel koşulların proletarya devrimi için dünya ölçüsünde olgunlaştığı bir tarihsel dönemde, emperyalist zincirin en zayıf halkalarından birini oluşturan Rusya'da, emekçi köylülüğün desteğini kazanarak, başında Lenin'in bulunduğu Bolşevik Partisi önderliğinde ayaklandı, burjuva iktidarı devirdi, kendi sosyalist iktidarını kurdu. Ekim Devrimi insanlık tarihinde yeni bir sayfa idi. Paris işçilerinin kısa ömürlü Komün deneyi dışında tutulursa, kendinden önceki tüm devrimlerden temelden farklıydı. O güne kadar insanlığı ilerleten her devrim, bir sömürü biçimi yerine bir başka sömürü biçimini, bir mülkiyet biçimi yerine bir başka mülkiyet biçimini koymayı amaç edinmiş, sömürücüler değişmiş fakat sömürü devam etmiş, mülk sahibi sınıflar değişmiş, özel mülkiyet sürmüştü. Oysa Sosyalist Ekim Devrimi, sömürüyü ve mülkiyeti kaldırmayı hedefleyen bir devrimdi; bunu ilke ve amaç edinen bir devrimler dönemini, proletarya devrimleri dönemini başlatmıştı.

"İşte bu yüzden Ekim Devrimi'nin zaferi insanlık

Lenin, Ekim Devrimi'nin 4. yıldönümünde şunları söylemişti: "Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar, bunun önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır."

tarihinde köklü bir dönemeci, dünya kapitalizminin tarihsel kaderinde köklü bir dönemeci, dünya proletaryasının kurtuluş hareketinde köklü bir dönemeci, bütün dünyanın sömürülen yığınlarının mücadele yöntemlerinde ve örgütlenme biçimlerinde, yaşama tarzı ve geleneklerinde, kültür ve ideolojisinde köklü bir dönemeci kaydetmektedir." (Stalin)

Ekim Devrimi'nin bu özelliği, Paris Komünü dışında tutulursa kendinden önceki tüm devrimlerden bu temel, bu ilkesel farklılığı, revizyonist gelişmeyi ve geriye dönüş olgusunu kavramak bakımından özel bir önem taşır.

"İnsanlık tarihinde köklü bir dönemec", insanlık tarihinin o güne kadar görmediği, karşılaşmadığı yepyeni görevler ve sorunlarla karşı karşıya kalmak demektir. Temel sorun kapitalizmden komünizme büyük tarihsel geçişi gerçekleştirmektir; ve bu, Ekim Devrimi'yle iktidarı ele geçirmiş proletarya için, bütünüyle yeni, alabildiğine güç karmaşık bir sorundu. Proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmek, sosyalizmi inşa etmek, sömürü toplumlarının binlerce yıllık geleneklerini ve alışkanlıklarını yıkararak, üreticilerin eşit ve özgür toplumunu yaratmak sorunu, bütünüyle yeni bir sorundu. Proletarya egemen burjuvaziyi devirmek ve kendi sınıf iktidarını gerçekleştirmek mücadelesinde, geçmiş devrimlerin deneylerinden çok şey öğrenmişti. Oysa iktidarın elde tutulması ve sosyalizmin inşası tarihte örneği olmayan bir ilk deney olacaktı. Lenin'in, "İktidarı ele geçirmek nispeten kolaydır, asıl güçlük onu elde tutmak ve yeni

toplumu inşa etmektir" demesi bundan dolayıdır.

Ekim Devrimi'yle iktidarı ele geçirmiş muzaffer Rus proletaryası, yepyeni bir deneyi gerçekleştirmek şeklindeki tarihsel güçlüğün yanısıra, iktisadi, sosyal ve siyasal güçlüklerle de karşı karşıyaydı. Rusya geri bir ülke, bir küçük-burjuvalar ülkesiydi. 3 yıllık emperyalist savaşın yıkımına, 4 yıllık iç savaşın yıkımı eklenmişti. Dıştan tam bir emperyalist kuşatma altındaydı. Ekim Devrimi'nin 5. yıldönümünde, 1922 Kasım'ında, Komintern'in 4. Kongresi'nde yaptığı konuşmada, Lenin, ağır sanayiden yoksun olduklarını ve bunu kurmayı başaramadıkları takdirde yıkılıp gideceklerini belirtiyordu. Bu gerçeğin kendisi, iktidarı ele geçirmiş proletaryanın nasıl bir güç görevle karşı karşıya olduğunu bütün açıklığıyla gösteriyordu.

Böylesine geri, yıkık, ağır sanayi temelinden yoksun, üstelik emperyalist kuşatma altındaki bir ülkede, proletarya yüksek bir moralle işe koyuldu. Lenin'in başlattığı sosyalist kuruluş Stalin önderliğinde sürdürüldü. Dış yardımdan yoksun, yalnızca iç ekonomik kaynaklara dayanılarak, işçilerin ve emekçilerin enerjisi, çalışma şevki ve devrimci yaratıcılığı harekete geçirilerek, geri Rusya ileri bir sosyalist sanayi ülkesi haline getirildi. Sosyalizmin inşasında büyük başarılar kazanıldı. Sovyet toplumu, Sovyet insanı, sosyalist ekonomi II. Dünya Savaşı'nın büyük sınavından başarıyla çıktı. Ağır bir iktisadi yıkıma ve milyonlarca insanın kaybına yolaçan savaşın yaraları hızla sarıldı.

Fakat tarih, eski rejim artıklarının, Leninizm

düşmanlarının, emperyalist kuşatmanın, saldırgan faşist orduların cepheden yıkamadığı sosyalist Sovyet toplumunun, tarihsel zorunlulukların olduğu kadar, kendi iç siyasal yaşamı ve işleyişindeki kusurların da beslediği bir bürokratlar kastına yenik düşüp bozulmasına ve yıkılışına tanık oldu. Partide, devlette ve iktisadi yönetimde oluşup gelişen, sosyalist kuruluşun ilk yıllarından itibaren verilen tüm mücadelelere, alınan tüm tedbirlere rağmen her seferinde yeniden uç veren, proletarya yığınlarını siyasal hayata ve yönetim işlerine doğrudan ve aktif katılımı, aktif ve sürekli denetimi alanlarındaki yetersizlikler ve zaaf koşullarında giderek kastaşan bürokrasi, Stalin'in ölümüyle elverişli hale gelen koşullarda iktidara egemen oldu. Kendi yönetim ayrıcalıklarını sınıf ayrıcalıklarına dönüştürmek amacıyla sosyalist kuruluş sürecini tersine çevirdi, kapitalizmin restorasyonu sürecini başlattı. Sosyalist Sovyet ekonomisi yeni bürokratik burjuvazinin sınıf çıkarlarının ifadesi bir bürokratik tekeli kapitalizme dönüştü.

Lenin, Ekim Devrimi sonrasındaki kısa yaşamı boyunca, bir geriye dönüş, bir kapitalist restorasyon ihtimaline ve tehlikesine hep işaret etti: *"Kapitalizmden komünizme geçiş -diyordu Lenin- bir tarihsel dönemin tümünü kapsar. Bu dönem tamamlanana kadar, sömürücülerin eskiyi yeniden kurma umudunu beslemeleri kaçınılmazdır. Bu umut eski düzeni yeniden kurmak isteyen çabalara da dönüşür."*

Proletarya diktatörlüğü altında sosyalist kuruluş, kapitalizmden sosyalizme tarihsel geçiş yepyeni bir tarihsel uygulama olduğu için, Lenin, bu ihtimalin, kapitalist restorasyon ihtimalinin somut gerçekleşme biçimi konusunda fazla bir şey söyleyemezdi. Bu ihtimalin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini, gerçekleşirse eğer hangi somut biçimler alacağını, ancak tarihsel tecrübenin kendisi gösterebilirdi.

Tecrübe, kapitalizmden komünizme tarihsel geçiş döneminde, bu geçişi sağlamada proletaryanın temel mücadele araçları olan parti ve iktidar kurumlarındaki bürokratik bozulmanın geriye dönüş etkeni olabileceğini -ve olduğunu- somut olarak gösterdi.

Gerek Lenin gerek Stalin, partide, devlet yönetiminde, iktisadi kuruluşlarda ve diğer toplumsal kurumlarda bürokratlaşma, bürokratik bozulma olgusu ve bunun ifade ettiği büyük tehlike üzerinde hep durmuşlardı. Lenin çözümü, Paris Komünü ilkelerinin uygulanışında; yani, milyonlarca emekçinin siyasal yaşama ve yönetim işlerine doğrudan ve etkin aktif katılımında, yöneticiler üzerinde doğrudan ve etkin denetiminde, yönetimden geri alma hakkında ve yönetim işinin bir imtiyaz olması durumuna son verilmesinde görüyordu. Yaşadığı sürece bürokrasiye karşı amansız bir mücadele sürdürdü. Lenin'in ardından Stalin, bu mücadeleyi

devam ettirdi. Fakat ölümünden sonraki gelişmeler, bu mücadelenin sonuçsuz kaldığını gösterdi. Bunun tarihsel ve toplumsal nedenlerinin marksist bilimsel açıdan incelenmesi, burjuva-bürokrat bozulmanın ve revizyonist gelişmenin anlaşılmasını sağlayacak ve proletaryanın gelecekteki zaferlerinin kalıcılığını garantileyecektir.

Ekim Devrimi'ne Marksizm bayrağı altında, emperyalizm ve proletarya devrimleri çağının Marksizm'i olan Leninizm bayrağı altında gelinmişti. Dolayısıyla, Sosyalist Ekim Devrimi yalnızca, proletaryanın burjuvazi üzerindeki zaferinin değil, Leninizm'in II. Enternasyonal oportünizmi üzerindeki zaferinin de ifadesi olmuştu. Marksizmin özü ve esası demek olan proletarya devrimi, proletarya diktatörlüğü, leninist tipte proletarya partisi ve proletarya enternasyonalizmi teorisi ve taktiği, kendini Ekim Devrimi pratiği içinde sınavı doğrulamıştı.

İktidara egemen olan Kruşçev önderliğindeki bürokratik kast, işe Ekim Devrimi'nin teorik ilkelerine, Marksizm-Leninizm'e saldırarak başladı. Proletarya devriminin önüne barikat kuranlar, her zaman Marksizm'in proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğü teorisine saldırmışlardır. Gerçekleşmiş bir devrimin sonuçlarını, proletarya diktatörlüğünü ve sosyalizmi tasfiye etmek isteyenlerin de işe bu devrimin temel teorik ilkelerine, proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğü teorisine saldırarak başlamaları gerekiyordu; öyle başladılar. Modern revizyonizm bu ihtiyacın ürünü olarak oluşup sistemleşti. Ekim Devrimi'nin kazanımlarını tasfiyenin, kapitalist restorasyonun aracı oldu.

Ekim Devrimi çağ açan bir devrim olmuştu. Çağ açan devrimlerin etkileri kendi sınırlarının ötesine taşar, dünya ölçüsünde yankı bulur. Ekim Devrimi dünyayı sarsmış, proletarya ve halkların kurtuluş

mücadelelerine büyük ivme kazandırmıştı. Çağ açan başarılı bir devrimin pratiği içinde kendini doğrulayan Marksizm-Leninizm, ileri ve geri ülkeler proletaryası elinde bir kurtuluş bayrağına dönüşmüştü.

Sosyalist Sovyetler Birliği'nin varlığı ve sosyalist inşayı başarıyla sürdürmesi, dünya proletaryası ve halkları için güç ve esin kaynağı olmuştu. Fakat bu aynı ülkede revizyonizmin egemenliği, proletarya diktatörlüğünün tasfiyesi, kapitalizmin restorasyonu, dünya ölçüsünde tersten bir etkiye yol açtı. Sovyetler Birliği'ni, Arnavutluk dışındaki diğer halk demokrasisi ülkeleri izledi. Dünya komünist ve işçi hareketi yıkıma uğradı; komünist devrim partileri, burjuva revizyonist reform partilerine dönüştü. Dünya devrimi süreci büyük bir zaafa uğradı. Dünya komünist ve işçi hareketinin revizyonist yozlaşmaya uğraması, bölünüp parçalanması dünya gericiliğine bir ölçüde nefes aldırttı. Sosyalist ekonomilerin tasfiyesi ve Batı kapitalizminin pazarı haline getirilmesi uluslararası mali sermayeye yeni olanaklar yarattı.

Sovyetler Birliği ve diğer bir dizi ülkedeki geriye dönüş olgusunun, bu toplumların bünyesinde yarattığı ciddi ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel ve ahlaki sorunlar ve bunalımlar, burjuvaziye bir dönem demagojik fakat etkili bir silah verdi. Burjuva ideologlar devrimin ve sosyalizmin çare ve çözüm olmadığını, revizyonist yozlaşmanın ve kapitalist restorasyonun sonuçlarından giderek sözde ispatlamaya girişip proletaryanın bilincini karartmaya çalıştılar. Fakat zaman, olayların akışı, bu demagojiyi boşa çıkarmayı ve işçi sınıfını tarihi gerçekler konusunda eğitmeyi kolaylaştırmaktadır. Sovyetler Birliği ve diğer revizyonist ülkelerdeki sosyo-ekonomik sistem kendi burjuva karakterini her yeni gelişme ile birlikte daha açık ortaya koymaktadır. Gorbaçov'un yeni reformları, artık ekonominin kapitalist karakteri için çekilmez hale gelmiş ve bugüne kadar yalnızca görüntüyü oluşturmuş sosyalist dönemden kalma biçimlerin bir yana itilmesini ifade etmektedir. Kapitalist kar ilkesini üretimin biricik ve temel amacı yapmak ve rekabete dayalı piyasa ekonomisi kurmak bu reformların esasını oluşturmaktadır.

Sovyetler Birliği ve diğer revizyonist ülkelerde kapitalist biçim ve yöntemler kendini iktisadi evrimin zorunlulukları ile dışı vurduca, burjuvazinin Marksizm-Leninizme ve sosyalizme karşı demagojik saldırılarını boşa çıkarmak daha bir kolaylaşacaktır.

Ekim Devrimi'nden 70 yıl sonra bugün bir bütün olarak dünya tarihinin gelişimi, Marksizm-Leninizm'i doğrulamış ve sosyalizmin üstünlüğünü kanıtlamıştır. Marksizm-Leninizm'in, devrim ve sosyalizm davasının

terkedildiği revizyonist ülkeleri ve bir bütün olarak dünya revizyonist hareketini açması bir yozlaşmaya, çürümeye, ağır bir toplumsal ve ideolojik bunalıma itmiştir. Bu olgunun kendisi bile yalnızca Marksizm-Leninizm'in doğruluğunu ve sosyalizmin kapitalizm üzerindeki üstünlüğünü kanıtlar.

Kruşçev revizyonizmi karşıdevrimci, anti-komünist burjuva bir ideolojinin ifadesiydi. Proletaryaya ve sosyalizmin inşasına değil, yeni bürokrat burjuva sınıfın oluşumuna ve kapitalizmin restorasyonuna hizmet edebildi ancak. Türkiye'de Kruşçevler'e, Brejnevler'e revizyonist deyip, onların Sovyet toplumuna ve dünya işçi hareketine hükmeden modern revizyonist teori ve politikalarının işlevine ve sonuçlarına göz kapayanlar oldu yıllarca. Bunların bir bölümü, 12 Eylül gerici yıllarının da yarattığı uygun atmosferde, önce dünya Troçkizmine birer fraksiyon hediye ettiler. Şimdilerde ise, Gorbaçov'un kapitalist reformlarından aldıkları güç, heyecan ve itilimle bizzat kendileri, Ekim Devrimi'yle tarihin derinliklerine gömülmüş kautskist liberalizmi, Ekim Devrimi'nden 70 yıl sonra bugün bir devrim ülkesi olan Türkiye'de "sosyalizm anlayışı" diye piyasaya sürüyorlar. Kruşçev revizyonizmine kararlı ve net bir tavır alamayanlar, şimdilerde Kruşçev'in ideolojik platformundan Stalin'e saldırıyorlar. Bunların bugünlerde modern revizyonizm kavramını terketmek gerekir, bu kavram korundukça Stalin ve Komintern eleştirilemez demeleri, kruşçevcilerin makalelerini gazetelerinde yayınlamaları çok şeyi anlamaya ve açıklamaya yetiyor.

Başta Arnavutluk komünistleri olmak üzere, dünyanın gerçek komünistleri, başından itibaren Kruşçevci revizyonist ihanet yolunun karşısına dikildiler; Marksizm-Leninizmi, proletarya devrimi ve sosyalizm davasını savundular. Yetersizlikleri ne olursa olsun, 30 yıllık bir tecrübe ve birikimin ifadesidir bu. Olayların akışı bu mücadelenin haklılığını ve doğruluğunu gitgide daha çok kanıtıyor bugün.

Kuşkusuz, revizyonist gelişme ve Ekim Devrimi'nin kazançlarının yokedilişi, proletarya için büyük bir yenilgiydi; çok ciddi maddi ve manevi sonuçları oldu. Fakat bu yalnızca tarihsel akışın dolambaçlı bir yol izlediğinin göstergesidir. Kapitalist düzenin ve burjuva egemenliğinin yerleşip insanlık tarihinin bir dönemine (burjuva çağına) damgasını vurması, belli gerilemeleri de içeren bir dizi saldırıyla bir kaç yüzyılı almıştı. Tarihsel akış bugünden göstermiştir ki, ilk kıvılcımları Paris işçilerinin 1848 Haziran ayaklanması ile çıkan ve Ekim Devrimi'yle başlangıç adımı atılan sosyalist düzenin ve proletarya egemenliğinin yerleşmesi de, belirli gerilemeleri de içeren bir dizi saldırı dalgasıyla gerçekleşecektir. Kapitalizmin yerleşmesi yaklaşık üç yüz yılı almıştı. Sosyalizmin yerleşmesinin bu kadar çok zaman alacağı sanılmamalıdır. Zira kapitalizmin kendisi feodal uyumsuzluğu geçmişe gömerek tarihsel akışa büyük bir ivme kazandırmıştır. Kapitalizmin bugün ulaştığı gelişme düzeyi, bilimsel ve teknolojik devrimin sonuçları, öte yandan ise emekçileri ve genel olarak tüm insanlığı yüzyüze bıraktığı sorunlar, onu geçmişe gömecek tarihsel hareketin potansiyel olanaklarını yüzyılın başıyla kıyaslanmayacak kadar çoğaltmıştır.

Lenin, Ekim Devrimi'nin 4. yıldönümünde şunları söylemişti: *"Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar, bunun önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır."*

Biz Ekim Devrimi'nin 70. yıldönümünü Lenin'in bu devrimci iyimserliğiyle kutluyoruz. Buz kırılmış, yol açılmıştır; Sosyalist Ekim Devrimi yolumuzu aydınlatıyor.

EKİM, Sayı: 2, Kasım 1987

Ekim Devrimi yol göstermeye devam ediyor!

Ekim Devrimi'nin 98. yıldönümünü andığımız günlerdeyiz. Ekim Devrimi, insanlığı sömürden, yoksulluktan ve zulümden ibaret bir yaşama mahkûm eden emperyalist kapitalist sisteme karşı verilmiş, en büyük ve henüz aşılamamış bir tarihsel deneyimdir. Geline yerde Ekim Devrimi'nin deneyim ve derslerinin güncel plandaki önemi daha yakıcı hale gelmiştir.

Dünya genelinde, emperyalist kapitalist sistemden kaynaklı savaş alanı haline gelmemiş yer yok denecek kadar azdır. İşçi sınıfı ve emekçi halklar, sistemin yaşadığı çok yönlü krizin ağır faturalarını ödemektedir. Emperyalist saldırganlık giderek artmakta, sosyal yıkım saldırıları dünyanın dört bir yanında emekçilere kan kusturmaktadır. Emperyalist saldırganlık ölüm, kan, gözyaşı, göç, mültecileşme gibi çeşitli sorunlarıyla çok ciddi sayıda insanın yaşamını altüst etmektedir.

Bir yanda kapitalist kültürel yozlaşmanın etkileriyle çürüme yaşanırken diğer yandan da gerici artmakta, özellikle kadınların yaşamlarını elinden almaktadır. Mutsuzluk ve geleceksizlik anket rakamlarından öte yaşamın her alanında gözle görülür bir şekilde hissedilmektedir. İşçi ve emekçiler kapitalist sistemin çarkları arasında ezilirken, doğa da bundan payını almakta, giderek artan bir kirlilikle büyük çevre katliamları yaşanmaktadır. Gelecek sorunu her anlamıyla kaygı vericidir.

Emperyalist kapitalist sistem içinde yer alan Türkiye'de işçi sınıfı ve emekçi halklar bu sorunları fazlasıyla yaşamaktadır. Türk sermaye devletinin çarklarını döndürmek için uyguladığı baskının ve zulmün dozunu giderek arttırdığı bir dönemdeyiz. 7 Haziran ve 1 Kasım seçimlerinde, başta emperyalist güçler olmak üzere sermaye çevrelerinin kendileri için "istikrar ve güven" arayışını ister "demokratik" bir maskeyle isterse buna da gerek duyulmadan doğrudan katliamcı bir kimlikle gerçekleştirebileceği görülmüş oldu. 7 Haziran'da ortaya çıkan sonuç AKP'yi ihye etmeyince 1 Kasım'da tekrarlanan seçimin sonuçları AKP ve Erdoğan faktörüyle birlikte düşünüldüğünde, sermaye çevrelerini memnun eden bir anlaşmayla çözülmüş görülüyor. Sermaye düzeni mevcut gerçeklikte, yaşadığı çok yönlü kriz ortamında istediği "istikrarı" kim nasıl verirse versin, bu ister koalisyon ya da tek parti hükümeti olsun, desteklemektedir. Asıl dertleri hükümetteki isim değil, hükümetin kimin hizmetinde olduğudur.

Sermaye düzeni elde ettiği "istikrar"la işçi ve emekçiler için daha fazla sömürü, daha fazla soysal yıkım demek olan bir fatura kesmek üzere beklemektedir. Bu "istikrar" ise daha fazla baskı ile hak ve özgürlüklerin gaspı ile mümkün olacaktır. Toplumsal muhalefetin tüm ilerici dinamikleri bu açıdan, son Ekim ayı MGK toplantısında da ifade edildiği gibi, artan bir devlet terörüyle susturulmak istenmektedir.

"Ekim Devrimi yol gösteriyor!"

Seçimler vesilesiyle estirilen parlamenter hayaller

rüzgârının, devrimci örgüt ve mücadele fikrini kaybedenleri arkasına aldığı bir dönemdeyiz. Zaten uzun bir süredir burjuva gericiği hep bir ağızdan "sosyalizmin öldüğünü", "kapitalizmin ebediliğini" vaaz etmektedir. Sol liberaller ve reformistler ise devrimden ve sosyalizmden kaçışın kılıfı olarak beyhude bir çabayla, yeni "teoriler" üretmeye çalışmaktadır. İşçi sınıfından umudunu kesenler, sınıf mücadelesi yokmuş gibi davranarak demokrasiyi mutlaklaştırıp, mücadeleyi seçimlerin kazanmasına indirgemekteler. Bu tasfiyeci dalga işçi sınıfının devrimci mücadelesine hiçbir fayda getirmediği gibi mücadele potansiyelini de heba etmektedir.

İşte böylesi bir dönemde "düzene karşı devrim" çağrısı ve mücadelesi hayati önemdedir. Bu nedenle Ekim Devrimi'nin zaferi öğretici ve önemlidir. Ve yaşanan her gelişme bunu yakıcı bir şekilde göstermeye devam etmektedir. Sermayenin saldırılarına karşı durabilmenin yolunun seçimler olmadığı, olamayacağı ortadadır. Bunun yolu sermayenin sınıf iktidarını devirmekten geçmektedir. Bu açıdan Ekim Devrimi ve deneyimleri her zaman akılda tutulmalıdır.

Ekim Devrimi ile dünya tarihinde yeni bir sayfa açılmış, proleter devrimler çağı başlamıştır. İşçi sınıfının bilimsel dünya görüşü yaşamda doğrulanmış, işçi sınıfına doğru devrimci önderlik yapıldığında nelerin başarılacağı kanıtlanmıştır.

Tek yol devrim!

Emperyalist-kapitalist sistem tüm vahşiliğiyle hükümünü sürerken insanlığın önüne koyduğu tüm sorunlardan kurtulmanın yolu toplumsal bir devrimdir. İnsanın insan tarafından sömürsünün son bulmasını, gerçek anlamıyla eşitliğin, adaletin yaşanmasını, gelecek kaygısının olmamasını, emperyalist savaş ve işgallerin bitmesini, kadının kurtuluşunu, halkların özgürleşmesini ve barışı istiyorsak devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmeliyiz.

Bundan 98 yıl önce bu yola girilmiştir. Bu yoldan devam edilmelidir. Ekim Devrimi'nin önderi Lenin'in devrimin 4. yıl konuşmasında dediği gibi; *"Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar, bunun önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır."*

Hegemonya krizi derinleşiyor

Dünyada bir hegemonya krizi var. Kriz giderek büyüyor ve derinleşiyor. Bu kavga'nın başını ise ABD çekiyor. Epey bir süredir ABD'nin hegemonyasının tartışmalı hale geldiği biliniyor. ABD günümüzde sarsılan ve tartışmalı hale gelen hegemonyasını kabul ettirmek istiyor. Bunun içindir ki, her yerde tam bir saldırıgınlık içindedir.

ABD'nin başını çektiği emperyalist saldırıgınlık ve savaşın bugünkü ana sahnesi Ortadoğu'dur. Dünyanın en zengin petrol ve doğal gaz kaynakları buradadır zira. ABD burayı, Kafkasya ve Ön Asya'ya ulaşmanın sıçrama tahtası olarak görüyor.

Kafkasya, ABD'nin sürekli saldırıgınlık politikalar izlediği bir başka coğrafyadır. Burada da zengin petrol ve doğal gaz kaynaklarının peşindedir. Ve elbette ki temel hedefi Rusya'yı kuşatmaktır. NATO denen emperyalist savaş aygıtını buraya doğru genişletmek, örneğin Gürcistan'ı NATO'ya almak, Ukrayna'yı almaya çalışmak, bunların tümü de bu amaçlıdır. Rusya'ya bir an önce boyun eğdirmek istiyor. Bunun için de Rusya'yı sürekli kışkırtarak erken bir savaşa zorluyor.

Çin'e dönük kuşatma, ABD'nin bir başka emperyalist icraatıdır. ABD'nin bu yönelimi 2000'li yıllardan beridir var. Son olarak "güvenlik" yalanı ile Güney Çin Denizi'ne savaş gemisi gönderdi. Şüphesiz ki bu açık bir emperyalist taciz ve kışkırtmadır.

ABD'nin hegemonyasının tartışmalı olduğu ve bunu önleyemediği bir gerçektir. Ancak o askeri alandaki üstünlüğünden hareketle kendisini hala rakipsiz görüyor. Elbette ki, böyle düşünmesini sağlayan nedenler var. Zira bugüne dek açıktan ABD'ye kafa tutan bir başka güç çıkmadı. Zaten ABD'nin bilinen saldırıgınlığının ve her yeri kendi doğal etkinlik alanı olarak görme küstahlığının gerisinde de bu yatmaktadır.

Rusya'nın çıkışı, değişen dengeler, bozulan planlar

Aslında epey bir süredir ABD dünya olaylarının seyrini tek başına belirleyemiyor. Bunda ısrar ettiği zaman da başarılı olamıyor. Rusya'nın Suriye krizine dolaysız bir şekilde müdahale ederek Suriye'ye hızlı ve etkili girişi ile birlikte bu daha belirgin hale gelmiştir.

Rusya daha başından itibaren, Çin'le birlikte ABD'nin Suriye planlarını bozmuştu. Ancak bu BM üzerinden ve dolaylı bir taraf olma biçimindeydi. Şimdi, Suriye'yi de aşan ve tüm bir Ortadoğu'ya müdahale amacı taşıyan, bölgedeki güç dengelerini değiştiren nitelikli hamlesi üzerinden dolaysız ve aktif bir duruş söz konusudur.

Rusya, yine ABD'nin Kafkasya'daki kuşatma çabalarını da başarısız kılmıştı. Gürcistan ve ardından Ukrayna'da anında ve ABD'den hızlı biçimde yaptığı hamlelerle kuşatmayı boşa çıkarmıştı. Ne Almanya ve ne de ABD Rusya'nın başarılı hamleleri sonucu Ukrayna'nın doğusundaki zengin petrol ve doğal gaz kaynaklarına ulaşma şansına erişemediler.

Rusya'nın Suriye ve Ortadoğu'daki bugünkü varlığı, sadece Suriye ile kadim dostluğu ve Suriye'deki

Akdeniz ticaret yolu gibi bilinen çıkarları ile sınırlı değildir. Geçici bir süreliğine de buraya gelinmemiştir. Tam tersine kalıcı olarak gelinmiştir, bu amaçla da hava ve karadan yapılan müdahalelerle kalıcı biçimde buraya yerleşilmiştir. Şimdi sadece Suriye ordusu değil, Rus askeri birlikleri de savaşın içindedir.

Rusya etkinliğini önce Irak ve ardından da tüm bölgeye genişletmek hedefindedir. ABD'nin IŞİD karşıtı koalisyonuna karşı İran, Irak ve Hizbullah ile oluşturduğu karşıt girişim bunun ilk işaretidir. Şimdi bunu daha da genişletmeye çalışmaktadır. Rusya'nın İran ve Irak'la oluşturduğu IŞİD karşıtı koalisyon ABD'nin bilgisi dışında oluşturulmuştur. Bu açıkça ABD'ye bir meydan okumadır da. Nitekim ABD tarafından böyle de anlaşılmuştur. ABD'nin buna cevabı ise, bir kez daha, Kafkasya'daki gibi provakasyona başvurmak olmuştur.

Rusya'nın ABD'yi fazlasıyla rahatsız eden girişimlerinden biri de Rusya'nın Kürtlere yakınlaşmaya çalışmasıdır. Rusya bu alana da müdahil olmak istemektedir. IŞİD'e karşı mücadele bunun ilk adımı olmuştur. PYD ile görüşmeler yapılmış, Rusya'da büro açmalarına olanak sağlanmıştır. Suriye'nin geleceğinde Kürtlere yer verileceği de belirtilmiştir.

Rusya'nın ABD karşısındaki bugünkü cepheden duruşuna, bir de Çin'i eklemek gerekir. Çin dünya piyasasında etkin bir güçtür ve bu etkinliğini gitgide artırıyor. Yeni yatırım bankaları kuruyor, çeşitli ülkelerle ortak ticari anlaşmalar yapıyor. Bunlar zaten ABD'yi alabildiğince rahatsız ediyor. Fakat bunun yanı sıra bir de Çin'in askeri alandaki hazırlığı, en çok da yeni savaş teknolojisi ABD'yi fazlasıyla kaygılandırıyor ve korkutuyor. ABD'nin "güvenlik" yalanı ile Güney Çin Denizi'ne savaş gemisi gönderme girişiminin gerisinde de bu korku, daha açık bir ifade ile Çin'in kararlı bir biçimde yeni bir paylaşım savaşına hazırlığından duyduğu rahatsızlık yatmaktadır.

Öte yandan, Avrupalı emperyalist devletlerin, özellikle de Almanya'nın bugün için açıktan ABD'nin

karşısına çıkıp, "ben de varım" dememesi yanlıtıcı olmamalıdır. Zira, Alman emperyalizmi günümüzde hummalı biçimde yeni bir paylaşım savaşına hazırlık yapan devletlerin başında gelmektedir. Militarizmin en azgın olduğu, savaş bütçesine her yıl daha fazla meblağ ayıran, silahlanmada ve silah ticaretinde başa güren, dünyanın savaş bölgeleri başta gelmek üzere her yere asker gönderen bir ülkedir Almanya.

Fransa, İngiltere ve diğer emperyalist devletlerin tümü de, ha keza yeni bir paylaşım savaşına hazırlık yapmaktadırlar.

Yeni bir paylaşım savaşına kaçınılmazdır

Kapitalizm bir kez daha kendisini soluksuz bırakan çok yönlü bir krizlerin içinde debeleniyor.

Ekonomilerde çöküntü, sosyal sınıf mücadeleleri, ırkçılık ve yabancı düşmanlığının yeniden azması, istisnasız her yerde burjuva gericiliğinin yükselişi, polis devleti uygulamalarının hız kazanması bu olgunun ilk elden sonuçlarıdır.

Bunları, her yerde militarizmin azgınlaşması, çılgınlık derecesinde bir silahlanma yarışı, yeni savaş teknolojisi, ekonomilerin askerileştirilmesi, savaş bütçelerinin şişirilmesi, yerel savaşlar serisi, işgaller, rakiplere dönük provokasyonlar tamalamaktadır.

Sistem tam bir istikrarsızlık içindedir. Dünyanın dengesi yeniden kurulmak durumundadır. Ve nihayet, emperyalist dünyada bir hegemonya krizi yaşanmaktadır.

Emperyalist dünyadaki hegemonya krizleri bugüne kadar ancak büyük emperyalist kapışmaların ardından bir sonuca bağlanabilmiştir (ki her iki emperyalist dünya savaşı da bunun ürünü olmuştur), ancak böylece yeni bir dengeye ulaşılabilmiştir. Bir kez daha böyle olacaktır. Tüm göstergeler dünyamızın yeniden yeni bir emperyalist savaşa doğru evrildiğini göstermektedir.

Mültecilik üzerine bir deneme!

Engels 1872'de konut problemi üzerine yazarken temel problemin ne işçi barakaları ne de kulübelerin olduğunu vurguluyor. Temel sorun konut problemi değildir diyor. Hatta bu problemin yansımalarının devrimci dönüşümü gizlediğini ifade ediyor. Mültecilik üzerine düşünürken ister istemez "mekan olgusu" geliyor önümüze. İlk olarak belirtmek gerekir ki temel sorun tek başına "mekan" değildir.

Mekan duygusu toplumda ve dolaysız olarak insanda önemli bir olgudur. Mekan ile kurulan ilişki tek başına bir yerde olma durumundan fazlasını barındırır içinde.

"Arapça kwn kökünden gelen makān 'yer, pozisyon, uzam, uzay, varoluş' sözcüğünden alıntıdır. Arapça sözcük Arapça kawn 'var olma' sözcüğünün ismi zaman ve mekânıdır." (Türk Dil Kurumu'nun sitesinden alınmıştır.)

Mekanlar ister bir coğrafya olsun, isterse bir beden, içerisinde kurulan ilişki biçimini yansıtır ve taşır. Bu yansıma hali bireyde ve toplumda bir hissiyat ve yaşam biçimi halinde varolur. Mekan ile ilişki kurulan insan, nesne ve toplum arasında bağ vardır.

Marksizm bize gerçekliğin yapı taşlarının şeylerin değil ilişkilerin olduğunu göstermiştir. Bütün çelişkiler çatışmaya evrilirken, bu ilişki bütününe saldırmıştır. Sistemin ekonomik olarak sıkışması bir sonuç olarak savaşları doğururken, şehirler talan edilmiş, kentler yağmalanmış, evler yıkılmıştır. Ortaçağ'ın karanlığında kendi içerisinde düşünsel üretim yapılan mekanların ateşe verilmesi boşuna değildir.

Mekan hem fiziksel hem de kavramsaldir. Toplulukların, toplumların mekanla yakından ilişkisi vardır. Sistem yaşanan yabancılaşmanın sonucunda insanlar arası ilişkiyi yok ettiğini düşünse de, bu ilişkiler döne döne kendisini farklı biçimler olarak yeniden üretiyordur. Eşyanın tabiatı gereği "herşey zıttıyla birlikte var olur." Sistemin ihtiyaçları doğrultusunda yok edilen şey, fiziksel unsurların yok olmasıdır ve yerine yeni fiziksel unsurların var olmasıdır.

Feodalizmden kapitalizme geçişte kırdaki mekan öldürülürken sistem sanayinin olduğu mekanlara yaşam alanlarını taşımıştır. Kapitalist emperyalist sitem kendi gelişim seyriinde, bütün çatışmalarında, bunalımlarında ve savaşlarında temel yasasını işletirken bunun sonuçları mutlaka mekan olgusuna da yansımıştır. Dönemin ihtiyacına uygun mekan olgusu

da değişmiştir. Hızla sanayileşen toplumlarda mekana bağlılığın giderek azalması emperyalist sistemin ihtiyacının bir sonucudur. Bu sonuç Marks'ın ifadesi ile "katı olan herşey(in) buharlaş"masıdır.

Sömürü vahşileşir ve sınırsızlaşırken, insanlar barbarlaşır ve mekana bağlılığını en aza indirir. Bu aslında bir yabancılaşmadır. Özne ile nesne arasındaki bu kopukluk metayı üreten işçinin, bir taraftan tarihi yaptığı gerçekliğinden onu uzaklaştırmaktadır. Sistemin insanı nesneleştirme sürecinde bir aşama ve sonuç olarak mekan duygusunu da yok eder ve başka bir biçimde yeniden üretir.

Ve mültecilik...

İnsanın mekan duygusunun, aidiyetinin altüst olmasıdır "mültecilik". Daha doğru ifade ile bir geçiş aşamasıdır. Dilsiz ama başka bir dil ile, mekansız ama başka bir mekan ile, geçmişsiz ama başka bir gelecek ile. Var olduğu ve var ettiği herşeyden arındırılmış bir başka üretimi zorunlu kılan yeni bir yolculuktur.

Bu yolculuklarda ve "geçici ikamet edilen konutlar"da, yani mülteci kamplarında insanlar bir altüst oluş yaşıyorlar toplu olarak: Sınırsız dünyanın sınırlı olan yanını, tel örgüleri, parmaklıkları, bir kap yemeği, suların boğucu olanını, haber almanın ve alamamanın acısını, yalnızlığı ama bir o kadar kalabalıklığı, denizlerde boğulan geleceklerini, geride bıraktıklarını ve gelecekte göremediklerini. Belki bir güzel ayrıntıdır ki, mülteci kamplarında Suriyelilerin en fazla topluca yaptığı eylem biçimi açlık grevidir. Aynı örneği sınırlarda tellere ve silahlara karşı birlikte koşuşlarında, kent merkezlerinde yaptıkları yürüyüşlerde görebiliriz.

İster bir savaştan kaçın, isterse yerleşik bir yaşamınız olsun, tümü de barbarlık içinde çelişik bir durumdur. Nesne ile kurulan bağın artması, nesneleşen insan topluluklarının sürdürülmesi ve kapitalizmin yeniden ve yeniden üretilmesidir.

Tarihsel çelişik hep yerleşik olanı altüst etmiştir ve onun bağrından "yeni"yi üretmiştir. Bu altüst oluşlar, bu yolculuklar, bulunulan mekandan kaçışı değil de bulunulan mekanı değiştirmeye yöneldiğinde, "yeni" üretilecektir.

ABD, Suriye'ye asker gönderecek

ABD ve Rusya öncülüğünde Viyana'da bir araya gelen, aralarında Türkiye'nin de bulunduğu ülkelerin Suriye'de Esad'lı politik geçişi tartıştığı gün, Amerikan yönetimi, Suriye'ye asker konuşlandıracağını duyurdu.

Üst düzey bir Pentagon yetkilisi, detayları veremeyeceğini ama ülkeye gönderilecek özel kuvvetler askerlerinin sayısının 20-30 arasında olacağını söyledi. Kaynaklar, askerlerin Kuzey Suriye'de Kürtlerin kontrolündeki bölgeye yerleşeceklerini aktardı.

Şimdiye kadar Suriye'de doğrudan asker bulundurmayacağını belirten ABD'nin bu kararı, Rusya'nın 30 Eylül'de Suriye'de geniş çaplı bir harekâta girişmesinin ardından geldi. Ve açıklama da, şimdiye kadar ABD ile yakın çalışan, PYD çatısı altında toplanmış bölgedeki Kürtlerin, Rusya'yla yeni bir işbirliği içine girmeye hazırlandıkları haberlerinden sonra gerçekleşti.

ABD'nin 3R stratejisi

Savunma Bakanı Ash Carter, Amerikan Senatosu'nda verdiği ifadede, Amerikan Özel Kuvvetleri'nin Kerkük'ün güneyindeki bir IŞİD hapishanesini basıp 70 rehineyi kurtarması benzeri operasyonlarla bundan sonra daha çok karşılaşılacağını, ABD'nin IŞİD'e karşı stratejisinin 3R'ye dayanacağını söyleyerek, bu konuşlandırmanın işaretlerini vermişti. Carter, 3R'yi de, IŞİD'in merkezi sayılan Rakka ve geçen Mayıs örgütün eline geçen Ramadi kentlerinin kurtarılması ve "baskınlar" anlamına gelen "raids" olarak açıklamıştı.

Gerici çeteleri toplantıya çağırdı

Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, emperyalistlerin nüfuz mücadeleleri çerçevesinde sürdürdüğü Suriye toplantılarına "muhalif grupların da katılması gerektiğini" söyledi.

BM'nin Suriye Özel Temsilcisi Staffan de Mistura ile Moskova'da gerçekleştirdiği görüşmenin ardından basın toplantısı düzenleyen Lavrov, "uluslararası Suriye görüşmelerine katılan tarafların, kimin 'ılımlı muhalif' sayılacağı ve görüşmelere davet edileceği konusunda anlaşmaya varmasını umduğunu" söyledi.

Suriye'de "muhalifler" olarak adlandırılan gerici çetelerin emperyalistlerin piyonu olduğunu da itiraf eden Lavrov, "Suriyeli muhalifler üzerinde etkili olan dış aktörler, bu etkilerini onları görüşmelere tek bir heyet olarak katılmaya ikna etmek için kullanmalı" dedi.

Dış basında 1 Kasım değerlendirmeleri...

1 Kasım seçimlerinden AKP'nin tek başına hükümet olarak çıkması dış basında çeşitli yönleriyle değerlendirildi. *Guardian* ve *Independent* gazetelerinde yapılan değerlendirmelerde dinci gericiğin şefi Tayyip Erdoğan'ın 'zafer kazandığı' belirtilirken, "Türkler ağır bir bedel ödeyebilir" ve "Erdoğan Suriye'ye müdahale için bastrabilir" görüşlerine yer verildi.

Guardian: Türkler ağır bir bedel ödeyebilir

Guardian gazetesindeki bir analizde, "Türkler, Erdoğan'ın vadettiği istikrar için ağır bir bedel ödeyebilir" dendi.

Simon Tisdall imzalı yorum özetle şöyle:

"Türkiye'nin kavgacı Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın partisi AKP, beklenmedik bir şekilde parlamento çoğunluğunu kaybedince ağır bir darbe almıştı. Erdoğan Pazar günü, siyasi yaşamının en büyük kumarını oynadı ve kazandı."

"Ama Türkler, Erdoğan'ın sadece kendisine ve AKP'ye tam yetki verilmesiyle ulaşılabileceğini söylediği istikrar için ağır bir bedel ödeyebilir. Erdoğan'ın hoş olmayan mesajı ayrılık ve korkuya dayalıydı: Komşulardan, Kürtlerden, yabancılardan, mültecilerden, Amerikalılardan, AB'den ve insanların birbirlerinden korku duymalarına dayalıydı."

"Erdoğan, havayı 'benden sonra tufan' politikası uygulayarak değiştirebileceğini düşündü. Cumhurbaşkanı olarak tarafsız olması gerekmesine rağmen, seçim kampanyası boyunca istikrar, güvenlik lafını ağızdan düşürmedi. Ve yeterli sayıda seçmen, Erdoğan'ın uyarılarını dikkate aldı."

"Bu, otoriterliği Türk demokrasisinin geleceği için derin kaygılar yaratan bir adamın şaşırtıcı bir kişisel zaferidir. Taraftarlarınca yeni Atatürk olarak görülen, düşmanlarınca Osmanlı sultanı özentisi olarak nitelenen Erdoğan şimdi modern Türkiye'yi kendine göre şekillendirme, ülkesinin geleceğine karakterini, vizyonunu, muhafazakar, yeni İslamcı görüşlerini yansıtmaya şansına sahip."

"Muhafif gazetelere, sosyal medya ve bağımsız gazeteciliğe baskı yapmakla, Gezi Parkı protestolarını

şiddetle bastırmakla eleştirilmesine rağmen Erdoğan yine kazandı. Son zaferi, AKP'nin 2002'den beri arka arkaya üç seçim kazanmasından daha büyük bir zafer. Çünkü Erdoğan bu kez oy pusulasında yoktu. Seçim yeni parlamento için yapıldı ama her şey tamamen onunla ilgiliydi."

"AKP, MHP'den destek alabilirse, anayasayı değiştirme ya da yeniden yazması için gerekli olan 330 milletvekili sayısına ulaşacak. Bu Erdoğan'ın potansiyel olarak en tartışmalı, en büyük arzusunu gerçekleştirebilmesi anlamına geliyor. Yani Putinvari, icra yetkisine sahip bir başkanlık. Bir başka deyişle fiilen Türkiye'nin parlamenter sistemden, tek adam diktasına geçmesi. Parti kuralları gereği geçen yıl başbakanlığı bırakmaya zorlanmasından bu yana Erdoğan'ın amacı bu oldu. Şimdi sonunda istediğini elde etmiş görünüyor."

"Erdoğan'ın mutlak zaferi, Kürt azınlığa karşı çatışmacı yaklaşımı ve PKK'ye karşı operasyonları yeniden başlatmasına karşı çıkan birçok Türk ve Batılıy endişeye sevk edecek. Bu değişiklik şiddeti ve sıradan seçmenler arasındaki güvensizlik duygusunu arttırdı - ki belki de amaç zaten buydu."

"Recep Tayyip Erdoğan, AKP'nin seçim yenilgisinden sonra savaşı yeniden başlatmakla suçlandı. Şimdi avantajını kullanıp, PKK'ye ve müttefiklerine karşı daha sert önlemlere başvurabilir. Buna alternatif olarak yetkisini yenilemenin rahatlığı içinde geri çekilip ateşkesi ve birkaç yıl önce kendisinin

başlattığı barış sürecini yeniden geri getirebilir. ABD ikinci seçenek için bastracak."

"HDP meclise girmeyi başarsa bile gecenin kaybedeniydi. Şimdi Kürtler, uzun bir belirsizlik dönemiyle karşıya."

Independent: Erdoğan Suriye'ye müdahale için bastrabilir

Independent yazarı Patrick Cockburn, seçimlerle ilgili analizinde, "Erdoğan, partisinin parlamentoda çoğunluğu elde etmesiyle ezici bir zafer kazandı" diyor.

Cockburn'ün yazısından bazı bölümler şöyle:

"Teorik olarak siyaset üstü olması gereken Erdoğan, AKP'nin stratejisini yürüttü. AKP, bu müthiş zaferinden sonra ordu, güvenlik güçleri ve medyanın kontrolünü ele geçirmek için daha güçlü bir konumda olacak. Parti kurulduğundan beri devlet kadrolarındaki muhalifleri saf dışı bırakıyor. Neredeyse resmi ve bağımsız medyanın tamamı AKP'nin denetimine girdi. Bu AKP'nin oylarını arttırmasını açıklayan nedenlerden biri. Devlet televizyonu tamamen Erdoğan ve AKP'ye yer verirken muhalefet büyük ölçüde görmezden gelindi."

"Son seçimlerden sonraki beş ay içinde Erdoğan'ın stratejisi Kürtlerle çatışmak ve HDP'yi PKK'nın kolu gibi göstermek oldu. AKP taraftarları dün gece, muhafazakar ve dindar Kürtlerin 'terörist' grupla bağlantısı nedeniyle HDP'yi terk ettiğini söylediler."

"Kürtlerle çatışma AKP'ye milliyetçilik kartını oynama imkanı verdi. Bu sayede sağın oyunu aldı."

"Halktan aldığı yetkiyle Suriye'deki gelişmeleri etkileme konusunda Erdoğan'ın eli güçlenecek. Şimdi, Türkiye'nin Suriye'de askeri açıdan daha büyük bir rol oynaması için bastrabilir."

"Siyasi belirsizliğin sona ermesinin Türk Hükümetini güçlendireceği beklentisiyle Türk lirası dün gece dolar karşısında yükselişe geçti. Ancak giderek büyüyen etnik, mezhepsel ve dinsel ayrışma ortadan kalkmayacak. Kürtler arasında HDP'nin desteğindeki azalma, tek yolun silahlı mücadele olduğunu düşünenlerin elini güçlendirecek."

"Aynı zamanda, bir çok kişi, AKP'nin bir kriz ve korku atmosferi yaratarak halkı önce korkutup sonra da bunu sona erdirmeye vaadinde bulunduğu için kazandığını düşünecek."

ABD: Derin endişe duyuyoruz

Türk sermaye devletinin emperyalist efendisi ABD, 1 Kasım sonuçlarına ilişkin açıklama yaptı. Beyaz Saray Basın Sözcüsü Josh Earnest, seçim sonucuna ilişkin gazetecilere yaptığı açıklamada "seçim sonucunda kurulacak yeni hükümetle çalışmayı sabırsızlıkla beklediklerini" söyledi.

Basın ve ifade özgürlüğü bağlamında kaygılarını dile getirdiklerini ifade eden Earnest, bunu Türkiye ile paylaştıklarını bildirdi.

Dışişleri Bakanlığı Basın Bürosu Yöneticisi Elizabeth Trudeau, 2 Kasım'daki günlük basın toplantısında, "Dün yapılan seçimlere katılan Türkiye halkını tebrik ediyoruz. ABD, yeni seçilen meclis ve

kurulacak hükümetle çalışmayı dört gözle bekliyor" dedi.

Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı'nın (AGİT) seçimlere ilişkin gelecek haftalarda rapor açıklayacağını hatırlatan Trudeau, NATO müttefikleri Türkiye ile ortak siyasal konular ile güvenlik ve refahın sağlanması için yakın ilişki içinde olmaya devam edeceklerini belirtti.

Trudeau, basın özgürlüğü konusundaki endişeleri dile getirerek, Türkiye'ye, anayasasında bulunan demokratik değerlerin savunulması konusunda çağrı yaptıklarını söyledi.

Üniversite çalışmasında pratik bir deneyim üzerine

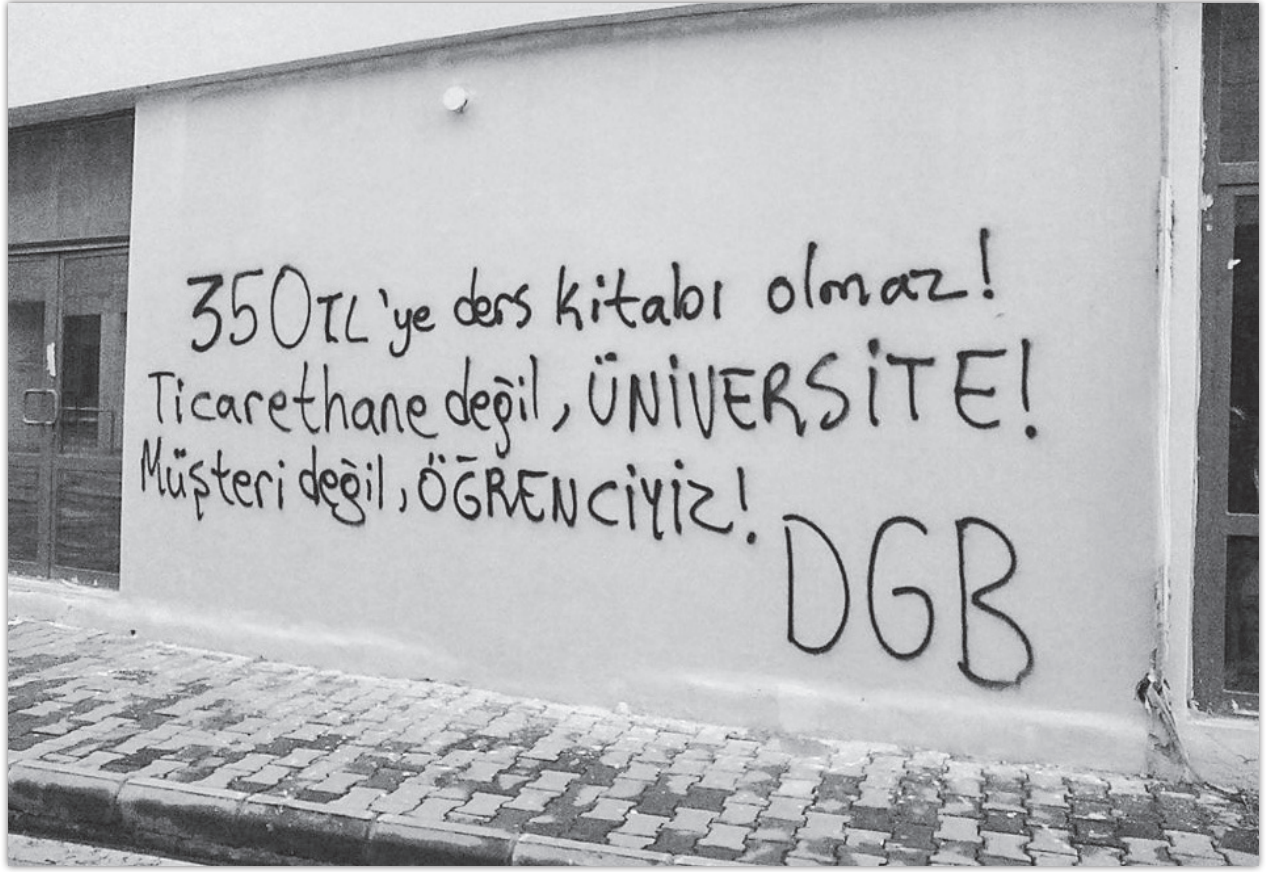
Bilindiği gibi DGB olarak dönemin hemen başında Mersin Üniversitesinde "350 TL'ye kitap olmaz. Müşteri değil öğrenciyiz" diyerek hazırlık sınıfı kitap ücretlerini hedef alan bir çalışmamız oldu. Kısmi bir kazanım da elde eden çalışmamızın deneyimini paylaşmak istedik.

Üniversitelerdeki çalışmalarımız genel olarak akademik sorunların ötesinde, politik gündemler ekseninde ilerliyor. Bunun kendisi kimi zaman kendi içinde daralan bir hale bürünebiliyor. Üniversitelere bakıldığında gençlik hareketleri (bazen biz de dâhil) belli alanlara sıkışabiliyoruz. Bu bazen tek bir fakülte hatta tek bir kafe ya da kantin olabiliyor. Örgütlü gençliğin bir arada durduğu alanlar sınırlı faaliyet alanlarına dönüşüyor. Bu alanları tutmak kendini sadece bu alanlarda var etmek kolay olanı seçmek anlamına geliyor.

Öncelikle bu durumu aşmalıyız. Kendimizi geniş öğrenci yığınlarından ve onların sorunlarından yalıtılmamalıyız. Daha çok insanla tanışmanın koşullarını yaratmalıyız. Bunun için de sürekli hareket halinde olmalıyız.

Biz Mersin Üniversitesinde dönemin başında hazırlık öğrencileriyle tanıştık. Üniversiteye yeni gelen öğrenciler; yol paraları, barınma sorunu, şehre adaptasyon sorunu vb. bir dizi sorunu üniversite hayatlarının henüz başında yaşamaya başlıyorlar. Bir de başbakanlığın Ocak ayına kadar kredi-burs yatırmaması buna eklenince, özellikle üniversiteye yeni gelen öğrenciler için Eylül-Ocak arası paralı eğitimin ne demek olduğunun yakıcı etkisi görülüyor.

Hazırlık öğrencileriyle yaptığımız sohbetlerde en temel sorun 350 TL olan hazırlık kitapları idi. Kitaplar online eğitim sistemi şifreleriyle beraber bir paket olarak satılmaya çalışılıyordu. Kitapları Üniversitenin anlaştığı OXFORD yayınlarından almayanlara şifre verilmiyor. Şifre alamayan öğrenciler internetten yapılan quiz ve ödevlere giremiyor. Bu durum hocalar tarafından not ortalamalarına yansıtılmakla tehdit konusu ediliyordu. Kitapların niteliği ve ücreti arasındaki uçurum en duyarsız öğrencilerin bile şikâyet konusuydu. Biz de DGB olarak bu konuyu işleme kararı aldık. Yaklaşık bir hafta boyunca afişlerimizle, yazılamalarımızla hazırlık binasının önünde yapacağımız foruma çağırdık. Hazırlık binası üniversitedeki faşistlerin açıktan faaliyet yürüttükleri tek alan olan Teknik Bilimler'in karşısındaydı. Genel öğrenci hareketleri açısından orada faaliyet yürütmek pek tercih edilmiyordu. DGB olarak forum için hazırlık binasının önünü seçmek bu anlamıyla olumluydu. Hazırlık öğrencilerini kendi alanlarımız olarak gördüğümüz bölgelere çağırmadık. Biz onlara gittik. Forum günü belirlediğimiz saatte hazırlığın önüne gittiğimizde, alan polis ve ÖGB tarafından terörize edilmeye çalışılmıştı. Biz "350 TL'ye kitap olmaz. Müşteri değil öğrenciyiz!" yazılı ozalitimizi hazırlığın duvarına asıp beklemeye başladık. Etrafımızda insanlar vardı ancak kimse gelip bizimle konuşmuyordu. Onların konuşmasını beklemedik. Etraftaki herkese tek tek gidip forumumuza çağırdık. Toplanıp foruma

Bu deneyim bizlere öğrencilerin sorunlarına refleks göstermenin ve onları forum gibi demokratik taban örgütlenmelerinde bir araya getirmenin onlar için bir şey yapan değil, onlarla beraber bir şey yapabilmeyin önemini bir kez daha göstermiş oldu.

başladığımızda polis ve ÖGB'den çekinerek foruma katılmayanlar da yakınlarımıza oturup dikkatlice bizi dinlediler. Ve bir hazırlık forumu kurduk. Bu isimle imza kampanyası başlatma kararı aldık.

Forumda tanışmış olduğumuz hazırlık öğrencileriyle diğer gün merkezi yemekhane önünde imza standı kurduk. Faaliyeti hazırlık öğrencileriyle ördük. Bir gün önce forumda tanıştığımız öğrencileri kendi hakları için harekete geçirmeyi başarabilmiştik. İmza standında birçok öğrenciyle tanışma ve sohbet etme fırsatı bulduk. Hazırlık bölümü dışındaki öğrencilere de kitap parası sorununu taşımış olduk. Onlardan da destek aldık. Hatta farklı fakültelerden birçok öğrenci başka başka sorunlarını gelip bizimle paylaştı. Ne yapabileceklerini sordu. Bizler de onlara birlik olmak gerektiğinden, üniversitede farklı sorunlara karşı birleşik bir mücadele hattı örnek gerektiğinden bahsettik. İmza kampanyasına katılan ve faaliyetini yürüten arkadaşlarla beraber bir forum daha örgütlemeyi önümüze koyduk. Tarihini belirlememiştik. Bu sefer merkezi yemekhane önü (her gün stant açtığımız yer) olabilir diye konuşuyorduk. Aklımızda o forumdan bir yürüyüş kararı çıkartmak, yürüyüşün sonunda toplanan imzaları Rektöre vermek vardı. Önümüzdeki Cumartesi DISK, KESK, TMMOB, TTB'nin düzenlediği Emek, Barış ve Demokrasi mitingine katılıp döner dönmez yeni forumumuzun hazırlığına koyulacaktık. Ancak Ankara'da yaşanan

katliam haklı olarak her şeyin önüne geçti. Katliam Üniversitemizde başarılı bir boykotla karşılık buldu. Öyle ki Rektör Pazartesi ve Salı gününü tatil ilan etmek zorunda kaldı. Diğer günler ise Ankara Katliamı'nda yaşamını yitirenler için anma etkinlikleriyle dolduruldu. Üniversitemizde Ankara'da yaşamını yitiren Emek Gençliği'nden 3 arkadaşımız vardı. Onlar için anma etkinlikleri ve programları da devrimci bir dayanışma ile örüldü.

Daha sonra hazırlık kitapları konusunu bir daha işleme fırsatı bulamadık. Öğrendik ki hazırlık kitaplarını satan OXFORD yayınları birkaç kitabın ve online eğitim sistemi şifresinin içinde yer aldığı 100 TL'lik yeni bir paket hazırlamış. Öğrencilerin çoğu 100 TL'ye bu paketi alıp, geri kalan kitapları ise 40-50 TL'ye üst sınıflardan almaya ya da fotokopi çekmeye yönelmişlerdi. Kısmi de olsa bu bir kazanımdı. Ve öğrencilere sınırlı da olsa bir çalışmayla seslerini çıkartarak neler yapabileceklerini göstermiş olduk. Bu çalışmayı hanemize bir deneyim olarak yazıp yolumuza devam edeceğiz. Bu deneyim bizlere öğrencilerin sorunlarına refleks göstermenin ve onları forum gibi demokratik taban örgütlenmelerinde bir araya getirmenin onlar için bir şey yapan değil, onlarla beraber bir şey yapabilmeyin önemini bir kez daha göstermiş oldu.

Kapitalizmin gençlere gelecek vaadi: İşsizlik

Türkiye'deki genç işsizlik oranı gençlerin karşı karşıya kaldığı geleceksizliğin ne kadar ciddi bir boyuta ulaştığının küçük bir göstergesi sadece.

Kapitalizm dünya halklarına açlık, yoksulluk, savaş ve ölümden başka bir şey getirmiyor. Bu tablodan payına düşeni gençlik de alıyor. Kapitalizmde "geleceksizlik" sorunu ile karşı karşıya kalan gençliğin en büyük sorunlarından birisi de işsizlik.

2009 yılında tavan yapan ekonomik krizle birlikte artan işsizlik sorununun ardından "ekonomideki toparlanma"dan bahseden sermayenin aksine ILO (Uluslararası Çalışma Örgütü) verileri gençliğin işsizlik sorununun giderek derinleştiğini göstermekte. ILO'nun 8 Ekim 2015 tarihli "Gençlikte Küresel İstihdam Eğilimleri" raporu incelendiğinde ekonomik krizin yaşandığı 2007 ile 2010 yılları arasındaki genç işsizlikteki hızlı artışın ardından bir düşüş olduğu ve genç işsizliğin %13 olduğu belirtilmektedir.

Veriler genç işsizlik oranının kriz dönemine göre azaldığını gösterse de bu oran hala kriz öncesindeki %11,7'lik oranın üzerinde. Ayrıca 2012 yılıyla karşılaştırıldığında gençlerde işsizlik oranı "gelişmiş ekonomi"lerde ve Avrupa Birliği'nde 1,4 puan azalırken "az gelişmiş ülkeler"de 2012'den 2014'e işsizlik artmış durumda. Gençlikte Küresel İstihdam Eğilimleri raporunun baş yazarı Sara Elder bu durumu şöyle değerlendirmekte:

"GET (Küresel İstihdam Eğilimleri) 2013'e göre gençlik istihdam eğilimlerinde iyiyeye gidüş görmek umut vericidir. Ancak, hiçbir zaman unutmamamız gerekir ki bu toparlanma küresel ölçekte değildir ve bugün küresel genç işgücünün hemen hemen yüzde 43'ü ya işsizdir ya da çalışmakta ama yoksulluk içinde yaşamaktadır. Hem genç olup hem de günümüz işgücü piyasasına girmek henüz kolay değildir."

Raporda genç işsizlik sorunu ile ilgili öne çıkan diğer başlıklar da şöyle:

- Düşük gelir düzeyindeki ülkelerde gençlerin %31'i eğitim açısından hiçbir vafsa sahip değil. Oysa bu oran alt-orta gelir düzeyindeki ülkelerde %6, üst-orta gelir düzeyindeki ülkelerde ise %2.

- Genç kadınların işgücü piyasasına katılım oranları birçok bölgede genç erkeklerle göre önemli ölçüde

daha düşük. Ayrıca genç kadınlar genç erkeklerle göre işsiz kalmaya daha açık durumda.

- Gelişmekte olan ekonomilerin yapısal eksik istihdam, kayıt dışı istihdam ve çalışan yoksulluğu gibi sorunları sürmekte.

- Çalışan yoksulluğu (çalıştıkları halde günde 2 dolardan az kazanarak yaşayanlar) son 20 yıl içinde azalmış olmakla birlikte gelişmekte olan ülkelerde halen 169 milyon genç işçiyi (üç kişiden biri) etkilemekte. Yoksulluğun hemen yanı başındakiler (günde 4 dolardan az kazananlar) da eklenirse sayı 286 milyona çıkmakta.

- İstikrarlı bir iş isteyen gençler için okuldan işe geçiş süresi ortalama 19 ay. Üniversite eğitimi olan bir gencin istikrarlı bir işte çalışmaya başlaması için gerekli süre ilköğretim mezunu bir gencin süresinin üçte biri kadar. Pek çok durumda bu geçiş genç kadınlar açısından erkeklerle göre daha uzun sürmekte.

Rapor emperyalizmin kendi çıkarları doğrultusunda savaşa sürüklediği, sömürdüğü ülkelerde yaşanan açlık, yoksulluk ve sefaletin bir parçası olarak genç işsizliğin de büyük bir sorun olduğunu gözler önüne sermektedir. Veriler kapitalist sistem içerisinde çifte sömürüye maruz kalan kadınların işsizlik sorununu erkeklerle göre daha kapsamlı bir şekilde yaşadığını, az gelişmiş-gelişmekte olan ülkelerde yaşanan eğitim sorunu nedeniyle gençliğin "vasıfsız işçi" olma sorunu ile karşı karşıya kaldığını, bununla paralel olarak da eğitim seviyesi düştükçe hem yapılan işin niteliğinin düştüğünü, hem de iş bulma olasılığının azaldığını göstermektedir.

Genç işsizlik oranları ile ilgili Türkiye'deki veriler incelendiğinde, Türkiye'nin genç işsizlik sorununun en yakıcı şekilde yaşandığı ülkelerden birisi olduğu görülmekte. Türkiye'de genç işsizlik oranı son açıklanan TÜİK verilerine göre ortalama 0,1 puanlık artış ile %18,5'e çıktı. Bu oranın ILO'nun %13'lük genç işsizlik oranının, hatta kriz dönemindeki genç işsizlik oranlarının dahi çok üzerinde olduğu görülmekte. Kuşkusuz ki Türkiye'deki genç işsizlik oranı gençlerin karşı karşıya kaldığı geleceksizliğin ne kadar ciddi bir boyuta ulaştığının küçük bir göstergesi sadece.

DLB faaliyetlerini sürdürüyor

Çiğli'de DLB yazılamaları

Çiğli DLB, 6 Kasım ve katliamlara karşı yürüttüğü yazılama faaliyetiyle liselileri DLB saflarında mücadeleye çağırdı. Çiğli DLB hem 6 Kasım YÖK'ün kuruluşunu hem de Ankara Katliamı'nı protesto etmek için 4 Kasım günü Çiğli'de bulunan liselerin çevresinde yoğun bir yazılama faaliyeti gerçekleştirdi.

Kartal'da DLB'den film gösterimi

Devrimci Liseliler Birliği'nin Kartal Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nde düzenlediği 'Marx Geri Döndü' adlı filmin gösterimine katılan liseliler dizi üzerine politik tartışmalar gerçekleştirdi. Dizide de altı çizilen 'insanın insana olan sömürsü ortadan kalktığı zaman ulusların uluslara olan sömürsü otomatik olarak ortadan kalkacaktır' vurgusu üzerinde duran liseliler, bu değerlendirmenin seçimler ile bağıntı kurarak işçi sınıfının rolüne vurgu yapan bir tartışma gerçekleştirdiler.

Haziran Direnişi'nde eksik kalan kısmın işçi sınıfı önderliği olduğu, ancak işçi sınıfının örgütlü gücü ile düzenin alaşağı edilebileceği söylenerek tartışmalar sonlandırıldı.

Liselilerin Sesi / Çiğli-Kartal

Kırklareli'de baskın: 16 öğrenci gözaltında

Kırklareli'de 3 Kasım tarihinde öğrenci derneğini ve HDP il binasını basan polisler 16 kişiyi gözaltına aldı.

Kırklareli Üniversitesi Öğrenci Kültür Derneği (KÖKDER) polis baskınına uğradı. Karaumburbey Mahallesi'nde bulunan derneği basan polisler yaklaşık 2 saat binada arama yaptı. Aramada bilgisayar, evrak ve afişlerle birlikte içerisinde bir miktar para olduğu belirtilen bağış kutusuna el konuldu. Bu sırada dernekte bulunan 16 kişi ise ters kelepçe yapılarak gözaltına alındı.

Gözaltı gerekçesinin "PKK adına bağış toplama" ve "örgüt propagandası yapmak" olduğu belirtilirken; gözaltına alınanlar Kırklareli Devlet Hastanesi'ndeki sağlık kontrolünün ardından Kırklareli Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü.

Devrimci Gençlik Birliği Türkiye Meclisi Sonuç Bildirgesi

Devrimci Gençlik Birliği Türkiye Meclisi, 18 Ekim günü, 7 il ve 13 farklı üniversiteden gelen DGB'lilerin katılımıyla toplandı.

Başta Ankara Katliamı'nda yaşamını yitirenler olmak üzere bütün devrim şehitleri için saygı duruşu ile başlayan meclis toplantısı, DGB adına divanın yaptığı açılış konuşmasıyla devam etti. Açılış konuşmasında düzenin katliamcı yüzüne dikkat çekildi ve örgütlü mücadelenin önemi vurgulandı.

Daha sonra kapsamlı bir geçmiş dönem değerlendirmesine yer verildi. DGB yaz kampından bugüne kadar olan süreç değerlendirilirken yerellerde yapılan faaliyetler ve örnek çalışmalar dile getirildi. Tartışmalar sonucu öne çıkan ve olumlu sonuçlar doğuran faaliyetlerin yaygınlaştırılması gerektiği vurgulanırken DGB'nin bu dönemi atıl geçirdiği de saptandı. Yaz kampından Türkiye Meclisi'ne kadar olan süreçte özellikle de yaz sürecinde toplumsal olaylar karşısında DGB'nin gerekli müdahale ve reflekslerde bulunamadığının özeleştirisi Türkiye Meclisi olarak verildi.

Türkiye Meclisi'nin daha önce yerel meclislerde tartışılarak konu aldığı gündemler şu şekilde:

- 1- Ankara Katliamı ve sermaye devletinin katliamcı kimliği
 - 2- Emperyalist savaş ve saldırganlık
 - 3- Düzenin seçim oyunu
 - 4- 6 Kasım YÖK
 - 5- Genel Kurul
 - 6- Eğitim - Yayın
- Mecliste önerilen ek gündemler;
- 1- İletişim ve koordinasyon sorunu
 - 2- Meslek Yüksek Okulları çalışması
- Gündemler üzerine tartışmalar;

1- Ankara katliamı ve sermaye devletinin katliamcı kimliği

Sermaye devletinin tarihi kan ve katliamlar üzerine kurulu. Dersim, Maraş, Çorum, Sivas, Roboski, Soma, Reyhanlı, Suruç, Ankara... Bu saydıklarımız sadece ilk anda akıllara gelenler.

Meclisimiz sermayenin katliamcı kimliği ve özel olarak Ankara Katliamı üzerinde uzun tartışmalar yürüttü. Canlı bombanın işçi ve emekçilerin mitinginde patlamasının rastgele bir tercih olmadığı, sermaye devletinin işçi sınıfını ve emekçileri açıktan hedef aldığı üzerinde duruldu.

Tartışmalar üzerinden DGB, devletin katliamcı kimliğini alanlarda teşhir etmek için bazı kararlar ve şiarlar belirlendi.

-Sermaye devletinin tarihindeki katliamlarla Ankara Katliamı arasındaki bağ kurularak katliamcı kimliğini sadece AKP ve IŞİD çetelerine değil düzene ait olduğu vurgulanacak. Resim/fotoğraf sergileri, seminerler, forumlar, katliamda kullanılan bilyelerin ve kanı temsil eden boyaların kullanıldığı eylemler örgütlenecek.

Katliamlar için ön plana çıkan şiarlar ise şu şekildeydi;

"Bilyelerin sadece oyun için kullanıldığı bir dünya için", "Saraylara savaş, kulübelere barış", "Katliamlara

kayıtsız kalma, hesap sor"

Bu şiarların yanı sıra Ahmet Davutoğlu'nun "IŞİD'le aramızda 360' fark var", "Bombalar patlamadan, bombacılar hakkında işlem yapamayız" yönündeki ifadeleri de teşhir çalışmalarında kullanılacak.

Ayrıca bu gündem başlığı içerisinde sermaye devletinin gerçekleştirdiği Suruç, Cizre ve Diyarbakır katliamları da tartışıldı.

2- Emperyalist savaş ve saldırganlık

Mecliste yapılan emperyalizm ve saldırganlık tartışması Ortadoğu ve Suriye üzerine değişen emperyalist planlar üzerinde duruldu. Uluslararası sermayenin ve Türk sermaye devletinin Esad'lı bir çözüme yaklaştığı vurgulandı.

Emperyalizm ve Ankara Katliamı arasındaki bağ tartışıldı. IŞİD'in ve gerici-dinci çetelerin emperyalistlerin taşeron örgütleri olduğu üzerinde duruldu.

Kürt sorunu üzerinden yaşanan güncel gelişmeler, kirli savaş uygulamaları, emperyalizmin güncel Kürt politikası ve Rojava'daki ilerici kazanımlar üzerinden tartışmalar yürütüldü.

Türkiye'deki her siyasal gelişmenin uluslararası sermayenin ve özellikle ABD'nin icazetinde yaşandığı, Türk sermaye devletinin iradesinin emperyalizmle işbirliği içinde var olduğu söylendi.

DGB'nin toplumsal sorunları bu kapsamda gençliğe taşınması gerektiği, siyasal gelişmelerin emperyalizmle olan bağını kurarak işleme gerektiği vurgulandı.

Anti-emperyalist mücadele önümüzdeki dönemde DGB'nin temel bir gündemi olacak.

3- Düzenin seçim oyunu

Türkiye Meclisi yaklaşan 1 Kasım genel seçimleri ve var olan politik atmosfer üzerinden seçimleri tartıştı.

Reformist solun eğilimlerine ve "Ankara Katliamı'nın hesabını 1 Kasım'da sandıkta soralım" yaklaşımına karşı seçim sandıklarının çözüm olmadığını vurgulayan bir çalışmanın yürütülmesi gerektiği üzerinde duruldu.

DGB olarak seçimler üzerinden düzeni etkin bir şekilde teşhir etme kararı alındı. Bu tanımlama üzerine yerellerde "7 Haziran, 1 Kasım, tekrar seçim" gibi başlıklar üzerinden tartışmalar, forumlar, söyleşiler örgütlenecek. Düzenin seçim oyununu teşhir eden anketler yapılacak. "Düzene karşı devrim" vurgusu taşıyan alternatif pusulalar dağıtılacak. DGB, seçimlere karşı tutumunu yazılı bir açıklamayla kamuoyu ile paylaşacak.

Seçimler için belirlenen başlıca şiarlar ise şu şekilde; "Sandıkların değil, korkularını büyütelim.", "Sermaye seçimini yaptı. Sen de seçimini yap.", "Düzenin değil DGB meclislerinde buluşalım.", "Sen de seçimini yap; kayıtsız kalma."

4- 6 Kasım YÖK

Mecliste öncelikle YÖK'ün üniversite gençliği için ne anlam ifade ettiği vurgulandı. '80 darbesi ve sonrasında öğrenci hareketliliğini durdurmak ve düzenin yoz, bireyci, kariyerçi kültürünü gençliğe daha etkili bir şekilde anlatabilmek, üniversitelerde yasakçı, baskıcı bir ortam yaratabilmek için sermaye devletinin kullandığı en önemli araçlardan biri olan YÖK, bu anlamıyla 6 Kasım öncesi ciddi bir teşhir çalışmasının konusu olması gerektiği vurgulandı. 6 Kasım'ın eskiden gençliğin 1 Mayıs'ı olarak nitelendirildiğini ancak son dönemlerde YÖK eylemliliklerinin eski güç ve etkisini yitirdiği üzerinde duruldu.

Çoğu üniversite öğrencisi YÖK'ün varlığı ve anlamından habersiz. Bu anlamıyla yerellerde YÖK'ün ne anlama geldiğini anlatan teşhir çalışmaları yapmak, 6 Kasım'dan önce yerellerde YÖK konulu söyleşiler

ve forumlar düzenlemek, 6 Kasım'da ise gençliğin örgütlü-örgütsüz tüm kesimlerine YÖK'e karşı birleşik eylem çağrısında bulunma kararları alındı. "6 Kasım eylemleri okullarda oluşturulan siyaset yasaklarının kırılma noktası olabilir" denilen tartışmalarda, 1 Kasım sürecini bahane ederek sermaye devletinin üniversitelerde yaratmaya çalıştığı "siyaset yasağı" baskısının, 6 Kasım'da kırılabileceği ifade edildi. 6 Kasım'da ortaya çıkabilecek güçsüz bir tablonun sermaye devletini ve onun yasakçı zihniyetini daha da cesaretlendireceği üzerinde duruldu.

6 Kasım için öne çıkan şiarlar ise; "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "YÖK, polis, medya; bu abluka dağıtılacak!" oldu.

5- Genel kurul

Bu gündem altında DGB'nin her sene yapacağını kuruluşunda duyurduğu genel kurulların anlamı ve önemi tartışıldı. Genel kurulun en az yaz kampı kadar önemli olduğu, DGB'nin toplam çalışmasının bir sonucu olacağı vurgulandı. DGB II. Genel Kurulu'nun misyonu ise, DGB'yi güçlendirmek ve bu temelde büyütme, devrimci bir gençlik hareketi yaratmak için bir adım daha öne çıkmak olarak belirlendi.

Genel kurulun tarihine, yerine Türkiye meclisinde karar verildi. Buna göre; Devrimci Gençlik Birliği Genel Kurulu 5 Mart Cumartesi günü Ankara'da yapılacak. Ankara'da nerede yapılacağına dair öneriler alındı. Yer önerilerini Ankara DGB'nin ele alacağı belirtildi.

Yapılan tartışmalar çerçevesinde DGB Türkiye Meclisi, üniversitelerin vize ve final dönemlerini göz önünde tutarak genel kurul tarihi için en uygun tarihin 5 Mart olduğu sonucuna varmıştır. Genel Kurulun 2015 değil de 2016'ya sarkmış olmasının öz eleştirisini de veren Meclis, değerlendirmelerinde 5 Mart'ı en uygun tarih olarak saptamıştır.

Türkiye Meclisi ile genel kurul arasına ciddi ve somut görevler koyan DGB bu süreci dolu dolu geçirip güçlü bir genel kurul yapmayı önüne hedef olarak koydu.

Devrimci Gençlik Birliği Genel Kurulunu "Geleceğe yürüyoruz. 5 Martta Ankara'da buluşuyoruz." şiarıyla örgütleyecek.

DGB kurum üzerinden çalışma yürüttüğü alanlardan atölye çalışmalarını da genel kurula yansıtarak bir Genel Kurul etkinliği de örgütleyecek. Bu anlamıyla kimi yereller resim sergisi, müzik, halk oyunları, sinevizyon, şiir gibi etkinlik görevleri aldılar.

Genel kurulun gündemleri ve duyurusunun yapılacağı araçlar 14 Kasım'a kadar toplanacak olan yerel meclislerde tartışılacak.

6- Eğitim, yayın

Bu konu başlığı altında yerelerde yapılan eğitim çalışmalarının yanı sıra kimi temel konular açısından merkezi tartışmalara da ihtiyaç duyulduğu üzerine duruldu. Bu ihtiyacın kendisini DGB yaz kampında yürütülen tartışmalarda ön plana çıkardığı söylendi.

Buna göre; daha önce MYK tarafından belirlenen "Emperyalist savaş ve ulusal sorun", "Kadın sorunu", "Çevre sorunu", "Mesleki Eğitim, Meslek Yüksek Okulları" konu başlıklarıyla MYK'da bir görev paylaşımı yapıldığı, bu konular üzerine genel kurul tarihine kadar kapsamlı bir hazırlık yapılacağı ve genel kuruldan sonra yereller dolaşarak seminerler verileceği duyuruldu.

Yayın konusunda yerel fanzin ve bültenler, sosyal medya kullanımı, internet sitesi tartışıldı. Fanzin ve bültenlerin son durumları hakkında bilgilendirmeler yapıldı. Yerel çalışmalar için önemlerinden bahsedildi. Sosyal medya kullanımındaki kimi aksaklıklar ve yanlışlıklar aktarıldı. Yerellerden yeteri kadar merkezi

yayın kanallarının beslenmediği üzerinde duruldu. İnternet sitesinin ise yapım aşamasında olduğu belirtildi.

Ek Gündemler;

1- İletişim ve koordinasyon sorunu

Bu alanda oluşacak bir sorundan MYK'nın sorumlu olduğu, MYK'nın en önemli görevlerinden birinin iletişim ve yereller arası koordinasyonu sağlamak olduğu vurgulandı.

2- Meslek Yüksek Okulları

Meslek Yüksek Okullarına nasıl müdahale edilmesi gerektiği üzerinden bir tartışma yürütüldü. Meslek Yüksek Okullarının akademik ve politik durumları tartışıldı. Bu alanda Meslek Yüksek Okulları öğrencisi DGB'lilerin birleşebileceği ya da her yerelde bir pilot Meslek Yüksek Okul seçilebileceği önerildi. DGB Meclisi MYO'ları her yerel meclisin gündemine alması gerektiği konusunda kanaat getirdi. Ayrıca eğitim çalışmaları kapsamına da alınan "Mesleki eğitim ve MYO'lar" konusunda bu alanın ve müdahale araçlarının derinlemesine işleneceği vurgulandı.

Sonuç olarak

DGB yaz kampının ardından ilk Türkiye Meclisi'ni başarılı bir şekilde gerçekleştirdi. Yaz kampından Türkiye Meclisi'ne kadarki dönemin kapsamlı bir değerlendirmesini yaparak kendi eksikliklerine de dikkat çekti. Bu eksiklikleri giderebilmek adına ileriye dönük somut kararlar aldı. Bu anlamıyla verimli bir Türkiye Meclisi'ni geride bırakmış olduk. Şimdi yapılması gereken Türkiye Meclisi'nde ortaya konan iradeyi sokaklara, kampüslere taşımaktır.

DLB meclisleri toplandı

Gebze DLB: Liseliler DLB'ye!

Gebze'de düz ve meslek liselerinden öğrencilerin katılımıyla 1 Kasım tarihinde Devrimci Liseliler Birliği (DLB) meclis toplantısını gerçekleştirdi. Mecliste ilk olarak Ankara Katliamı üzerine konuşuldu, devlet eliyle gerçekleştirilen diğer katliamlardan söz edildi.

Mecliste liseliler okullarında yaşadıkları sorunları anlattılar.

Liselilerin örgütlenmesinde yaşanan zorlanma alanlarına dair yapılan tartışmada liselerde nasıl çalışmalar yürütüleceğine dair deneyimler paylaşıldı. Liselilerin birliğini güçlendirme hedefiyle sonlandırılan toplantıda, düzenli meclis toplantılarını gerçekleştirme ve meslek liseli öğrencilerin sorunları üzerinden çalışmalar yürütme kararı alındı.

Kartal'da DLB yerel meclisi toplandı

29 Ekim tarihinde Kartal Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nde, DLB'nin yerel meclis toplantısı gerçekleştirildi. "Düzen partilerinin, dinci-gerici-faşist çetelerin merkezi haline getirilen liseleri devrim fikrinin hayat bulduğu alanlar haline getirmek için çalışanlar bu mecliste!" sözleriyle başlayan meclis toplantısında ilk olarak saygı duruşu yapıldı.

Saygı duruşunun ardından DLB'nin hazırladığı "Devlet Dersinde Katledilen Çocuklar" adlı sinevizyonun gösterimi gerçekleştirildi. Gösterimden sonra şiir topluluğu sahne aldı.

Bir DLB'li, devletin katliamcı kimliğini teşhir etti ve liselerde de dinci-gerici eğitim sistemini yaygınlaştırarak sorgulamayan gençler yetiştirmeye

çalıştığını vurguladı.

Meslek liselerinde de geleceğin kölelerini yetiştirmek için sermaye sınıfının uğraştığını ve bu alanları da ucuz iş gücü olarak kullandığını belirtti. Konuşmanın ardından meclis toplantısına ara verildi.

İkinci kısım müzik dinletisi ile başladı. Sonrasında serbest kürsü kısmına geçilmesiyle liseliler kendi kürsülerinde okulda yaşadıkları sorunları dile getirdiler. Tartışmalar 'DLB nedir?' sorusu ile devam etti.

Meclis toplantısı halaylar çekilerek sonlandırıldı.

"Karanlığa ışık, sessizliğe çığlık oluyoruz!"

Devrimci Liseliler Birliği, Ankara il meclisini 29 Ekim günü topladı. DLB'liler yeni eğitim-öğretim yılının başlangıcından bu yana yürüttükleri çalışmalarını değerlendirdiler.

İl meclisi, saygı duruşuyla başladı. Ardından bir liseli ülkedeki rejim krizini değerlendirerek, AKP'nin gün geçtikçe saldırganlaştığını, ilericileri, devrimcileri tutukladığını, gözaltına aldığını söyledi ve bunlar karşısında devrimcilerin asla teslim alınamayacağını vurguladı.

Emperyalist savaş, kadın sorunu ve eğitim sistemi üzerine birer konuşma yapıldı. Meslek liseliler de toplantıda deneyim aktarımı yaptılar.

Konuşmaların ardından tartışmalara geçen DLB'liler, karşılaştıkları zorluklar karşısında, sabırla, inatçılıkla faaliyet yürüteceklerini vurgulayarak meclis toplantısını sonlandırdılar.

Liselilerin Sesi / Gebze-Kartal-Ankara

Kadının tarihsel ezilmişliğinin ve köleliğinin en zorlu halkası: Din

Tanrı bir erkek ve kadın yarattı. Kadından erkeğe boyun eğmesini istedi. Kadın boyun eğmeyi reddedince lanetlendi ve cennetten kovuldu. Lilith’i adı, şeytan ilan edildi ve onun yeni doğan bebekleri boğazlayarak öldürdüğü rivayet edildi. Bu yüzden loğusa kadınlar kırmızılara bürünerek Lilith’in gazabından sakındılar bebeklerini. Bir de Havva vardı. Lilith, Adem’e boyun eğmeyi reddedince Adem’in kaburgasından yaratılan uysal kadın figürü. Uysal ama yine de her an başkaldırmaya ve suça meyilli Havva. Nitekim ilk günahı işleyen de o oldu. Adem’i baştan çıkararak yasak elmayı yiyen Havva yeryüzüne atıldı ve yazgısı Adem’e emanet edilerek cezalandırıldı. Böylece tanrı erkek cinsiyle, şeytan ise kadın cinsiyle bütünleşti. Zira üç büyük tek tanrılı dinden biri olan İslamiyet’in farz olarak buyurduğu ibadetlerden biri olan Hac’cın bir ritüelinin şeytan taşlama olması da boşuna değildi. Çünkü şeytan niyetine taşlanan Paganizmin üç kadın tanrıçası El Lat, El Uzza ve El Menat’ın putlarından başka bir şey değildi...

Din, insanlık tarihinde oldukça geç dönemlerde ortaya çıkmış bir olgudur. İnsan evrimiyle ve düşünme yetisinin gelişimiyle paralel bir seyir izlemekle birlikte, arkeolojik verilerin ışığında; dinsel betimlemelerin ancak 50 bin yıldan beri var olduğu söylenebilir. İlk dinsel betimlemeler insanın doğa karşısında hissettiği güçsüzlük duygusunu aşma refleksinden doğdu. Toplumsal bir kurum olarak din, bu ilk nüvelerin bağrında gelişti ve doğa karşısındaki güçsüzlük kompleksini sürdürmeye devam etti.

Peki dinin kadın düşmanlığının kökeninde ne var? Bu soruyu yanıtlayabilmek için insanlığın tarihsel gelişimini incelemek, aynı zamanda dinin bu gelişim seyri içerisindeki dönüşümünü izlemek gerekiyor. Ana tanrıçadan şeytanlığa uzanan yolda kadının yenilgisi nerede başlıyor?

İnsanlığın incelenen en eski tarihinde klan-kabile yaşamı söz konusuydu. Bu topluluklar avcılık ve toplayıcılıkla yaşamlarını idame ettiriyorlar ve mağaralarda, ağaç kovuklarında yaşıyorlardı. Ana hukukunun hüküm sürdüğü bu toplumsal düzende çok eşlilik (poligami) geçerliydi ve bu durum çocuğun babasının değil de annesinin kesinlikle bilinmesine imkan sağladığı için ana-kadının topluluk içindeki rolü önemliydi. Kadın klanın atası sayılıyordu. Bu toplumsal örgütlenme biçimi ‘anaerkil’ tanımına olanak sağlasa da kadının erkek cinsi üzerindeki baskı ve tahakkümü anlamına gelmiyordu. Yani insanlığın ‘İkel-komünal’ diye nitelenen bu tarihsel döneminde din, kadını aşağılamanın bir aracı olmaktan uzaktı. Zira totemizm ve çoktanrıcılık İkel topluluklarda dinin en yaygın biçimleriydi. Hatta kadının kutsal ruhlarla iletişim kurduğuna inanılıyordu.

Evrimsel süreçle birlikte (bilgi birikiminin artması, İkel aletlerin gelişimi vs.) avcılık ve toplayıcılığın önemini yitirmesi ve tarımın yanı sıra hayvancılığın gelişmesi toplumsal düzende köklü değişimlere neden oldu. Toplumsal ilişkilerin alt üst olarak ortaklaşa mülkiyetin yerini özel mülkiyetin doldurması, üretim araçlarına sahip olan erkeğin kadının hukukunu yerle

bir ederek iktidar olması ve insanın insan üzerindeki ilk sömürü biçimi köleliğin ortaya çıkışıyla beraber baskı örgütü devlet kurumunun oluşması hemen hemen aynı tarihsel döneme tekabül etti. Bu çağda, yüzyıllarca sürecek olan sınıfsal ve ataerkil baskının tohumları atıldı. Din de bu koşullara ayak uydurarak egemen sınıfın elinde, ezilen sınıfları denetim altında tutmanın aracı haline geldi. Tanrının cinsiyeti belirginleşti ve ilk köleci devletlerin erkek kralları tanrı ünvanına kavuştu.

“Ta eski zamanlarda, bilgili-görgülü yönetici sınıflar yığınlar üzerindeki etkisini sürdürdükleri aldatmacaların bir sözcüğüne bile inanmazlarken; dinden düzenin korunmasının ideolojik kuvveti olarak, Marx’ın formüle ettiği gibi halkın afyonu olarak yararlanılmıştı. Daha eski Mısır rahipleri, tanrının heykellerini kendi kendilerine hareket ettirerek mucizeler ‘imal ediyorlardı.’ Ciceron, dinin kadınlar ve kölelere göre olduğunu bildiriyordu.” (G. Politzer, Felsefenin Temel İlkeleri)

Bilimsel bilginin gelişimi ve materyalist sorgulamalar dinin muhtevasını değiştirdi. Tektanrılı dinler ve genesis (yaratılış) kavramları ortaya çıktı ve kutsal kitaplar aracılığıyla yaygınlaştırıldı. Ezilen sınıflar arasında hızla yayılan tektanrılı dinler özellikle köleler ve kadınlar açısından paha biçilmez bir baskı aracına dönüştü. İktidar ataerkil karakterini sağlamlaştırdı ve toplumsal eşitsizliklerin tanrının buyruğu olduğuna köleleri inandırdı. Üretim araçlarının gelişimi toplumsal ilişkileri değiştirmeye ve şekillendirmeye devam etti. Tarımın ve toprak mülkiyetinin öneminin artması iktidar ilişkilerinde de değişimlere neden oldu ve insanlık tarihinin üçüncü büyük ve yüzyıllarca sürecek olan toplumsal düzeni feodalizmin gelişimi başladı. Din bu yeni düzene de hızla uyum sağladı. Tektanrılı dinler feodalite çağında palazlandı ve toplumsal baskının temel kurumlarından biri haline geldi. Kadın cinsi bu dönemde toplumsal saygınlığını iyiden iyiye kaybederek ‘baştan çıkarıcı’ ‘şeytan’ ‘cadı’ gibi yaftalarla eve kapatıldı. Bu durum burjuvazinin ‘rönesans’ devrine ve sonrasında kapitalist ilişkilerin şekillenme sürecine kadar en katı biçimiyle sürüp gitti.

Tektanrılı dinlerin doğuşu belli tarihsel ve toplumsal koşullarla ilgiliydi. Bu nedenle tektanrılı dinin her üç versiyonu da ortak özellikler göstermektedir. Zira bu dinsel sistemlerin tümü kadınların ‘doğasına’ statüsüne ve rolüne ilişkin kurallar koyarken içinde doğdukları ve karşılığında meşrulaştırıp pekiştirdikleri ataerkil sınıflı toplumların ihtiyaçlarını gözetmişlerdir. Zaten her üç tektanrılı dinin doğduğu Ortadoğu bölgesinde kadınların ikincileşmesi olgusu kölelik sisteminin ortaya çıkması ve kent devletlerinin oluşmasıyla birlikte gerçekleşmiştir.

Ataerkil sınıflı toplumlar ilk elden Ana Tanrıça figürüne saldırmış ve tanrının cinsiyetini erkek olarak belirlemiştir. Kadının doğurganlığı nedeniyle yaratıcı olma kudreti elinden alınmış ve bu güç mutlak erkek tanrıya iade edilmiştir. Bu kadarla da kalınmamış kadın birey olarak tasfiye edilmiş ve insanlar (erkekler) için yaratılan zevceler rolüne büründürülmüştür. Hatta tektanrılı dinlerin ortak yaratılış öyküsünde olduğu gibi

kadın ilk günahı işleme ve erkeği baştan çıkarma filleri nedeniyle lanetlenmiştir.

Havva’nın ‘suçu’ üzerine tektanrının koyduğu bu lanet, onun ve cinsinin yaşamı boyunca ikincil ve erkeğe göre aşağı konumda kalmasının meşru gerekçesi olmuştur. Havva şahsında, kadının tanrı buyruğuyla erkeğin hakimiyeti altına sokulması ataerkil düzenin temel yasasının uygulanmasını kolaylaştırmıştır. Kadının bedeni ve cinselliği üzerindeki denetim (soyun devamı ve zenginliklerin paylaşılması açısından gerekmektedir) sınıflı toplumların yasalarıyla tam bir uyum içinde bugüne dek gelmiştir.

Çünkü kadının ‘yazgısı’ kapitalist sistemde de değişmemiştir. Ortaçağ karanlığına savaş açtığını iddia eden burjuvazi, kilisenin siyasal erkini elinden almış olsa da özellikle kadını ilgilendiren dinsel dogmalara dokunmadı. Bu durum Yahudilik ve İslamiyet’te de aynı biçimiyle yaşandı. Yeni toplumsal sistem ataerkil karakterini koruyarak başka biçimlere büründü. İnsanlığa eşitlik, özgürlük vaat eden burjuvazi modern köleliğin kapılarını araladılar. Ve din; tıpkı yüzyıllar önceki gibi bugün de modern köleler ve onların kadınları için baskı misyonu üstlenmiş oldu. Çünkü din sınıfsal karaktere büründüğü andan itibaren, egemen sınıfların elinde fakat ezilenlerin kitlesel olarak biat ettikleri bir kurum olma özelliğini hiç kaybetmedi. Burjuvazi bunun bilincindeydi ve onu tamamen tasfiye etmek yerine sınıf çıkarlarına adapte etmeyi ve onu etkili bir silah olarak kullanmayı daha uygun buldu.

Öte yandan kadının köleliğinin ve ikinci cins konumunun kaynağı din değil, üretim ilişkilerinde tuttuğu yerdir. Din yalnızca değişen sistem ve koşullara uyum sağladı. Zira dinsel dogmalardan arınmış toplumlarda kadın cinsinin açık veya örtülü bir biçimde ezilmeye ve aşağılanmaya devam etmesi, kadının ezilmişliğinin kaynağının daha derinlerde olduğunu göstermektedir. Buna rağmen din, kadının özgürlük mücadelesinde kırılması gereken en zorlu halkalardan biri olmaya devam etmektedir.

İnsanlığın gerçek eşitliğe ve özgürlüğe kavuşacağı sosyalizmde inanç ve vicdan hürriyeti saklı kalmakla birlikte, dinsel dogmalara karşı sistematik bir mücadele yürütülecektir. Kadın cinsi bin yılların kölelik zincirlerini ancak böyle kırabilecek, kendisini köleliğe mahkum eden sınıfsal ilişkileri parçalayabilecektir. Ve elbette dinsel dogmalar başta olmak üzere kadını aşağılayan ve yok sayan töre, gelenek ve inançların tümü bilime yenik düşecek ve tarihin çöplüğüne gömülecektir.

Kaynakça

- 1- F. Engels, *Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni*
- 2- Zubruti *Mitropolski Kerov, İkel, Köleci ve Feodal Toplum*
- 3- G. Politzer, *Felsefenin Temel İlkeleri*
- 4- Fatmagül Berktaş, *Tektanrılı Dinler Karşısında Kadın*

Kadın cinayetleri devam ediyor

Sermaye devletinin kadın katillerini “iyi hal” ve “tahrik” söylemleriyle ödüllendirmesi kadın cinayetlerine yol açmaya devam ediyor.

Antakya'da 3 Kasım'da yaşanan olayda, bir fırında çalışan Nedim Ünal, saat 14.00 sularında boşanmak için ayrıldıkları Serap Ünal'la karşılaştı. Aralarında çıkan tartışmanın ardından Nedim Ünal yanında getirdiği pompalı tüfekle Serap Ünal'a ateş etti. Katil eş, daha sonra aynı tüfekle intihar etti.

Balıkesir'de Fatma Şenses (57) adındaki kadın evli olduğu Salih Şenses'e (67) boşanma davası açarak ayrıldı. Ancak Salih Şenses, Fatma Şenses ve annesi Fatma Yılmaz'ı (83) 3 Kasım günü kurşun yağdırarak katletti.

Ardından Gönen Vergi Dairesi'nde çalışan kayınbiraderi İsmail Yılmaz'ın (49) işyerine giden Şenses, kayınbiraderini de öldürerek kaçtı. Şenses Bandırma'da otomobilinde yakalandı.

Kütahya'da ise Nil Turan (30) adındaki kadın ayrıldığı eşi tarafından 3 Kasım'da katledildi. Polislerle birlikte eve eşyalarını almaya giden kadın, Erhan Turan (32) tarafından av tüfeğiyle vurularak katledildi, iki polis de silahla yaralandı.

İstanbul Bağcılar'da bir tekstil fabrikasında çalışan Zübeyde Yüksel, beraber yaşadığı Aziz Yılmaz tarafından 30 Ekim'de vurularak katledildi. Cinayetin ardından havaya ateş ederek kaçmaya çalışan Yılmaz, işyerinin önündeki caddeye çıktıktan sonra intihar etti.

28 Ekim gecesi **Pendik** Tersaneler Köprüsü D-100 bağlantı yolunda 37 yaşındaki Hakan Ü., 34 yaşındaki eşi Ayşe Bilgehan Ü. ile tartışmaya başladı. Aracı yol kenarına çeken Hakan Ü., silahıyla Ayşe Bilgehan Ü.'ye 6 el ateş ederek öldürdü. Katil eş daha sonra polisi arayarak teslim oldu.

İzmir'in Torbalı ilçesinde Metin G., 28 Ekim'de eşi Nurcan G.'ye saldırdı. Bıçakla yaralanan Nurcan G., evinin alt katına inerek saldırıdan kurtulmaya çalışsa da Metin G.'nin ikinci saldırısı ile hayatını kaybetti. Katil, daha sonra intihar girişiminde bulundu.

Mersin'de eski eşi Ali Kapu'nun saldırısına uğrayan Şenay Öz isimli kadın, 26 Ekim'de kızının yanında tabancayla vuruldu. Boynuna ve göğsüne isabet eden kurşunlarla ağır yaralan Öz, bu haldeyken de Kapu'nun işkencelerine maruz kaldı. Ağır yaralanan Şenay Öz, kaldırıldığı hastanede hayatını kaybederken katil Kapu, gözaltına alındı.

Zonguldak'ın Çaycuma ilçesinde 27 yaşındaki Selma İnam, şiddetli geçimsizlik nedeniyle ilaç içerek intihara kalkıştı. Hastaneye kaldırılan Selma İnam, tedavisinin ardından babasının evine döndü. Akşam saatlerinde eve giderek kadını ikna etmeye çalışan 29 yaşındaki maden işçisi Özden İnam, eve dönmeyi kabul etmemesi üzerine 25 Ekim tarihinde kadına saldırdı.

Selma İnam 9 yerinden bıçaklanarak yaralanması üzerine hastaneye kaldırıldı ancak tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Düzen yargısı tecavüzcülere yol gösteriyor

Kadın katillerini ve tecavüzcüleri “haksız tahrik”, “iyi hal indirimi”, “rızası vardı”, “bağırmadı” gibi gerekçelerle cezasızlıkla ödüllendiren sermaye yargısı bu suçların devam etmesine ve katillerin, tecavüzcülerin ifadelerini buna uygun vermelerine neden oluyor.

Bunun son örnekleri Diyarbakır'da 14 yaşındaki Z.B'yi darp ederek tecavüz eden 22 yaşındaki Y.T'ye “saygın tutum” denilerek ceza indirimi uygulanması ve müzisyen Değer Deniz'i tecavüz ederek öldüren C.M'nin “erkeklığime dokundu, öldürdüm” şeklindeki savunması oldu.

“Saygın tutum” indirimi

Diyarbakır 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada savcı, Y.T'nin ‘Beden ve ruh sağlığını bozacak şekilde cebir kullanarak çocuğun nitelikli cinsel istismarı’ ve ‘Çocuğa karşı cinsel amaçla kişiyi hürriyetinden yoksun kılma’ suçlarından 43.5 yıla kadar hapisle cezalandırılmasını talep etti.

Mahkeme, Y.T'yi “Çocuğun nitelikli cinsel istismarı” ve “Cinsel amaçlı kişiyi hürriyetinden yoksun kılma” suçlarından 14 yıl hapis cezasına çarptırdı. Ancak “sanığın saygın tutumu” diyerek bu cezayı 11 yıl 8 aya düşürdü.

“Sözleri erkeklığime dokundu, öldürdüm”

5 Mayıs 2015'te İstanbul'da Değer Deniz'e tecavüz ederek öldüren C.M'nin ifadesi de erkek egemen düzen yargısının “haksız tahrik” indiriminden yararlanmak üzerine kurulmuştu.

3 Kasım'da görülen duruşmada C.M. “Odada tek taş yüzük gördüm, ne olduğunu sordum. ‘Sen 15 gün yoktun, bir arkadaşımın hediyesi’ dedi. Kışkırdım. Sözleri erkeklığime dokundu. Dayanamadım, öldürdüm” diyerek kendisini savundu.

Duruşma 25 Aralık'a ertelendi. Ancak düzen yargısının C.M. hakkında “haksız tahrik” indirimi vermesi çok da şaşılacak bir durum olmayacaktır.

Zira Deniz ailesinin avukatları da C.M'nin ifadesinin kendilerini şaşırtmadığını, bu tür davalarda artık sanıkların benzer şekilde ifade verdiklerini ve bunun nedeninin ise bu yönde verilen yargı kararları olduğunu belirtti.

Kartal EKK'dan SeraPool işçilerine ziyaret

Pendik'te bulunan SeraPool fabrikasında DİSK'e bağlı Cam Keramik-İş Sendikası'nda örgütlenme çalışması yürüttükleri için işten atılan, hakları ödenmeyen işçilerin direnişinin 143. gününde (31 Ekim) Kartal Emekçi Kadın Komisyonu işçilere ziyaret gerçekleştirdi. Patronun işçilere karşı açtığı davanın görüleceği 20 Kasım'ı bekleyen işçiler fabrika önünde kurdukları çadırlarında direnişlerine devam ediyorlar. Kartal EKK'nın SeraPool işçilerine gerçekleştirdiği ziyarette gündemden seçimlere, kadına yönelik şiddetten üretimi durdurmanın ve toplu grevlere çıkmanın önemine kadar bir çok konuda sohbetler edildi, Kavel ve Greif direnişleri anlatıldı. SeraPool fabrikasında 23 yıldır çalışan bir kadın işçinin yıllar öncesinde doğumun son anına kadar fabrikada çalışması ve eve yürüyerek gitmek zorunda bırakılmasından kaynaklı bebeğini kaybetmesi, çalışma

koşullarının ağırlığını ve burjuva sınıfının kâr hırsı uğruna neler yapabileceğini gözler önüne seriyor. Patronların direnişten kaynaklı kaybettiklerinin telafi edilmesini istemesine karşılık kadın işçiler “kaybettiğimiz evlatlarımızı nasıl telafi edecekler?” diyerek tepkilerini dile getiriyorlar.

Ürettikleri ürünün sadece 1 metrekaresinin 800 TL'ye satıldığını ve günde en az 400-500 metre ürünün çıktığını söyleyen işçiler patronun kendilerine aylık 900 lira maaş verdiğini belirterek aradaki eşitsizlikten ve adaletsizlikten bahsettiler. Yaklaşan 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nün tarihçesi kısaca aktarılarak Kartal Emekçi Kadın Komisyonu'nun 15 Kasım Pazar günü yapacağı “kadına yönelik şiddet” konulu söyleşiye çağrı yapıldı ve EKK'nın “Yaşamak için sosyalizm” şiarlı bildirisi dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal

Kadınlar ve yağmurlar

K. Eham

Arap yarım adasından Babil'e, Mezopotamya bozkırlarından Hint Okyanusu'na kadar esen bir rüzgârın peşinden sürüklediği ve ancak insanlığın mazhar olabildiği bir takım acıları yüklenmiş bulutlar... Bu bulutlar her mevsim soğğun ve fırtınanın habercisi gibi dolaşırlar diyarlar boyu. Uğradığı her köye yabancı, fakat yine de misafirperver karşılanan bir gezgin misali, nereden gelip nereye gittikleri hiç belli olmadan. Konargöçer kabileler nasıl katar katar yol alırsa, öyle dingin öyle kararlı aşarlar mavi çölün kurağını. Öyle mahzundurlar...

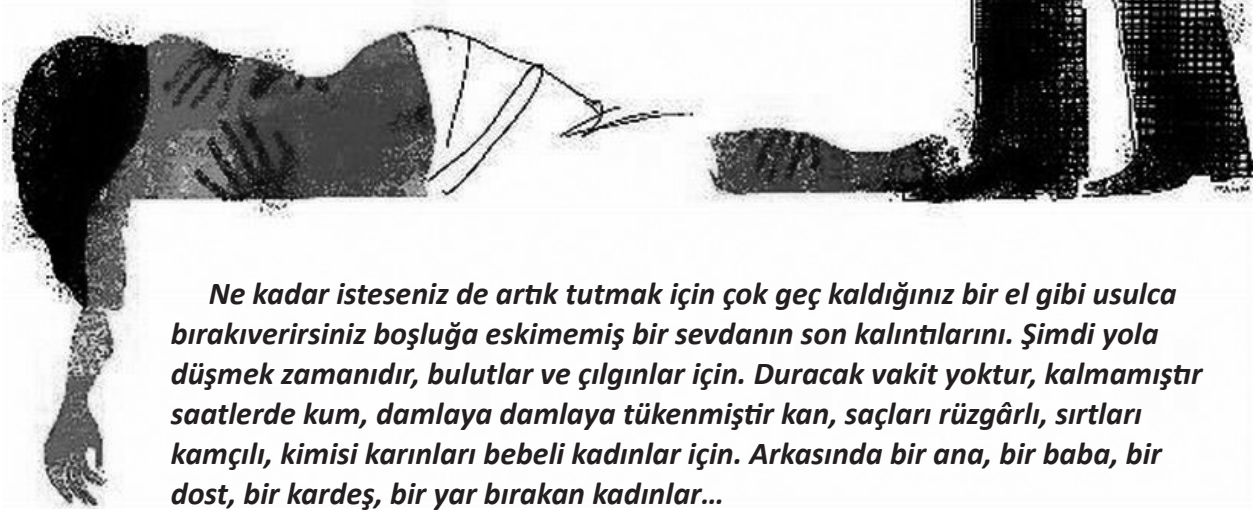
Yağmur çalıyor kapıyı. Biraz mavi, biraz asabi... Yağacak belli ki, kararlı. Yağacak yağmasına fakat, önce beklemesi var. Zamanın, bir fidan büyütür gibi ağır ağır akışı sonunda ağaçtan meyve düşercesine ani kırılverecek saatler ortasından. Beklemek zorunda şimdi yağmur. Yağsa kıyamet kopacak. Yağsa kıyamet... Yağsa...

Siyah bir pelerin gibi örtülürken gecenin üzerine karanlık, saydam bir adım beliriyor yıldız gölgelerinin arasından. Bu adımlar onun. Yedi annenin mirasını, yedi kurbanın kanını taşıyor damarlarında.

Ev sessiz. Katlanmış çamaşırları, yıkanmış bulaşıkları ve tarifi imkânsız bir boşluğu bırakarak ardında çıkıp gitmiş belli ki çoktan. Bu terk ediş sırasında yapayalnız olduğu ürkek bakışlarının duvara bıraktığı izlerden belli. Zaten hayatı boyunca hep yalnızdı. Oysa bedeninde mor yanardağlar gibi sızlayan volkanlar kadar kalabalıktı içi. Çocukluğu, çocuk olduğu kadar öksüzlüğü vardı. Böylece sonu her zaman belirsiz bir yolculuk olduğunun sırrına ermeden hayatın ve bir damla bile içmeden sihirli suyundan bin türlü güzelliğin, gidiyordu işte. Ağlayan üç yaşında bir çocuk kalıyordu ardında, kim bilir hangi el kucaklarında anasının ne kadar da hayırsız bir kadın olduğunu beynine nakış gibi işleyen zehirli sözlerin tesiriyle büyüyecek.

Anası... Ah bilmiyorsun küçüğüm, bir gece yarısı yağmur çalarken kapıyı, baban beyninden vurdu ananı. Senin kokuna doyamadan düşüverdi yere zayıf düşmüş bedeni ince bir gül dalı gibi. Seni alıp götürdüler, görme diye. Görmedin. Belki de hiç soramayacaksın; nereye gider bu bulutlar?

Fakat yüklendikleri acıların yüce dağlar ardında uzun süre beklemiş çığlar gibi derinden ve sessiz büyümekte olduğu ve bir gün öylesine ani ve gür bir çağlayan gibi içinden boşanvereceği zaman kollarını ellerini göğe kaldırmış kadınlar tarafından. Bir adak adanırken yolculuğun en tehlikeli durağına varılır, yani

Ne kadar istesenez de artık tutmak için çok geç kaldığınız bir el gibi usulca bırakıverirsiniz boşluğa eskimemiş bir sevdanın son kalıntılarını. Şimdi yola düşmek zamanıdır, bulutlar ve çılgınlar için. Duracak vakit yoktur, kalmamıştır saatlerde kum, damlaya damlaya tükenmiştir kan, saçları rüzgârlı, sırtları kamçılı, kimisi karınları bebeli kadınlar için. Arkasında bir ana, bir baba, bir dost, bir kardeş, bir yar bırakan kadınlar...

artık geri dönülemeyecek o noktaya...

Yağmur çalıyor kapıyı. Israrcı, sağanak... Bir çığlık gibi yırtıyor evlerin çatılarına kar olup birikmiş sessizliği. Yarım ay çizilirken üç bin yılın gecesinde gök kubbe üzerine, eskimemiş bir cümbüşün ezgisi ile durmadan raks eden bir Çingene biraz daha kırmızı katıyor gecenin tuvaline.

Sokak tenha, yollar boş. Karanlıkta yolları kesişen iki gölgeden yalnızca biri galip gelmiş. Avuçlarında parçalanmış son kadehten dökülen, bedeni üzerine ölü bir hayvanın ağırlığına leş gibi serilmiş adamın saçlarından damlıyor. Saçları arasında cam kırıkları ile cismi insana benzeyen, ismi ise bilinmeyen mahlûkun havaya karışan nefesi bir sis olup çöküyor sokağın üzerine. Bu sisler arasından işte böylece solup gidiyor çingenenin gülü.

Dişleri yerine sanki birer çivi çakılmış ve yanakları yerine sanki üç dağların engebese kazınmış katil için fazla narin bir kurbandın sen kızım. Cümbüş bir daha çalınmamacasına yere düşmeden evvel, kızının ardından kalan bir babanın beton gibi katı sessizliği içinde titreşen ellerin gölgesi düştü şimdi Arnavut kaldırımlarına, cümbüşün sahibinin aklından geçirdiği son soru göğe asılı duran yarım ayın köşesine asılı kaldı.

Bir uzun hava gibi dinlersiniz onların uğultulu fısıldayışlarını. Uzaktan, çok uzaktan geçen bir gemiyi seyre dalar gibi izlersiniz onların semaha durur gibi ahenk içinde döne döne yol alışlarını. Sanki içinizden bir parça da onlarla birlikte ağır ağır uzaklaşıyor.

Yağmur çalıyor kapıyı. Çok beklemiş, fakat yorulmamış bir yolcu gibi vakur... Çıplak bir beden, hareketsiz, yerde yatıyor. Tüm bu hareketsizlik için fazla hareketli etraftaki gölgeler. Biri sigara yakıyor, biri deklanşöre basıyor. Kendilerine biçilen sefil yaşamın süresi daha dolmadı, kan kokan nefesleri henüz sonuncusunu bulmadı. Çıplak beden, hareketsiz, yerde yatmaya devam ediyor. Silah tutan elleri hafif açık kalmış, avuç içleri terli. Düşmanla yüzleşen bir savaşçının gergin cesareti ile hareketsiz ama dipdiri bir ten, bir can, bir canan... Düzlüğe indiğinde avlanan vahşi bir dağ kekligi gibi uzanıyor yerde yıldızları kendine evindarı eden o esmer, o yiğit kadın.

Sol bacağından kan sızıyor, sanki bir beden değil insanlığın açık yarası kanıyor. Vicdan gibi, bir parça ekmek gibi, bir dala yeni konmuş kuş gibi bir şeyler aynı anda inciniyor. Hırçınlaşıyor uykusunda bebek, huysuzlanıyor. Durgun denizlerin dipleri bulanıyor, sular birbirine karışıyor. Sus oluyor sonra uzak bir evin bir odasında titrek yanan lamba, gecenin karanlığına karışıyor sönmez denilen ışığı. Aynı anda bin yürek, bin kafa, on bin yumruk aydınlanıyor o bir nefeslik ışığın akıyla. Kin kesiyor acı, kor kesiyor su, buz kesiyor ateş! Bıçak oluyor, mavzer oluyor öfke, anaların zılgıtlarında. Bir tilili çekiliyor ki hey dost, yankısı Munzur doruklarında, Ege kıyılarında, Çukurova'nın uçsuz bucaksız düzlüklerinde, sarp Hemşin yamaçlarında! Ekin oluyor Van, Van oluyor Muş'tan Bitlis'ten son trenle gelen kara haber...

Ne kadar istesenez de artık tutmak için çok geç kaldığınız bir el gibi usulca bırakıverirsiniz boşluğa eskimemiş bir sevdanın son kalıntılarını. Şimdi yola düşmek zamanıdır, bulutlar ve çılgınlar için. Duracak vakit yoktur, kalmamıştır saatlerde kum, damlaya damlaya tükenmiştir kan, saçları rüzgârlı, sırtları kamçılı, kimisi karınları bebeli kadınlar için. Arkasında bir ana, bir baba, bir dost, bir kardeş, bir yar bırakan kadınlar... Yaşamak için savaşan kadınların öyküsü tıpkı yağmur gibi, bu sancılı, bu efsunlu kervanın içindeki gizde yol alır. Şimdi dile gelmemiş bir vedanın son deminde bir kadın rüzgarlara karışır...

'10 ayda 346 kadın öldürüldü!'

Umut Vakfı, kadın cinayetlerine ilişkin olarak yaptığı açıklamada, son 10 ayda 346 kadının öldürüldüğünü belirtti.

Açıklamaya göre 2014 yılındaki ilgili vakalarda 306 kadın ve onları korumaya çalışan yakınlarıyla birlikte 314 kişi öldürüldü, 136 kadın ve yakını yaralandı. Bu yıl ise ilk 10 ayda 268'i tabanca, tüfek, bıçak gibi

çeşitli silahlarla olmak üzere 345 vakada toplam 346 kadın ve aile fertleri öldürüldü, bir kısmı ağır olmak üzere 73 kadın yaralandı. Toplam 46 koca, eski koca veya sevgili de eşini veya sevgilisini öldürdükten sonra aynı silahla intihar etti, intihar girişiminde bulunan bir koca yaralandı. Bir kısmı ağır yaralanan kadınların daha sonra ölüp ölmediği bilinmiyor.

Devlet hapishanelerde daha da saldırganlaşıyor

Sermaye devletinin devrime yönelik saldırılarının en vahşi ve şiddetli yanı devrimci tutsaklara yöneliktir. Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar ve 19 Aralık katliamlarında onlarca komünist, devrimci, yurtsever tutsak katledilmiştir. Ne var ki bu katliamlar, sermayenin saldırısıyla değil, tutsakların devrimci direnişleriyle anılmayı hak etmiştir. Devrimci tutsaklar bu katliamlar sırasında dahi teslim olmayarak yarattıkları direniş geleneğini canla, kanla tarihe kazımışlardır.

Hücre saldırısı tutsakları teslim almak için gerçekleştirilen en kapsamlı saldırdır. Devrimci tutsaklar yine can ve kan bedeliyle bu saldırı karşısında teslim olmamıştır. Teslim olmayan tutsaklara yönelik saldırılar da giderek yoğunlaşıyor. Başta hasta tutsaklar kelimenin tam anlamıyla, süreç içinde katlediliyor. Hapishanelerden sürekli, ölümsüzleşen hasta tutsak haberleri geliyor. Hasta tutsaklar serbest bırakılmadığı gibi ya tedavileri yapılmıyor, ya da tedavi adı altında işkenceye uğruyor.

Hasta tutsaklar süreç içinde katledilirken, tutsakların tümüne yönelik yaşamı hücreleştirme saldırıları yoğunlaşarak devam ediyor. Ağırlaştırılmış müebbet "cezası" alan tutsaklar, tek kişilik hücrelerde 2 saat havalandırma "hakkıyla" tutuluyor. Görüş hakları 15 günde bir. Mektup görüş yasağı almaları ise, idarenin, bazen bir gardiyanın keyfine göre oluyor. Gardiyanın sorduğu soruya yanıt vermeyen tutsak bile mektup görüş yasağı "ceza"sına maruz kalabiliyor.

İHD'nin Mart ayı hak gaspları raporu ve Tecrite Karşı Mücadele Platformu'nun Şubat ayı raporu tutsakların uğradıkları hak gasplarını sayfalarca anlatmış. Sadece 1-2 ay içinde uygulanan hak gaspları ise şöyle:

İlk örnek MKP dava tutsağı Hıdır Bakır'ın sürgün edilmesi. Konuya ilişkin Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'nden MKP-HKO dava tutsağı Selçuk Çelik, *Kızıl Bayrak*'a gönderdiği mektupta şunları ifade etti.

"İçeride ve dışarda eş zamanlı olarak devreye konulan politikalar sonucu, yoldaşım Hıdır Bakır, 25

Ekim günü '05/06/2015 tarihli ve 167 No'lu Genelge'ye dayanak edilerek 'güvenlik' gerekçesiyle Bolu F Tipi Hapishanesi'ne sürgün edildi."

Manisa E Tipi Hapishanesi'nde siyasi tutsaklara ayakta sayım dayatılıyor. Bu dayatma F tipi hapishanelerde tutsakların direnişleriyle aşıldı. Ama F tipine ilk getirilişte, ya da devrimci tutsakların pek olmadığı Manisa E Tipi gibi hapishanelerde bu uygulama yine dayatılıyor.

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tutsaklar sık sık darp edilirken, bu uygulama hapishanelerde neredeyse rutin hale geldi. Sincan'da olduğu gibi tutsak sınıf devrimcileri darp edilirken, süngerli oda denilen daha ağır tecrite de maruz bırakıldı. Kırıklar F Tipi Hapishanesi'nde ise, hastaneye götürülme sırasında yapılan arama esnasında bir tutsak darp edilerek ayağı kırıldı.

Son olarak Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi'nde olan Evrim Erdoğan yoldaşın son gelen mektubunda söylediklerine kulak verelim:

"Ülke genelindeki tutuklama terörü burada bir sirkülasyon yarattı. Sürgünler, yeni tutuklamalar, vs. ... Bir ara P-C davasından 2 liseliyi güneyden sürgün etmişlerdi. Mersin'deki yaz kampından alınanlar." Evrim'ler liselileri yanlarına almaya çalışırken tahliye olmuşlar. Evrim kısa bir süre önce mektup cezası almış. Bu süreyi şöyle özetliyor: "*Siyasal gündemin yoğunluğu ve yüklediği görevler, doğal olarak zindan gündemlerine etkisi, ... bu dönem ... 'ceza' molamı okuyarak, siyasal çalışmalara yoğunlaşarak geçirdim.*"

Evrım yoldaş bu sözleriyle devrimci iradenin gücünü gösteriyor. Sermayenin saldırılarını, bir dezavantaj diye karamsarlığa kapılmak yerine, devrimci iradeyle avantaja dönüştürebiliyor. Sermaye sınıfı devrimci iradeyi kırıp tutsakları teslim almak için saldırıyor. Tutsakların yanıtı net: Devrimci iradeyi kıramayacaksınız! Can ve kan bedeli verilen bu yanıtı karşı, devrimci tutsakların sesinin her yerde duyulmasını sağlamalıyız. Seslerine ses katmalıyız.

M. Kurşun

Cezaevleri hasta ediyor, öldürüyor

31 Ekim günü İzmir ve İstanbul'da hasta tutsaklar için eylemler yapıldı.

İnsan Hakları Derneği (İHD) İzmir Şubesi öncülüğünde Eski Sümerbank önünde yapılan eylemde basın metnini İHD adına İbrahim Hanizci okudu. Hanizci, son bir yılda cezaevlerinde hayatını kaybeden mahpus sayısının 40'ın üstünde olduğuna dikkat çekerek birkaç hafta önce İzmir Şakran T2 Kapalı Cezaevi'nde kalan Ali Alp'in yaşamını yitirdiğini hatırlattı.

Hanizci, açıklamanın devamında 76 yaşındaki Mehmet Emin Özkan'ın durumu hakkında bilgiler aktardı. Hanizci, "Sandıklarınız sizin olsun, biz hasta mahpusların özgürlüğünü istiyoruz!" sözleriyle açıklamayı sonlandırdı.

İHD İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu tarafından Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen 189. F Oturması eyleminde, açıklamayı Rahim Noz okudu. Açıklamada Hadi Elçiçek'in 1999'da gözaltına alınıp 17 gün süren işkencenin ardından tutuklandığı, müebbet hapis cezasıyla Siirt E Tipi Kapalı Cezaevi'ne konulduğu söylendi. O günden bugüne Hadi Elçiçek'in Mersin Silifke M Tipi Kapalı Cezaevi ve Eskişehir H Tipi Kapalı Cezaevi'ne sürgün edildiği, kanser ve kalp hastalığına yakalandığı belirtildi. 15 yıldır kullandığı ilaçların son 4 aydır keyfi olarak kendisine verilmediği söylendi. Türk sermaye devleti, uluslararası sözleşmelere uymaya veya bu sözleşmelerden tüm imzalarını çekmeye çağrılarak açıklama sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir-İstanbul

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/41 * 6 Kasım 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mh. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Şan olsun Ekim Devrimi'nin 98., yeni Ekimler'in partisinin 17. yılına...

“Bu ilk zafer, nihai zafer değil henüz. Ekim devrimimiz sadece bizim cephemizde ve emsalsiz cefalar ve güçlükler, işitilmemiş acılar içinde ve büyük yenilgiler ve hatalarla gerçekleştirildi. Sanki yenilgiler olmaksızın, hata yapılmaksızın tek başına, geri bir halk, dünyanın en güçlü ve en ileri ülkelerin emperyalist savaşının üstesinden gelebilirmiş gibi! Hatalarımızı söylemekten korkmuyoruz ve onları düzeltebilmesini öğrenmek için bu hatalarımızı değerlendireceğiz. Ama gerçek gerçek olarak kalacaktır. Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez, efendiler arasındaki savaşa, kölelerin bütün efendilerine karşı yapacağı savaş ile “cevap vermek” doğrultusunda verilen söz eksiksiz yerine getirildi ve tüm güçlüklerle rağmen yerine getirilecek.

Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar bunun öze ilişkin bir önemi yok. Önemli olan bunun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır.”

V. İ. LENİN

